

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

AUGUST — SEPTEMBRIE 1990

A 55 - a SESIUNE A CONFERINȚEI GENERALE
INDIANAPOLIS — STATELE UNITE ALE AMERICII
1 — 14 IULIE 1990

Sesiunea Conferinței Generale

Toată suflarea adventă participă într-un fel sau altul, la fața locului, prin credință sau prin vedere, la o sesiune a Conferinței Generale.

Întreaga Biserică este anunțată din vreme cu privire la lucrările care vor prezenta o vedere generală frățietății care își trăiește viața de credință, de nădejde și de dragoste și care este angajată plenar în împlinirea mandatului misionar al Mântuitorului nostru.

Întreaga Biserică se unește în rugăciune ca, la această ocazie fericită, delegații aleși și trimiși acolo să se așeze sub influența binefăcătoare a Duhului Sfânt pentru ca reorganizarea lucrării mondiale să dea aripi de înger vestirii Evangheliei în toată lumea.

Cu un sentiment al anticipării, cei care-și fac planuri să participe, se pregătesc în contextul unei așteptări pline de bucurie și de responsabilitate. Acolo se vor lua hotărâri pline de bucurie și de responsabilitate. Acolo se vor lua hotărâri mari, care vor direcționa eforturile, mijloacele, energiile și viziunea Bisericii întregi.

Această trăire a fost și experiența Bisericii Adventiste anul acesta. Indianapolis a fost pe ecranul invizibil al minții și pe buzele tuturor. Încă de la sesiunea a 54-a de la New Orleans, era deja stabilit locul celei de-a 55-a sesiuni.

Planuri de organizare, prevederi amănunțite, comitete nenumărate, măsuri practice și multă rugăciune și chibzuință au fost investite în buna reușită a acestei manifestări mondiale.

Și, în sfârșit, membrii familiei advente s-au regăsit. De pe toate meridianele, de pe toate continentele, de la Alaska la Antarctica, din cele mai înde-

părtate insule ale oceanelor și mărilor, din junglă sau din preerie, din tundră și din marile centre urbane ale lumii, de toate culorile și rasele, de toate clasele sociale, în costumele specifice locurilor, au sosit la Indianapolis.

A 55-a Sesiune a Conferinței Generale

Redacția Curierului Adventist și-a propus să prezinte în trei numere speciale ale revistei o amănunțită relatare a lucrărilor Sesiunii Conferinței Generale ce s-au desfășurat între 1—14 iulie la Indianapolis, statul Indiana, Statele Unite ale Americii.

Relatarea se va desfășura pe trei planuri care să acopere întreaga activitate a lucrărilor și anume:

a) O prezentare a lucrărilor Convenției pastorale ce a avut loc între 1—5 iulie și care a precedat lucrările sesiunii. Relatarea va fi prezentată de fr. A. Bocăneanu secretar al Uniunii.

b) O relatare a lucrărilor Comitetelor de Numiri (Conferința Generală și Diviziunea Euro-Africa), lucrări ce s-au desfășurat aproape pe tot parcursul întregii perioade a sesiunii, prezentare pe care o va face fr. N. Dumitrescu, președintele Uniunii.

c) O descriere a lucrărilor din plenul sesiunii, din sală, acolo unde au fost aduse și discutate toate problemele și s-au prezentat toate programele. Activitatea delegaților, problemele de pe

Au venit nu doar să participe la o sărbătoare a Bisericii, ci mai ales să-și aducă aportul și raportul lor privitor la ce a făcut Dumnezeu prin ei în ultimii cinci ani de lucrare.

Zece zile de tensiune înaltă, de adorație, de laudă și de recunoștință, rostind laolaltă: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!”

În paginile care urmează, cititorii revistei Curierul Adventist vor fi transportați cu mintea și simțirea lor în acele zile fierbinți de la Indianapolis.

Facă Domnul ca acest raport amplu să aibă ca rod „un norod bine pregătit pentru El”!

N. DUMITRESCU

agenda de lucru a sesiunii, problemele „fierbinți” ce pe bună dreptate au dat loc la discuții însuflețite, dar cu demnitate și păstrarea rînduieilor organizatorice, citeva interviuri solicitate de redacția noastră, printre cei intervievați fiind și fr. Oosterwald, prezentare ce va fi făcută de fr. Dumitru Popa, redactor.

Dorim foarte mult ca numerele acestea ce le aveți înaintea dv. să vă ofere posibilitatea unică de a urmări zi după zi lucrările acestui important eveniment din viața Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din lumea întreagă.

Cînd, în după amiaza zilei de 5 iulie a.c., mă aflam în marea sală a complexului Hoosier Dome din Indianapolis pentru a participa la deschiderea lucrărilor, imensa sală era asemenea unui stup în timpul culesului. Jos în sală, se aflau cei peste 2.000 de delegați reprezentînd Conferința Generală, Uniunile ce țin direct de Conferința Generală, Instituțiile Conferinței Generale, Diviziunea Africa-Oceanul Indian, Diviziunea Africa de Est, Diviziunea Euro-Africa, Diviziunea Orientului Îndepărtat, Diviziunea Inter-

Americană, Diviziunea Nord-Americană, Diviziunea Americii de Sud, Diviziunea Pacificului de Sud, Diviziunea Asiei de Sud, Diviziunea Trans-Europeană, Diviziunea Uniunii Sovietice. Delegații fiecărei Diviziuni își aveau locul lor jos în arena sălii, iar miile de invitați și oaspeți erau de jur împrejurul sălii a cărei capacitate este de 61.000 locuri.

Delegația Uniunii Române la aceste lucrări a fost alcătuită din: N. Dumitrescu — delegat de drept și I. Bidiuc, A. Bocăneanu, I. Bucuman, A. Chelbegean, G. Deac, V. Dima, Ene Paulin, Indreiu Emanuela-Brindusa, T. Niculescu, Dumitru Popa, și Al. Timiș, numărul participanților fiind hotărât de comitetul Diviziunii Euro-Africa.

Sala era dominată de motto-ul sesiunii: „IL VOM VEDEA” („We Shall Behold Him”) ce exprimă credința nezdruincată că toți cei ce vor rămâne credincioși, vor vedea pe Domnul și Mântuitorul nostru și vor putea spune împreună cu încercatul Iov: „Ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor” (Iov 19,27). Motto-ul ce a sensibilizat pe participanți mai transmite, de asemenea, simțămîntul iminentei realizări a acestei dorințe a veacurilor.

Pe podium se aflau steagurile tuturor țărilor de pe glob în care Biserica Adventistă este prezentă și a căror delegați participă la lucrări în număr de 190. Atmosferă sărbătorească plină de pitoresc. Vechi prieteni ce se reîntînesc plini de bucurie, mai înțelepți acum decît acum cinci ani la New Orleans, avînd experiența ultimilor cinci ani, iar foarte mulți purtînd acum povara anilor și a vieții dăruite și consumate pentru cauza Evangheliei, fapt ce a lă-

sat urme vizibile pe vasul acesta de lut.

Ștînd pe scaunul meu, în spațiul rezervat Diviziunii Euro-Africa, în așteptarea începerii lucrărilor, am constatat încă o dată ce repede se scurge timpul. În 1975, la Viena, a fost pentru prima dată cînd am luat parte la o Sesiune a Conferinței Generale. A urmat apoi Dallas (1980), New Orleans (1985) și acum Indianapolis. Lucrarea s-a confruntat cu o serie de probleme de ordin doctrinar, organizatoric și financiar. Dar în ciuda problemelor și obstacolelor, ea și-a adus la îndeplinire lucrarea la care a fost chemată: predicarea Evangheliei. Bucuria mea, a fraților și surorilor din România, este că putem acum, în mod liber, să lucrăm pentru cauza Evangheliei. Dacă pînă acum mai puteam spune că din cauza „condițiilor” n-am putut face un lucru sau altul, acum nu mai este timpul de căutat scuze.

Fr. J.R. Spengler (Director al Asociației Pastorale — Conferința Generală), rosește un cuvînt de bun venit tuturor, spunînd printre altele: „Atunci cînd examinăm istoria bisericii noastre și comparăm începuturile ei cu ceea ce avem astăzi, putem oare să nu ajungem la concluzia că Apoc. 14,6,7 se împlinesc? Porunca de a merge la orice națiune, limbă și popor a fost luată în serios de Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea. Cînd vezi diferitele naționalități prezente aici și auzi limbile în care vorbesc, în adevăr sîntem o biserică mondială. Mulțumim lui Dumnezeu pentru felul în care Duhul lui Dumnezeu a condus și a influențat sute de mii de vieți ce au devenit o parte a marii mișcări advente. Vă adresăm tuturor un cuvînt de bun venit la cea de-a cincizeci și oincea Sesiune a Conferinței Generale. Vă spunem bun venit la o pregustare a cerului, ocazie în care să ne reînviorm vechile noastre pretenții și să facem altele noi. Vă spunem bun venit la o conferință în care în fiecare seară veți auzi și vedea rapoarte ale progresului bisericii din fiecare parte a lumii. Vă spunem bun venit la o sesiune în care predicarea, rugăciunea și muzica

vor constitui o parte importantă a programului zilei respective. Dar mai presus de toate, vă spunem bun venit invitîndu-vă să vă alăturați celorlalți rugîndu-vă zilnic pentru revărsarea Duhului Sfînt asupra acestei Sesiuni a Conferinței Generale.”

Cîntarea de deschidere este anunțată de fr. B.I. Archbold, pastor pensionar, fost președinte al Diviziunii America de Sud. Rugăciunea de deschidere este înălțată de fr. B.L. Behrens. „Părinte, am venit în acest loc de la răsărit și apus, de la miazăzi și de la miazănoapte, reprezentînd familia bisericii Tale de pe întreg pămîntul. Sîntem diferiți în limba pe care o vorbim, în cultura din care provenim, diferiți în experiența vieții și a răspunderilor pe care le purtăm, dar, cu toate acestea, sîntem uniți ca persoane, iubindu-Te ca Mîntuitor și Creator al nostru și, ca familie a bisericii sîntem plini de zel în a căuta să facem voia Ta. Am venit să Te vedem. Am venit să sărbătorim bunătatea Ta, prezența și conducerea Ta în mijlocul nostru și, venim în mod individual, pentru a trăi o reînviore spirituală și pentru o nouă viziune. Ține departe de noi tumultul și distracțiile acestei lumi cu freacă și înbulzeala ei. Îmbracă-ne cu o liniste spirituală în care să putem auzi susurul plăcut al vocii Tale. Dă minții noastre înțelepciune divină astfel ca să aducem la îndeplinire voia Ta atunci cînd conducem și luăm parte la lucrările acestei Conferințe, atunci cînd alegem pe conducători, ca să luăm hotărîri înțelepte. Umple golul vieții noastre cu Duhul Tău cel Sfînt pentru ca toți să fim schimbați, să fim asemenea Ție și să fim gata să Te întîmpinăm cînd vei reveni. Te-am rugat toate acestea, în Numele Domnului Hristos, Amin”.

Prezentarea Dr. Rice a fost foarte sugestivă și patetică în același timp. Ea a avut ca subiect: „Ce nu s-a întîmplat în 1901, se va întîmpla în 1990?” Folosind ca text de bază Apoc. 18,1, Dr. Rice a vorbit despre Ploaia Tîrzie. De ce n-a căzut pînă acum? Ce trebuie să facem ca această profundă expe-

riență spirituală să aibă loc? El a amintit faptul că agenda lui Dumnezeu pentru sesiunea Conferinței Generale din 1901 avea două puncte: a) reorganizarea structurii organizatorice a bisericii și b) revărsarea Duhului Sfânt. Dacă prima și-a găsit rezolvarea, a doua a rămas nerealizată. „Este un spirit de așteptare ce stăpânește biserica“, a recunoscut fr. Rice. Apoi, vorbitorul lansează o patetică chemare liderilor actuali și viitori ai bisericii: „Dorim reînviore. Dorim conducători care să călăuzească această biserică... Conducători, puteți face posibil ca biserica să recunoască nevoia aceasta... De ce trebuie să mai întârziem aici, când ne puteți

conduce în Țara Făgăduinței? Conducători ai bisericii, vă cerem să ne duceți acasă“ („We Shall Behold Him“ — Îl vom vedea și vom fi acasă). Inspirate cuvinte pentru început de lucrări. Cine are urechi de auzit... să audă și inimi să simtă!

Luind cuvântul, fr. Neal Wilson, președintele în funcție al Conferinței Generale, subliniază faptul că vorbitorul, în predica sa de deschidere, „a făcut clar faptul că reînviore și reforma trebuie să înceapă cu conducătorii... Putem face acest lucru în mod formal, superficial, în mod mecanic, dar nu acesta este apelul pe care Dumnezeu ni-l adresează.

Există oare mândrie denominațională? Mândrie justificată?... Dumnezeu spune că da, există! Spuneți că sîntem bogați... aceasta este solia laodiceană. Dumnezeu însă spune altfel... Scumpii mei frați conducători, biserica are nevoie să fie avertizată față de primejdia mulțumirii de sine, mulțumirii denominaționale... Există oare printre noi un fals sentiment de succes? Dumnezeu spune... 'Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!'... Ni se spune, de asemenea, că este primejdios să cerem revărsarea Duhului Sfânt în Ploaia Tîrzie, dacă mai întil n-am experimentat Ploaia Tîmpurie. Și astfel, cu inimile și viețile noastre eliberate (cu-

1863..... 1888..... 1921

Prima Sesiune a Conferinței Generale a avut loc la 20 mai 1863 la Battle Creek, Michigan. La aceste lucrări au luat parte 20 de delegați reprezentînd aproximativ 3500 membri.

În 1888 la Minneapolis, la această importantă Sesiune a Conferinței Generale au luat parte 90 de delegați, reprezentînd aproximativ 30.000 de membri. Biserica a crescut, odată cu aceasta și problemele ce o confruntă. Mulți delegați au venit cu gînduri modelate mai dinainte. Un spirit de controversă și de îndreptățire de sine se manifesta printre ei. „Legea“ în Epistola lui Pavel către Galateni și interpretarea celor zece coarne din Daniel 7, i-au divizat. Serva Domnului a trebuit să intervină prompt și categoric. Despre Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis serva Domnului scria mai tîrziu că a constituit „unul dintre cele mai triste capitole din istoria credincioșilor adevărului prezent“ (Scrisoarea 179/1902). Dacă sora White ar trăi și ar fi printre noi, ce ar spune dînsa despre sesiunea aceasta de la Indianapolis?

În 1901 Conferința Generală s-a întîlnit în Sesiunea de la

Battle Creek. Acum lucrarea se dezvoltase mult. Ea a trecut Oceanul, avea instituții medicale și de educație. Era inadmisibil ca o mîndrie de oameni din America, oricît de capabili și bine intenționați ar fi fost ei, să conducă întreaga lucrare. De aceea se impunea o reorganizare și restructurare. Cu această ocazie a luat ființă a nouă structură organizatorică între Conferința Generală și Conferințe — Uniunea de Conferințe — după experiența plină de succes din Australia. Acum este ales ca președinte fr. A. G. Daniells, care va avea să fie reales pînă în 1922.

La Sesiunea Conferinței Generale din anul 1909 ce s-a ținut în Columbia Union College din Takoma Park, la lucrările ei sora White a luat parte pentru ultima dată. Deși avea aproape 82 de ani a luat de mai multe ori cuvîntul și a vorbit în cortul cel mare. Ea a luat cuvîntul, de asemenea, în după amiaza ultimei zile a sesiunii. Fr. W.A. Spicer, amintindu-și acele momente istorice, scria: „Îmi amintesc foarte bine ultimele cuvinte ale acestei credincioase slujitoare a lui Dumnezeu pe care le-a mai rostit într-o Adunare Generală a Mișcării Advente... Sora White a adresat cîteva cuvinte de ră-

mas bun și apoi s-a întors spre amvon unde se afla o Biblie. Ea a deschis Biblia și a ținut-o în sus cu mîinile ei tremurînde de bătrînețe... și a zis: 'Frați și surori, vă recomand această Carte!' Și, fără să mai adauge vreun cuvînt, a închis cartea și a coborît de la amvon. Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit serva Domnului în cadrul unei Sesiuni a Conferinței Generale“.

Și noi cei de astăzi avem nevoie de acest sfat. Această Carte, Biblia, ne-a făcut ceea ce sîntem astăzi. Biblia ne-a chemat din această lume. Biblia ne-a spus cum și încotro trebuie să mergem. Ea ne-a dat identitatea și misiunea noastră. Tîria noastră se află în această Carte, în Biblie.

Va fi cunoscută Sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis ca o ocazie de reînviore, un timp cînd delegații, oaspeții din toate părțile lumii au dat la o parte mîndria lor, prejudecățile și micile probleme personale și favorite spre a se întoarce, la Biblie, la Cuvîntul lui Dumnezeu?

Iată ce trebuie să se întîmple în viața fiecăruia dintre noi. O reînviore a vieții spirituale, numai așa vom putea duce solia mîntuirii la orice neam, limbă și popor.

răpite) de mândria denominațională, de mulțumirea de sine denominațională și de falsul sentiment al succesului, vom fi gata să fim umpluți cu Ploaia Tîrzie. De aceasta avem nevoie astăzi. Dacă sîntem de acord, să ne rugăm.

Cu o voce puternică și melodioasă solistul Alexander Henderson cîntă „The Holy City” (Cetatea Sfîntă).

Fr. E. Oliviera, președintele ședinței de deschidere invită pe G. Ralph Thompson, secretarul în funcție al Conferinței Generale, să prezinte obișnuitele formalități privind locul și data ținerii Sesiunii Conferinței Generale. Constatîndu-se îndeplinirea lor, fr. Enoch Oliviera declară deschise lucrările celei de a cincizeci și cincea Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În ceea ce privește delegații la data deschiderii lucrărilor erau prezenți 1943 de delegați. Se votează propunerile privind programul zilnic, agenda de lucru și comitetele de lucru.

Fr. M. T. Battle prezintă spre aprobare propunerea organizării Uniunii de Misiune din Uganda și primirea ei în rîndurile Uniunilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (se votează). Fr. Leo Ranzolin propune organizarea și primirea în rîndul Uniunilor Bisericii a Uniunii de Misiune din Columbia și a Uniunii de Misiune Venezuela-Antile (se votează).

Fr. N. Wilson prezintă adunării pe W. Hudnut, primarul orașului Indianapolis, care adresează un cuvînt de bun venit delegaților și oaspeților — ocazie cu care prezintă fratelui Neal Wilson cheia orașului Indianapolis. Mulțumind pentru cuvintele sale de apreciere și bun venit, fr. N. Wilson dă domnului Hudnut cărțile „Hristos Lumina Lumii”, și „Ce cred Adventiștii de Ziua a Șaptea”.

Continuîndu-se lucrările mai sînt primite prin vot Uniunea de Misiune Haitiană și Uniunea de Misiune Antilele-Franceze și Guineea (se votează).

Fr. H.F. Otis propune primirea în rîndul Uniunilor Bisericii Adventiste a celor cinci uniuni organizate în Uniunea Sovietică și anume Uniunile Rusă, Ucrainiană, Baltică-Bielorusă,

Moldovenească și Uniunea de Sud (se votează în aplauzele participanților).

Fr. R. Thompson prezintă recomandarea comitetului Conferinței Generale ca cele cinci Uniuni din Uniunea Sovietică să formeze Diviziunea Uniunii Sovietice a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, cea de-a unsprezecea Diviziunea a Conferinței Generale (se votează în aplauzele sălii). Se votează, de asemenea, ca frații și surorile acestor noi Uniuni și a Diviziunii nou înființate să ia parte la lucrări ca delegați la această Sesiune a Conferinței Generale. Putem spune deci, că la aceste lucrări

participă aproximativ 2.500 de delegați reprezentînd 6.183.585 membri (la 31 dec. 1989), din care 111.140 sînt angajați ai bisericii. Înainte de deschiderea primei părți a primei întîlniri de lucru a sesiunii, fr. D. Birkenstock înalță rugăciunea de încheiere, urmînd ca delegații să se reîntîlnească la orele 19,00 pentru continuarea lucrărilor. Pînă la reluarea lucrărilor delegații se vor întîlni pe Diviziuni pentru a face propuneri privind componența comitetului de numiri. Delegații au deci de lucru, programul fiind foarte strîns și cu o agendă bine fixată.

D. POPA

Din agenda de lucru a Sesiunii

In afară de alegerea conducerii Conferinței Generale și conducerile Diviziunilor, pe lîngă rapoartele privind dezvoltarea lucrării din lumea întregă, Sesiunea Conferinței Generale mai are și autoritatea — în exclusivitate — de a revizui Manualul Comunității, inclusiv Punctele Fundamentale de Credință, cum și Regulamentele și Statutele (Constitution and Bylaws) ale Conferinței Generale. Iată cîteva puncte esențiale de pe agenda de lucru a acestei sesiuni:

O NOUĂ DIVIZIUNE, U.R.S.S. Delegaților li s-a prezentat propunerea de a aproba organizarea Diviziunii, Uniunii Sovietice, cu cele cinci uniuni ce o compun, avînd ceva mai mult de 35.000 de membri. Va fi cea de-a unsprezecea Diviziune a bisericii mondiale.

STRATEGIA GLOBALĂ. Acest document pune în evidență 1.800 grupe sau segmente de cîte 1.000.000 de oameni în care nu există prezență adventistă și chiar, mai mult, nici o prezență creștină. Documentul cere bisericii să se consacre lucrării de pătrundere a adevărului în 180 de grupe anual, astfel încît la anul 2000 toate cele 1.800 de grupe de populație a 1.000.000 de oameni să fie pătrunse de adevărul întregii solii îngeresti.

ÎNTĂRIREA PRIN BINECUVÎNTARE A FEMEILOR. Comitetul Anual al Conferinței Generale a recomandat (așa cum reiese din raportul comisiei privind rolul femeii în biserică) să se acorde o mai mare importanță activității femeilor în biserică, dar nu întărirea prin binecuvîntare a femeii pentru slujba de pastor al Evangheliei.

REZOLUȚIA CU PRIVIRE LA SPIRITUL PROFETIC. În afară de obișnuitul apel ce se face la fiecare sesiune pentru a traduce cît mai mult

din scrierile Spiritului Profetic, cum și pentru o distribuire mai largă a lui, rezoluția merge mai departe cerînd membrilor să „accepte fără nici o rezervă sfatul atît de urgent dat de Dumnezeu prin Spiritul Profetic și să ne consacram pe noi înșine, prin harul și puterea lui Dumnezeu, de a urma, deci de a trăi, de a pune în practica vieții zilnice fiecare aspect al sfaturilor sale pe care, pînă acum, fie că le-am ignorat, fie că le-am neglijat...”

DECLARAȚIA CU PRIVIRE LA POZIȚIA FAȚĂ DE SABAT. Prezentat pentru prima dată la Sesiunea Conferinței Generale din 1985, acest document, de 15 pagini, ne prezintă temeiurile biblice și ale Spiritului Profetic ce constituie un ghid pentru acei membri care doresc să aibă o mai bogată experiență a păzirii Sabatului.

ÎNTĂRIREA PRIN BINECUVÎNTARE A DIACONESELOR. O recomandare pentru modificarea Manualului Comunității sugerează faptul că „un serviciu corespunzător de întărire să fie ținut pentru diaconese de către un pastor activ întărit prin binecuvîntare. Această nouă modificare vine să înlocuiască pe cea veche ce spunea că biserica nu întărește prin binecuvîntarea diaconese pentru că Biblia nu arată că ar fi fost cîndva o astfel de practică”.

STATUTE ȘI REGLEMENTARI. (Constitution and Bylaws Changes) În timp ce majoritatea schimbărilor propuse acum caută să aducă limbul și terminologia la nivelul limbilor vorbite astăzi, o recomandare propusă vizează limitarea delegaților autorizați să participe la viitoarele sesiuni ale Conferinței Generale. Acei delegați aleși la fiecare 5.000 de membri se vor limita în viitor la 1 delegat pentru 10.000 de membri. Celelalte prevederi de a avea alți delegați (instituții, cei de drept, etc.) rămîn neschimbate.

A doua ședință de lucru a celei de a 55-a Sesiuni a Conferinței Generale

Mai înainte de orele 19,00 un program muzical a pregătit inimile pentru cea de-a doua parte a lucrărilor, după care întreaga sală ia parte la cântarea de deschidere, iar fr. E.E. Cleveland rostește rugăciunea de deschidere.

Fr. Spengler adresează tuturor un cuvânt de bun venit amintind că în seara aceasta fr. Wilson își va prezenta raportul. Participanții la întâlnire sînt salutați de R.H. Carter, președintele Uniunii Lake, R.L. Palmer, președintele Conferinței Region Lake și J. Loor, președintele Conferinței Indiana. În numele organizațiilor respective, participanții au fost salutați, reținându-se că Sesiunea Conferinței Generale are loc pe teritoriul Uniunii Lake (Union Conference). În teritoriul prezent al acestei uniuni au trăit și au lucrat un număr de ani Ellen și James White, U. Smith și H.J.N. Loughborough. Din aceste părți a fost trimis primul misionar, fr. J.N. Andrews.

Emoționant a fost momentul cînd fr. N. Wilson a amintit că la această sesiune a Conferinței Generale nu ne mai putem bucura de prezența și glasul melodios al celui ce a fost fr. Charles L. Brooks, care a adormit în Domnul. În câteva cuvinte fr. Wilson evocă personalitatea celui dispărut, soția sa, Gladys, fiind invitată pe podium.

Israel Leito a prezentat imnul Conferinței Generale pe tema motto-ului Conferinței Ge-

nerale: **IL VOM VEDEA**, care a fost cîntat în primul rînd de solistul Wintley Phipps și apoi cu toți cei prezenți.

Fr. E. Oliviera prezintă pe Fr. N. Wilson, care va rosti cuvîntul inaugural.

„În numele Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, este fericitul meu privilegiu acela de a vă saluta pe fiecare dintre dv. cu o sinceră, călduroasă și creștinească afecțiune.

În adevăr este o mare ocazie pentru noi de a fi aici. Mulțumesc lui Dumnezeu în seara aceasta pentru că, în providența Sa, v-a adus pe toți cu bine aici și laud numele Lui, în seara aceasta, pentru mîntuirea Lui cea mare.

Sînt, de asemenea, foarte bucuros că putem avea cu noi pe sora Dollis Pierson, pe care știu că o iubiți și față de care mulți dintre voi, scumpii mei frați și surori din lumea întregă doriți. În seara aceasta, să vă manifestați stîmă și respectul dv. Sora Pierson, doriți să vă ridicați?“ (sala aplaudă îndelung). În adevăr, personalitatea fr. Pierson, spiritualitatea lui și căldura atașamentului său pentru cauza bisericii au cîștigat inimile tuturor celor ce l-au cunoscut.

„Raportul meu“, continuă fr. Wilson, „are două părți“. Prima are de a face cu strategia globală, iar a doua parte a raportului este o casetă video de 56 de minute ce va fi prezentată imediat. În seara aceasta doresc să punem în mîinile dv. o broșură ce va descrie planul strategiei globale și rolul pe care fiecare dintre noi îl poate avea“. În timp ce această broșură este împărțită delegaților, fr. Juan Francisco Stout din Cuba, acompaniat de fanfara Universității din Montemorelo, a susținut un scurt program muzical.

În continuarea programului fr. E. Oliviera prezintă pe fr. R. Thompson care dă citire următoarei declarații:

„Avînd în vedere că misiunea principală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este aceea de a predica Evanghelia cea veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos și

a învăța poruncile lui Dumnezeu pe fiecare națiune, limbă și popor; avînd în vedere amenințarea secularismului, materialismului, dificultății utilizării pe deplin a tuturor darurilor spirituale și a opoziției față de necesitatea unei adaptări organizatorice pentru a face față ocaziilor prezente; avînd în vedere că toate s-au combinat pentru a pune în primejdie Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și a ne distrage de la misiunea noastră globală și a rațiunii existenței noastre și avînd în vedere că această a cincizeci și cincea Sesiune a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea este adunarea reprezentativă cea mai înaltă și vocea lui Dumnezeu pe pămînt și, deci, este ocazia cea mai bună de a reafirma primatul misiunii și mesajului bisericii, se supune spre votare faptul că noi acceptăm și susținem cu entuziasm conceptul strategiei globale așa cum a fost el votat de către comitetul anual al Conferinței Generale din 1989 și că vom mobiliza pe fiecare credincios și întreaga organizație bisericească și instituțiile ei pentru realizarea misiunii noastre globale.

„Propun, frate președinte, adoptarea acestei moțiuni.“ După susținerea ei, moțiunea este votată.

După prezentarea casetei video despre strategia globală, ca parte a raportului fr. Wilson, fr. Oliviera remarcă: „Extraordinar, uimitor, sînt mîndru că fac parte din această mare familie adventă“.

Și un ultim punct al lucrărilor din această zi: Diviziunile și celelalte instituții și-au prezentat propunerile privind componența comitetului de numiri. Fr. R. Thompson pune la vot. Fiecare delegat a primit o foaie de hîrtie cu numele celor ce compun Comitetul de Numiri. Propunerile sînt votate. Din partea Uniunii române fr. N. Dumitrescu a fost ales ca membru al Comitetului de Numiri al Conferinței Generale și, de asemenea, N. Dumitrescu și Dumitru Popa, în componența Comitetului de Numiri al Diviziunii Euro-Africa.

Predica
devoțională
prezentată

în
după
amiază
zilei
de
joi,

5 iulie 1990

de

George Rice

Secretar — Asociat
E. G. White — Estate

Ce nu s-a întâmplat în 1901 se va întâmpla oare în 1990 ?

Subiectul stabilit pentru acest mesaj devoțional de deschidere a Sesiunii Conferinței Generale din 1990 ridică, cu siguranță, nedumeriri, curiozitate. Ce nu s-a întâmplat în 1901 ! Se va întâmpla oare în 1990 ? Acest titlu determină o serie de întrebări :

— Ce anume nu s-a întâmplat în 1901 ?

— Dacă se consideră că trebuie să se întâmple, de ce nu s-a întâmplat ?

— Dacă, indiferent de ceea ce trebuia să se întâmple, lucrul acela are importanță pentru biserică și lucrarea ei, ce trebuie să facem noi ca acest lucru să se realizeze ?

— Și, în sfârșit, se va întâmpla oare acum la Sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis ?

Să analizăm aceste patru întrebări una câte una și să vedem dacă putem găsi unele răspunsuri.

1) CE ANUME NU S-A ÎNTÂMPLAT ÎN 1901 ? Procedul logic de urmat în găsirea unui răspuns la aceste întrebări este acela de a merge la cineva care a fost prezent la Sesiunea Conferinței Generale din 1901 și care a analizat cele ce au avut loc atunci, cum și ceea ce nu a avut loc cu ocazia acelei întâlniri. Astfel că acest studiu devoțional se ocupă cu experiența sesiunii din 1901, așa încât el este istoric în natura lui.

Ellen White a fost acolo și, ca profet al lui Dumnezeu, a primit comunicări de la El cu privire la această sesiune. Din cele ce dînsa a spus, se pare că Dumnezeu a avut două puncte pe agenda sesiunii din 1901. Unul a fost reorganizarea bisericii. Când lucrările s-au deschis pe data de 2 aprilie și președintele a întrebat pe delegați : „Ce doriți ?”, Ellen White s-a sculat imediat ca să ia cuvîntul.

Ea a trecut în revistă desfășurarea lucrării în decada anilor ce au trecut, în mod deosebit felul în care răspunerile conducerii au fost aduse la îndeplinire de către aceia care erau în fruntea lucrării. Profeta lui Dumnezeu nu era mulțumită cu raportul lor. „Că acești oameni trebuie să stea într-un loc sfînt, ca să fie ca voce a lui Dumnezeu pentru popor, așa cum am crezut noi cîndva că trebuie să fie Conferința Generală — lucrul acesta a trecut. Ceea ce dorim noi acum este o reorganizare. Dorim să începem de la temelie și să zidim pe un alt principiu” (Buletinul Conferinței Generale 1901/pag. 25).

Răspunzînd apelului făcut de serva Domnului, agenda a fost lăsată la o parte și a început reorganizarea.

Al doilea punct pe agendă poate fi găsit în raportul lui Ellen White cu privire la o viziune în care ea a fost dusă înapoi la sesiunea din

1901, la cîteva luni după terminarea ei. În această viziune Dumnezeu i-a descoperit faptul că El așteptase să reverse binecuvîntările Sale asupra delegaților cum și motivul pentru care binecuvîntarea nu a fost dată. Dar ceea ce Dumnezeu a intenționat să se facă nu s-a realizat. Ea scria : „Și Duhul Sfînt n-a fost dat” (8 T/104).

Reorganizarea a fost completată, dar punctul cel mai important de pe agenda lui Dumnezeu, acel singur lucru ce putea face biserica în stare să-și îndeplinească misiunea ei în lume nu s-a realizat — abundența revărsare a Duhului Sfînt — care ar fi culminat în experiența Ploii Tîrzie. Acest punct se află încă pe agenda Cerului. Era însemnat cu numărul unu. Nimic altceva nu-l întrece în importanță.

2) CE NU A AVUT LOC ? Bazată pe această viziune, E. White prezintă trei motive pentru care Duhul Sfînt nu a fost revărsat la sesiune așa cum a dorit Dumnezeu. În primul rînd, oamenii în poziții de răspundere, de încredere — conducătorii — care aveau mare lumină, n-au umblat în lumină. În declarația de deschidere adresată delegaților cu privire la nevoia reorganizării, ea a evidențiat acele elemente ale necredinței ce existau la redacția revistei „Review and Herald” și la Conferința Generală, astfel că lumina ce a fost dată nu s-a folosit, nu s-a acționat în cadrul ei. Ea a fost acceptată, dar nu s-a făcut nici o schimbare deosebită pentru a se crea condițiile ca puterea lui Dumnezeu să poată fi descoperită în mijlocul poporului Său” (Buletinul Conferinței Generale 1901, pag. 23).

În al doilea rînd „nu s-a făcut nici o rupere, nici o despărțire” (8 T./104). Conducătorii bisericilor au rămas neclintîți în a vorbi numai despre ceea ce Dumnezeu dorea ca ei să facă, dar au refuzat să o rupă în mod liber consimțit cu greșita lor poziție în care ei stăteau și să umble în calea pe care Dumnezeu le-o arătase.

În al treilea rînd, oamenii nu s-au umilit înaintea Domnului așa cum ar fi trebuit să o facă (Idem). Ei au țesut eul lor și dorința lor după o putere regească în lucrarea lor. Acestea au fost motivele pentru care puterea Duhului lui Dumnezeu nu a fost dată la sesiunea din 1901, în timp ce „întreg cerul aștepta să fie binevoitor”.

3) CE TREBUIE SĂ FACEM CA ACEST LUCRU SĂ SE REALIZEZE ? În timp ce E. White prezenta viziunea în care ea a văzut ceea ce a dorit Dumnezeu să facă pentru biserică la sesiunea din 1901, ea a subliniat rolul jucat de laodiceenii bisericii. Ea a descris scena din Tabernacolul din Battle Creek așa cum i-a fost arătată în viziune, cum au

fost rostite rugăciunile, cum au cântat un imn și iarăși s-au înălțat rugăciuni. Ea a văzut pe delegații adunați mișcați de Duhul Sfânt și că o profundă lucrare de pocăință a avut loc. Unii chiar au fost văzuți plângând tare.

Apoi ea a văzut pe cineva cu influență ridicându-se. Ea nu ne-a spus cine era. Ar fi putut fi Dr. Kellogg, fr. Smith, Butler, Waggoner sau Jones. Dar acest om a mărturisit înaintea întregii adunări că el avusese simțăminte dușmănoase împotriva unora dintre cei ce erau prezenți și că nu avea nici un simțămînt de iubire pentru ei. El considerase că era mult mai neprihănit decît ei. Dar acum, sub inspirația Duhului lui Dumnezeu el și-a văzut adevărata lui stare. Apoi el a mers la acești oameni, la fiecare la rînd, unul cite unul, și le-a cerut

— Trebuie să se dea pe față o serioasă cercetare a inimii

— Trebuie să se înalțe rugăciuni unite și perseverente.

— să cerem — prin credința lui Dumnezeu să-și împlinească făgăduințele.

— Trebuie să ne umilim sub brațul cel puternic al lui Dumnezeu.

E. G. White

să-l ierte. La rîndul lor, și ei au răspuns cerînd iertare de la el. Și altul, la fel ca și ceilalți, au urmat exemplul acestui om cu influență. E. White scria: „Era un moment asemenea Zilei Cincizecimii. Au fost cîntate laude la adresa lui Dumnezeu și toată noaptea, pînă aproape de zorii dimineții, această lucrare a fost continuată” (Idem pag. 105).

Apoi ea a făcut următoarea declarație: „Nimeni nu părea că este prea mîndru pentru a face o mărturisire din inimă și aceia care au fost în fruntea acestei lucrări au fost dintre cei ce aveau influență, dar nu avuseseră înainte curajul să mărturisească păcatele lor” (Idem).

O, ce ar fi putut să fie istoria noastră. Dar ascultați cuvintele profetului în timp ce ea descrie ceea ce Dumnezeu a dorit să facă în final: „Apoi m-am trezit din starea mea de inconștiență și pentru un timp nu știam unde mă găseam. Pana îmi era încă în mină. Mi-au fost adresate cuvintele: „Aceasta ar fi trebuit să se întîmple!” Toate acestea dorea Dumnezeu să le facă pentru poporul Său. Întreg cerul aștepta să fie binevoitor. M-am gîndit unde am fi putut fi sau unde am fi putut ajunge noi dacă o lucrare amănunțită, serioasă s-ar fi făcut la ultima Conferință Generală, și o agonie a dezamăgirii s-a abă-

tut asupra mea cînd mi-am dat seama că ceea ce văzusem nu era o realitate” (idem pag. 105—106).

Ce putem învăța din această viziune despre ceea ce Dumnezeu a dorit să facă la sesiunea din 1901? Un lucru este în totul clar: dacă trebuie să fie o reînvioreare spirituală în această biserică care să ducă la revărsarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu în experiența ploii tirzii, conducerea trebuie să-și asume responsabilitatea pocăinței. Conducători ai bisericii lui Dumnezeu, nu puteți lăsa reînviorearea finală a sfințeniei primare ce va însoți ploaia tirzie, reînvioreare ce va precede revenirea Domnului Hristos, să fie inițiată și dusă mai departe de către membri laici! Este răspunderea voastră aceea de a conduce biserica în această experiență de reînvioreării. Voi trebuie să vă aflați în frunte. Acest lucru poate fi susținut atît de Vechiul cit și de Noul Testament. Îngăduiți-mi să subliniez faptul că în toate marile reînvioreări despre care citim în Vechiul Testament, conducătorii poporului lui Dumnezeu s-au aflat în fruntea acestei experiențe. Dinamica reînvioreării nu s-a schimbat de-a lungul veacurilor, pentru că Dumnezeu nu S-a schimbat.

4) CE SE VA ÎNTÎMPLA ÎN 1990? Va putea Dumnezeu să reverse asupra poporului Său Duhul Său cel Sfînt ce va culmina în ploaia tirzie? Și aceasta aici, în Indianapolis? La momentul timpului în care ne găsim, nu știm. Dar îngăduiți-mi să vă dau această asigurare că... este posibil.

Îngăduiți-mi să împărtășesc cu dv. o declarație cu privire la bunăvoința lui Dumnezeu de a da Duhul Său. „Revărsarea Duhului Sfînt asupra bisericii este privită ca avînd loc înainte, în viitor, dar este privilegiul bisericii acela de a o avea acum. Căutați-o, rugați-vă pentru ea, credeți în ea. Noi trebuie s-o avem și cerul așteaptă să o reverse”. (Evangh. 701). Trebuie să existe un efort conștient din partea noastră de a intra în legătură, în relația cu Dumnezeu, astfel ca El să poată să ne încredințeze acest dar. Pentru acest motiv Dumnezeu a stabilit niște condiții pe baza cărora El ne va acorda acest dar: „Dar este lucrarea noastră, ca prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciune stăruitoare, să îndeplinim condițiile pe baza cărora Dumnezeu ne-a făgăduit că ne va da binecuvîntările Sale” (1 S.M./121).

Trebuie să existe un efort conștient din partea noastră pentru a ne pregăti pentru revărsarea Duhului Sfînt. Biserica trebuie să se ridice la acțiune. Duhul Sfînt al lui Dumnezeu nu va veni niciodată pînă cînd ea, biserica, nu va pregăti calea. Trebuie să se dea pe față o serioasă cercetare a inimii. Trebuie să se înalțe rugăciuni unite și perseverente și prin credință să cerem să se împlinescă făgăduințele lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne îmbrăcăm în sac ca în vremurile antice,

ci este nevoie de o profundă umilință a sufletului. Noi nu avem un prim motiv pentru o automulțumire și înălțare de sine. Trebuie să ne umilim sub brațul cel puternic al lui Dumnezeu” (idem pag. 126).

Ce alt timp mai bun decît acesta trebuie să așteptăm ca să răspundem instrucțiunilor pe care ni le-a dat Dumnezeu? Ne găsim aici, cea mai mare întîlnire a conducerii mondiale pe care a văzut-o cîndva biserica noastră: Sesiunea Conferinței Generale. Nu vom vedea o altă întîlnire ca aceasta pentru o altă perioadă de cinci ani. Trebuie să folosim ocazia care ne-o oferă această adunare. Următoarele cîteva zile sînt încărcate cu consecințe veșnice. Ne vom mișca noi acum, ca o biserică mondială, în timp ce toți conducătorii bisericii din lumea întreagă sînt strînși laolaltă aici pentru realizarea făgăduinței că putem primi revărsarea Duhului Sfînt care să ne ducă la ploaia tirzie? Sau vom amîna, apoi ne vom răspîndi pretutindeni în cîmpul mondial fără ca puterea făgăduită să insufletească conducerea noastră și pe noi ca slujitori. Aceasta nu poate fi o întîlnire obișnuită. Schimbările umlitoare ce au loc în treburile lumii ne cheamă să pășim prin ușile deschise ale ocaziilor. Dar vom fi eficienți numai în măsura în care căutăm și vom fi umpluți cu Duhul Sfînt.

„În general se face prea puțin în folosirea lucrării influenței Duhului Sfînt asupra bisericii. Depidem, în general, prea mult de instrumentele omenești pentru asigurarea succesului în biserică. Acolo în comunitățile noastre este o reală viață spirituală, acolo va fi adevărată credința în manifestarea eficienței Duhului Sfînt. Prea mare dependența de om și de presupusa lui capacitate, educație și a cunoștințelor lui se datorește faptul că Domnul Dumnezeu este lăsat în umbră”. (M.S. 93, 1893).

Frați și surori, ochii bisericii din lumea întreagă sînt îndreptați spre Indianapolis. Există un simțămînt de așteptare care stăpînește biserica. Se va realiza sau vom merge acasă de la o altă Sesiune a Conferinței Generale, obligați să rămînem în lume pentru că n-am avut curajul și credința să acționăm?

Sîntem cu toți oboșiți de această lume a păcatului și dorim să mergem acasă. Conducătorii pot face acest lucru posibil ca biserica să-și dea seama de această dorință. Conducători ai bisericii noastre din lumea întreagă, duceți-ne la tronul harului! Umiliți-vă împreună cu noi în prezența lui Dumnezeu! Conduceți-ne la mărturisirea păcatelor proprii și a păcatelor pe care le-am săvîrșit ca corp al bisericii. Faceți acum ceea ce Dumnezeu a arătat servei Domnului că El a dorit să se realizeze în 1901. De ce să mai întîrziem pe aici, cînd ne puteți conduce dincolo de Iordan? Ca biserică mijlocim pe lingă voi, vă cerem: duceți-ne acasă!

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în slujirea Duhului Sfânt

Solia
devoțională
prezentată
vineri
dimineața
6 iulie 1990

de

J.R. Spangler,

fost secretar-asociat al Departamentului Pastorației și redactor al revistei Ministry.

În final noi aparținem fie Domnului Hristos, fie lui Satana. Acest adevăr indiscutabil înseamnă că astăzi, în acest moment, noi sîntem controlați fie de către Domnul Hristos, fie de către Satana. La a doua venire a Domnului Hristos, aceia care au fost conduși de El vor fi mîntuiți, iar aceia care au fost conduși sau controlați de Satana vor fi pierduți. Domnul Isus Hristos spunea categoric: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt” (Mat. 6,24). Această declarație foarte clară și categorică este străină gîndirii societății secularizate de astăzi. Întrebarea ce stă în fața fiecăruia dintre noi este: „Cine mă controlează: Hristos sau Satana?”

C.S. Lewis punea, în mod dramatic, astfel problema: „Nu există teren neutru în Univers. Fiecare centimetru pătrat, fiecare secundă sau părticică dintr-o secundă este solicitată de Dumnezeu și contrasolicitată de către Satana” (The Hope for Healing Human Evil, pag. 83).

Pavel trage, în mod distinct, o linie de demarcație între două și numai două tipuri sau moduri de viață: „Cei ce trăiesc după îndemnul firii pămîntești, umblă după lucrurile firii pămîntești; pe cînd cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului” (Romani 8,5). Noi acționăm fie sub legea Duhului Vieții, fie sub legea păcatului și a morții (vers. 2). Nu există un loc de mijloc. Problema este aceea că unii dintre noi nu recunoaștem deosebirea dintre aceste două

părți. Toți avem motive serioase să cîntărim bine gîndurile noastre, cuvintele și acțiunile noastre, pentru a descoperi ce anume ne spun ele cu privire la sau de ce parte ne situăm.

IMPLICAREA DUHULUI SFÎNT

Ca popor noi n-am sesizat enorma importanță pe care Domnul Hristos o dă rolului Duhului Sfînt în lucrarea mîntuirii noastre. Dacă nu primim Duhul Sfînt nu vom trăi experiența convingerii de starea noastră, deci nu va exista un spirit de pocăință, nici naștere din nou, nici o mărturisire, nici o biruință asupra păcatului și nici mîntuire. Lucrarea Duhului Sfînt este la fel de importantă ca și respirația. Dacă nu există respirație, nu există nici viață!

La începutul lucrării Sale, Domnul Isus Hristos n-a vorbit despre Duhul Sfînt. De ce? În Ioan 16,4 El a declarat: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci cînd le va veni ceasul să se îplinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început pentru că eram cu voi” (Ioan 16,4). Apoi El a adăugat: „Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis. Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (vers. 5-7).

Termenul Mîngîietorul (Ajutorul — paracletos) dezvăluie adevărul cel minunat că Duhul Sfînt nu vine să rănească pe cineva, ci să ajute. Cum ajută El? Domnul Isus subliniază cinci acțiuni importante de slujire ale Duhului Sfînt.

1) *Convinge lumea de păcat.* „Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” (vers. 8). Convingerea

de păcat trebuie să precedă pocăința. Dacă nu există nici o convingere de păcat nu va fi nici o pocăință de păcat. Singur nu te poți face să-ți pară rău de păcatul săvârșit sau să ai simțămîntul că ai păcătuit.

Faptul că există atît de puțină dovadă a pocăinței în biserică, lucrul acesta este o puternică dovadă a greșitei noastre înțelegeri a importanței lucrării Duhului Sfînt. Domnul Isus Hristos consideră convingerea de păcat ca fiind prima lucrare a Duhului Sfînt.

Domnul prezintă un tablou clar al adevăratei pocăințe: „Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră rea, de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scîrbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și uricînilor voastre” (Ezech. 36,31).

Cine dintre noi a trăit o astfel de experiență, o astfel de calitate a pocăinței? Cine dintre noi a fost forțat să strige asemenea mulțimii în Ziua Cincizecimii: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?” (Fapte 16,30).

Pocăința este mai mult decît un act, este o atitudine a unei vieți întregi. Noi avem nevoie de ea nu numai din cauza unor păcate anume, ci pentru că, din natura noastră, noi sîntem păcătoși, totdeauna avînd nevoie de harul Domnului nostru Isus Hristos.

Numai lucrarea Duhului Sfînt aduce pocăința ce rezultă în a te scîrbi de tine însuși și a te determina, a lua hôtărîrea de a nu mai umbla pe căile păcatului.

2) *Convinge lumea de neprihănire.* Pentru că Domnul Isus mergea la Tatăl Său, lumea avea să fie lipsită de prezența Sa. Nu avea să mai fie nici un model vizibil și auzibil al neprihănirii desăvîrșite. El a făgăduit astfel că Duhul Sfînt va umple acest gol.

Duhul Sfînt îndeplinește această sarcină pe două căi. În primul rînd, atunci cînd studiem viața Domnului Hristos, Duhul Sfînt ne impresionează ca să înțelegem ce este în realitate neprihănirea. În al doilea rînd, Duhul Sfînt pune în acțiune și dă putere unei persoane să caute și să accepte această neprihănire numai prin credința

în Domnul Isus Hristos. Astfel că în timp ce Mîntuitorul nostru se află în Sanctuarul ceresc slujind în favoarea noastră, Duhul Sfînt poate să ne atribuie și să ne împărtășească neprihănirea.

Prin Sfintele Scripturi, Duhul Sfînt ne învață că sîntem îndreptățiți prin jertfa Domnului Hristos și sfințiți prin viața Sa desăvîrșită. Prin Duhul Sfînt noi avem experiența de a fi „în Hristos”. Cînd o persoană este în Hristos, atunci nu mai există loc pentru dumnezei falși sau idoli pentru ceea ce este lumesc. Deși noi sîntem încă în trupul acesta păcătoș, avem totuși asigurarea categorică a mîntuirii prin neprihănirea desăvîrșită a Domnului Hristos. Pe lîngă aceasta noi avem experiența plină de bucurie de a cîștiga biruință după biruință în vreme ce continuăm a merge în această viață cu și în Isus Hristos.

3) *Convinge de judecata ce vine.* Ideea că Duhul Sfînt va convinge de judecata ce vine este repulsivă pentru cei lumesci. În mod surprinzător însă, mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, inclusiv mulți adventiști, găsesc, de asemenea, acest lucru repulsiv. În grădina Edenului, Adam și Eva au încercat să se ascundă de judecată. Și de atunci și pînă astăzi urmașii lor se ascund mereu.

Crisostom este citat ca spunînd: „Spune-mi, o, (tu) om, de cînd știi că trebuie să stai în fața scaunului de judecată a Domnului Hristos, cum se face că mai degrabă ești dispus să vorbești despre o mie de alte probleme decît de această judecată? Cînd ai un proces în fața unui judecător pămîntesc, atunci zi și noapte gîndești la acest lucru și discuți despre el pretutindeni, cum va conduce el și cazul tău. Și totuși? tu trebuie să faci acest lucru înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul cel drept și să-I dai socoteală de întreaga ta viață. Dar tu niciodată nu vorbești de această problemă și nici nu suporti ca cineva să înceapă să vorbească cu tine despre ea” (The Preacher's Homiletic Commentary: St. John, pag. 457).

Adventiștii au o solie specială pentru lume ocupîndu-se cu judecata de cercetare. Adevărul

este acela că ideea, conceptul cum că fiecare trebuie să stea în fața judecării este o binecuvîntare deghizată. Credința într-o judecată viitoare este pentru suflet ceea ce durerea este pentru trup. Mi s-a povestit că leproșii simt prea puțin sau chiar nu simt deloc părțile afectate de această maladie. Ca urmare ei își pierd adesea degetele și călcîiele pentru că rînilor la aceste părți ale trupului sînt nedureroase. Ei nu se îngrijesc așa cum ar trebui și nici nu știu, cînd le-au pierdut.

Durerea ne face să fim conștienți de probleme profunde, determinîndu-ne să mergem la un medic pentru a afla cauza ei. Tot la fel și judecata! Judecata ne face conștienți de păcatul făptuit sau de responsabilitatea și de faptul că sîntem pierduți. Ea ne determină să căutăm pe marele Medic pentru a ne acorda ajutorul și asistența Sa.

4) *Ne călăuzește în tot adevărul.* „Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16,3). Cinci concepte se cuprind în aceste cuvinte ale Domnului Isus. Primul, în decursul întregii istorii omeniei au pus aceeași întrebare pe care a pus-o Pilat: „Ce este adevărul?” Neputința de a înțelege faptul că Domnul Hristos este centrul și circumferința a tot adevărul, duce la întuneric, greșeli și, în final, moarte.

În al doilea rînd, numai Duhul Sfînt ne poate face în stare să înțelegem marile adevăruri ale Bibliei. Chiar și a crede rapoartele cele simple ale Bibliei cum de exemplu adevărul referitor la creațiune și potop, cere ajutorul Duhului Sfînt. Nu putem nici primi și nici înțelege darurile Duhului Sfînt fără lucrarea Lui în favoarea noastră.

În al treilea rînd, în același pasaj, Domnul Isus ne învață că Duhul „ne va descoperi lucrurile viitoare”. În acest fel Duhul Sfînt devine o voce profetică pentru slujitorii lui Dumnezeu.

În al patrulea rînd, lucrarea de călăuzire a Duhului Sfînt în tot adevărul implică și acțiunea Sa de a ne face în stare să descoperim ispitele subtile ale lui Satana și să rezistăm puterii lui. Aceasta este ultimul scop al

nostru S-a rugat cu stăruință Tatălui Său pentru o mai clară înțelegere spirituală, cu cât mai mult avem noi nevoie de acest lucru.

În al cincilea rînd, sarcina sau lucrarea Duhului Sfînt de a ne călăuzi în tot adevărul include și faptul de a ne face în stare să facem ca acest adevăr să fie interiorizat pînă cînd el va deveni o veritabilă parte a fiecărei celule din corpul nostru. În final, sigiliul lui Dumnezeu este o rămînire în adevăr. Numai cînd adevărul este însoțit în inimă de către Duhul Sfînt, numai atunci Duhul Sfînt schimbă slăbiciunea caracterelor noastre slabe și stricate, dîndu-le putere, stabilitate și tărie.

5) *Slăvește, glorifică pe Isus.* Lucrarea finală și cea mai însemnată a Duhului Sfînt, pe care aș dori s-o menționez, este minunata Sa însărcinare de a slăvi, de a glorifica pe Domnul Isus Hristos în mintea urmașilor Săi (Ioan 16,14). Duhul Sfînt a fost Acela care a glorificat pe Domnul Hristos în mintea și inima ucenicilor Săi după înălțarea Sa. „După ce au primit botezul Duhului, au început să-și dea seama că fuseseră chiar în prezența Domnului măririi... Învățăturile Lui pe care le înțeleseseră prea puțin, acum le-au revenit într-o nouă lumină...”

Și astăzi este tot așa de adevărat ca și pe timpul apostolilor că, fără iluminarea dată de Duhul Sfînt, natura omenească nu poate să înțeleagă slava lui Hristos. Adevărul și lucrarea lui Dumnezeu nu sînt apreciate de o creștinătate iubitoare de lume și compromisuri” (H.L.L. 494—495). Unul dintre motivele pentru care prea puțini dintre noi sînt mișcați și plini de bucurie cînd este vorba despre Domnul Isus, centrul soliei advente, este acela că nouă ne lipsește Duhul Sfînt care să-L facă real pe Isus Hristos inimii și minții noastre. În Ziua Cincizecimii ucenicii au învățat să glorifice pe Domnul Isus.

Duhul Sfînt glorifică pe Hristos nu numai în noi ci și prin noi. Un minunat mod în care Duhul Sfînt glorifică pe Domnul nostru este crearea, prin experiența nașterii din nou, a chipului lui Hristos în noi. Du-

hul Sfînt aduce o schimbare în noi, lucrare ce este o minune pentru univers și o bucurie pentru inima Domnului Hristos. Ce influență insondabilă putem avea, noi ca biserică! Ce lucrare puternică stă în fața noastră! Ce privilegiu de necrezut! Dumnezeu dorește să ia biserica Sa, corpul Său, pe noi — poporul Său — și prin noi să dea o mărturie nu numai familiilor noastre, vecinilor, comunităților și planetei noastre ci și conducătorilor, administratorilor — cei ce au autoritate —

și puterilor și autorităților din ceruri.

Domnul nostru este mișcat de faptul că prin lucrarea Duhului Sfînt noi, ființe stricate, decăzute, putem fi schimbați după chipul și asemănarea Sa. Acesta este ultimul scop al vieții, morții și învierii Sale. În noi înșine noi nu avem nici o putere pentru a face vreo schimbare, și, cu toate acestea, dacă ne supunem puterii Duhului Sfînt, putem fi transformați și să aducem slavă și onoare Domnului nostru.

Puncte fierbinți pe agenda Sesiunii

Sesiunea Conferinței Generale, ca de fapt toate întîlnirile de acest fel (comunitate, conferință, uniune) poate și trebuie să fie un timp, o ocazie de studiu și rugăciune. Poate fi un timp, așa cum spunea fr. N. Wilson, „în care să ne rugăm pentru prezența lăuntrică a Duhului Sfînt, un timp de comuniune frățescă în spiritul unui deplin respect reciproc”. Dar Sesiunea Conferinței Generale este o sesiune de lucru cu o agendă deosebit de încărcată de probleme ce vizează binele și dezvoltarea Bisericii mondiale.

Agenda sesiunii de la Indianapolis a cuprins și cîteva probleme „fierbinți”, probleme care au suscitat discuții și luări de poziție. Printre acestea s-au numărat: întărirea prin binecuvîntare a femeilor pentru slujba de pastor și în cadrul diaconiei, o declarație în problema Sabatului și propunerea de a se acorda pastorilor neîntăriți prin binecuvîntare dreptul de a aduce la îndeplinire acte de cult.

ÎNTĂRIREA PRIN BINECUVÎNTARE CA PASTORI A FEMEILOR

De mulți ani problema lărgirii sferei de activitate în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a femeilor s-a aflat printre problemele de pe agenda comitetelor. În America și în unele uniuni din Europa, această problemă a fost frămîntată și chiar s-au făcut pași spre hotărîrea de binecuvîntare a femeilor ca prezbiteri și — în cîteva cazuri — chiar ca pastori. Aceasta a făcut ca problema să fie discutată la nivelul Diviziunilor și al Conferinței Generale. S-a format un comitet — cu reprezentanți ai tuturor diviziunilor și profesori din institutele noastre de învățămînt, care, după o îndelungată și serioasă analiză a acestei probleme, ținînd seama de poziția uniunilor din cîmpul mondial, a prezentat sesiunii recoman-

darea de a se primi următorul raport și sfat ale comisiei privind rolul femeii în biserică, așa cum a fost stabilit de către Comitetul anual al Conferinței Generale din 1989.

„Președinții diviziunilor din cadrul Conferinței Generale au raportat Comisiei situația din cîmpurile lor cu privire la întărirea ca pastori ai Evangheliei în Biserica A.Z.S. a femeilor. În mai multe diviziuni nu există decît foarte puțin sprijin sau chiar nici un fel de sprijin sau acceptare a femeilor ca pastori întăriți prin binecuvîntare, iar în unele părți chiar și neîntăriți prin binecuvîntare. În alte diviziuni însă, unele uniuni sînt dispuse să accepte femeii ca pastori, dar realitatea este aceea că majoritatea uniunilor nu găsesc acest lucru acceptabil. Totuși, în Diviziunea Nord-Americană se pare că există un sprijin mai mare pentru întărirea prin binecuvîntare ca pastori a femeilor.

„Președinții diviziunilor au raportat de asemenea că, în urma unor discuții intense, comitete, comisii, studii etc., există posibilitatea ca luarea unei hotărîri de întărire prin binecuvîntare a femeilor ca pastori ar putea avea ca rezultat disensiuni, ruperea unității bisericii și chiar schismă. De aceea, președinții au ajuns la următoarele două concluzii:

1) O hotărîre de întărire prin binecuvîntare ca pastori a femeilor nu va fi binevenită și nici nu va fi acceptată de o mare parte a cîmpului mondial.

2) Prevederile Manualului Comunității, cum și principiile și rînduielele (Working Policy) Conferinței Generale care permit întărirea prin binecuvîntare pentru slujba Evangheliei numai în baza unei acceptări generale (mondiale) este puternic susținută de diviziuni.

„Slujbașii principali ai Conferinței Generale (președinte, secretar, trezorer), prezenți la discuțiile comisiei, au fost de acord cu concluziile președinților.

INDIANAPOLIS
1 — 14 IULIE 1990

Ziua a doua a lucrărilor

Asa cum se cunoaște, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu mai este de mult o organizație limitată numai la America de Nord. Biserica este mult mai diversă de cum a fost cândva. De aceea, și această Sesiune a Conferinței Generale va avea de rezolvat o serie de probleme legate de diversitatea existentă între cei ce formează această biserică. O prea mare deschidere ar putea distruge identitatea ei și ar nega misiunea ei, o deschidere prea mică ar putea să o facă incapabilă să slujească chemării și lucrării ei.

Cît de mult trebuie să se schimbe biserica odată cu trecerea timpului și ce componente ale principiilor de credință și practică se pot schimba fără să se nege rațiunea existenței ei? Cît de multă atenție trebuie să acordăm continuității și cît de mult trebuie să susținem inovațiile, schimbarea? Cît de mult hotărârile noastre trebuie să se bazeze pe pragmatism și cît de mult trebuie să reflecte ele o consistență aplicare a teologiei? De ce există — după cum se pare — o lipsă de oameni talentați care să-și asume rolul de conducători? De ce biserica se dezvoltă, crește în țările în curs de dezvoltare și de ce staționează în țările vestice? Rămânem la vechile principii ce au dat consistență bisericii și soliei ei, sau vom deschide larg ușa influențelor timpului?

Iată probleme și întrebări la care se așteaptă răspuns la această sesiune, cu toate că multe din acestea și altele, nu apar pe agenda de lucru a sesiunii.

O sesiune a Conferinței Generale este în adevăr un potpuriu de probleme, convenții, înlăturări după moda veche și chiar mai mult. Sesiunea Conferinței Generale este mai mult o experiență decît un eveniment și ea nu este deloc ușor de descris.

După momente înălțătoare de muzică și rugăciune către Cel Atotputernic pentru conducerea și inspirarea lucrărilor ce se vor desfășura, fr. C. B. Rock, vice-președinte al Conferinței Generale, anunță că pe agenda lucrărilor de azi urmează raportul secretarului. Dar, mai întîi, W. G. Johnson, redactorul revistei *Review and Herald*, amintește faptul că, începînd din 1887, revista a publicat în paginile ei lucrările tu-

turor sesiunilor Conferinței Generale. Prezintă primul număr al revistei — din zece care vor apărea — pe care îl înmînează fr. Wilson. În timp ce în sală se desfășoară lucrările înscrise pe agenda sesiunii, comitetul de numiri votat aseară (un grup de 221 delegați) și-a început lucrările, urmînd a prezenta în cursul zilei primul lui raport privind alegerea președintelui Conferinței Generale.

În mod inevitabil, unul din subiectele în discuție printre delegați și ceilalți participanți la sesiune este re alegerea sau nu a fr. N. Wilson ca președinte al Conferinței Generale. Fr. Wilson și-a exprimat dorința de a mai lucra, se bucură de o sănătate bună și este activ. Se va opta pentru continuitate... sau pentru schimbare?

În lucrările din dimineața zilei de vineri, 6 iulie, frații Thompson și Dan Gilbert, secretarul și respectiv trezorerul Conferinței Generale, și-au prezentat rapoartele. Dacă raportul fr. Ralph Thompson se publică în întregime, din raportul fr. Gilbert spicium următoarele:

Sub titlul „Slujitori sau administratori credincioși”, trezorerul Conferinței Generale arată că, deși raportul său ar părea că este o simplă colecție de cifre, în realitate el prezintă credincioșia copiilor lui Dumnezeu. În mijlocul lumii în agitație și schimbare, într-o vreme de nesiguranță economică și socială, copiii lui Dumnezeu au continuat

„Comisia, ascultînd argumentele și prezentările pentru și împotriva întăririi prin binecuvîntare ca pastori a femeilor; fiind conștienți de nevoile, interesul și preocuparea cîmpului mondial; luînd în considerație, cu multă grijă, ceea ce probabil că este cel mai bine și care pune cel mai puțin în primejdie unitatea bisericii mondiale în momentul de față și recunoscînd importanța misiunii noastre escatologice, mărturia și imaginea familiei noastre spirituale cum și nevoia unității și unității bisericii, raportează sesiunii Conferinței Generale din 1990, în baza recomandării Comitetului anual din 1989, următoarele rezultate ale hotărîrilor lor:

1. În timp ce comisia nu a ajuns la un consens cu privire la faptul dacă Scripturile sau Spiritul Profetic (scrierile sorei White) susțin în mod explicit sau condamnă întărirea prin binecuvîntare ca pastor al Evangheliei a femeii, a ajuns în unanimitate la concluzia că aceste izvoare susțin o importanță, variată și continuă activitate de slujire a femeii, poziție ce este exprimată și evidențiată în diferitele daruri date lor de Duhul Sfînt.

2. De asemenea, avînd în vedere lipsa foarte largă a sprijinului pentru întărirea prin binecuvîntare ca slujitori ai Evangheliei a femeilor existent în biserica mondială, luînd în considerație și riscul posibil al rușerii unității, a disensiunilor și îndepărtarea de misiunea bisericii, comisia recomandă Sesiunii Confe-

să dea cu inimă largă darurile lor. În perioada 1985—1990, totalul zecimilor și darurilor intrate în teazaurul bisericii a fost de 4.216.747.680 dolari. În 1985, biserica totaliza un număr de 4.725.891 membri, iar în 1989, 6.183.585 membri — ceea ce reprezintă aproximativ 155,72 dolari pe cap de membru.

Pe plan general, fondurile bisericii provin din daruri și zecimi, donații și colecte speciale. Începînd de la comunitate și pînă la Conferința Generală, există un lanț financiar continuu. Sumele sînt folosite pentru vestirea Evangheliei, pentru pătrunderea în noi teritorii, la orice națiune, limbă și popor.

Fondurile de la orice nivel al organizației mondiale sînt vitale pentru aducerea la îndeplinire a obiectivelor spirituale și umanitare, prin activitate pastorală, educațională, medicală și de publicație.

Sumele din bugetul Conferinței Generale sînt distribuite după cum urmează: pentru sprijinirea diviziunilor, în mod deosebit pentru evanghelizare.

— Diviziunea Nord-Americană primește un sprijin deosebit, fiind seama și de faptul că 97% din totalul zecimii primite de Conferința Generală provine din Diviziunea Nord-Americană.

De asemenea, instituțiile Conferinței Generale sînt beneficiarele sumelor acordate din bugetul Conferinței Generale. Sînt și diviziuni ca Pacificul de Sud, Euro-Africa și Trans-Europa care au solide resurse

Conferinței Generale din 1990 să nu autorizeze întărirea prin binecuvîntare a femeilor ca slujitoare ale Evangheliei”.

Această recomandare a fost supusă discuției delegaților. Timp de două zile s-a dezbătut această problemă. Au fost discuții deschise. Marea majoritate a scos în evidență lipsa suportului Scripturii și al Spiritului Profetic. Biserica nu trebuie să se molipsească de curente din afara ei.

Deși au fost voci care au declarat că sora White a susținut întărirea prin binecuvîntare a femeilor ca pastori, s-a precizat în mod categoric că „ea n-a fost niciodată binecuvîntată prin punerea miinilor și niciodată ea n-a folosit, n-a exercitat funcțiile ce, de regulă, aparțin slujbei de pastor. Ea niciodată n-a organizat comunități, n-a condus un serviciu divin de căsătorie, de botez, etc.”

În adevăr, discuțiile au fost aprinse. Mi-a plăcut faptul că marea majoritate a celor care au luat cuvîntul au făcut apel la păstrarea doctrinei și rînduiri bisericii și la necesitatea unui „așa zice Domnul”.

Pusă la vot, recomandarea a fost votată cu 1.173 pentru și 377 contra.

Un alt document ce a fost prezentat delegaților la sesiune a fost documentul cu privire la păzirea Sabatului. „Principalul scop al prezentului document sau declarație”, se spune în preambulul acestuia, „este acela de a oferi sfat sau călăuzire membrilor comunităților, aceluia

financiare în cadrul lor, cu toate acestea și ele beneficiază de o parte din aceste sume.

În afară de zecimi și daruri, sume mari intră în tezaurul Bisericii din fondul pentru misiuni, daruri speciale și prin Școala de Sabat. (De reținut că aceste daruri au crescut în ultimii cinci ani cu 26%). Alte colecte și acțiuni specifice sînt surse pentru tezaurul Conferinței Generale. În mandatul ce a trecut, au fost și unele situații deosebite: falimentul întreprinderii Harris Pine Mills, în care biserica a pierdut aproximativ 12 milioane dolari; de asemenea, cazul Davenport. Dar a-

cestea n-au dezechilibrat situația financiară a Bisericii.

Să nu uităm că Dumnezeu continuă să deschidă noi căi pentru a duce Evanghelia în lumea întreagă. În același timp, El deschide căi pentru a sprijini financiar lucrarea Sa. În măsura în care noi vom spori sprijinul nostru financiar, Dumnezeu va mări veniturile noastre. Este timpul să privim cu mai mult interes spre momentul revenirii Domnului Hristos. Familia cea mare a Bisericii lui Dumnezeu este canalul prin care El își aduce la îndeplinire făgăduințele Sale. Să ne ajute Dum-

nezeu să putem spune cât mai curînd împreună cu prorocul Isaia: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mintui” (Isaia 25,9).

Între timp, de la comitetul de numiri s-a anunțat că a fost ales președintele comitetului de numiri în persoana fr. Robert Folkenberg, președinte al Conferinței Carolina din Statele Unite, și că lucrările comitetului merg bine, dar că nu vor avea gata un prim raport decît după amiază. Prima parte a lucrărilor zilei a doua s-au încheiat cu o rugăciune rostită de fr. Robert Wong.

D. Popa

care dorește să aibă o experiență mai bogată și mai plină de însemnătate în păzirea Sabatului. Se nădăjduiește că aceasta va aduce o mai înflăcărată acțiune spre o reală reformă în păzirea Sabatului în biserica din lumea întreagă.

Conștiința de faptul că, comunitatea celor ce se închină în ziua Sabatului în lumea întreagă întâmpină numeroase probleme în păzirea lui, probleme ce se ivesc din contextul cultural sau ideologic, s-au făcut încercări spre a se lua în considerație aceste dificultăți.

SABATUL — O GARANȚIE A RELAȚIEI NOASTRE CU DUMNEZEU.

Sabatul apără, protejează prietenia omului cu Dumnezeu și prilejuește timpul necesar și esențial pentru dezvoltarea acestei relații. Sabatul clarifică relațiile dintre Dumnezeu și familia omenească căci el arată spre Dumnezeu ca fiind Creator, într-un timp cînd ființele omenești doresc să uzurpe poziția lui Dumnezeu în univers.

În acest veac al materialismului, Sabatul îndreaptă pe bărbați și femei spre cele personale și spirituale. Consecințele faptului de a uita să sfințești Sabatul sînt foarte serioase. Acest lucru va duce la deformare morală și în cele din urmă la nimicirea relației personale cu Dumnezeu. Cînd însă Dumnezeu ne cere să ne aducem aminte de ziua Sabatului El face lucrul acesta pentru că dorește ca noi să ne aducem aminte de El.

Se subliniază apoi în documentul cu privire la Sabat, faptul că Sabatul este unic. Originea lui se află la creațiune cînd Dumnezeu S-a odihnit de lucrul Său în ziua a șaptea (Gen. 2, 1-3). Sabatul este o ocazie deosebită de a adora și a ne închina lui Dumnezeu ca Creator. El este universal și începe la sfîrșitul celei de a șasea zi a săptămîinii și durează o zi, de la apus, la apus de soare (Gen. 1; Marcu 1,32). Sînt necesare rînduiri ce se cer respectate în legătură cu păzirea Sabatului (Exod 16,29; 20,8-11; 34,21; Isaia 58,13; Neemia 13,15-22). Orice lucru obișnuit în celelalte zile trebuie să înceteze în Sabat. După cum Dumnezeu S-a odihnit în ziua Sabatului oprimu-Se de la activitatea Sa, tot la fel și noi trebuie să încetăm orice activitate. Dar nu trebuie să refuzăm a face bine în ziua Saba-

tului, să alinăm suferințele, să satisfacem nevoile celor din jur. Nu trebuie să uităm că în Sabat trebuie să ne odihnim. Sabatul poartă sigiliul autorității lui Dumnezeu și-L prezintă ca Creator. El trebuie păstrat în cămin. Viața din cămin este piatra de temelie a unei cuvenite păziri a Sabatului. Numai cînd fiecare în mod conștiincios Sabatul în cămin și își asumă responsabilitatea ce le-a fost dată ca membri sau parte a familiei, numai atunci biserica, ca un tot va demonstra lumii bucuria și privilegiile zilei celei sfinte a lui Dumnezeu, pentru că cele două instituții, căminul și Sabatul își au originea în Eden. De aceea părinții trupești și spirituali au datoria de a învăța pe copii și tineri temerea de Dumnezeu și importanța păzirii cu sfințenie a Sabatului. Adevărata păzire a Sabatului cuprinde participarea la serviciile divine de la Casa de Rugăciune și studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Cei maturi trebuie să fie un exemplu și din acest punct de vedere.

PREGĂTIREA PENTRU SABAT.

Dacă Sabatul trebuie să fie păzit așa cum se cuvine — și așa trebuie păzit — atunci, activitatea întregii săptămîni trebuie să fie în așa fel organizată încît fiecare membru al familiei să fie gata să-l întîmpine cu bucurie atunci cînd el sosește. Aceasta înseamnă ca tot ceea ce aparține vieții zilnice și nevoilor ei — țirguiele și pregătirea hranei, curățirea și pregătirea hainelor și toate celelalte lucruri — să fie terminate vineri, înainte de apusul soarelui.

Sabatul trebuie să fie placa turnată în jurul căreia trebuie să se învîrtească toate celelalte activități. Modul în care familiile abordează problema începerii Sabatului, vineri seara la apusul soarelui, și modul în care petrecem vinerea seara își spune cuvîntul în primirea binecuvîntărilor pe care Dumnezeu Sabatului le are rezervate pentru întregă zi de Sabat ce urmează.

Îmbrăcămintea trebuie să fie adecvată prezenței înaintea lui Dumnezeu în Casa Sa, Studiul Bibliei, al lecțiilor Școlii de Sabat și al Spiritului Profetic să umple inima de sfințe binecuvîntări.

Cînd natura sfîntă a Sabatului este înțeleasă și o relație plină de

iubire, plăcută și armonioasă se stabilește între părinți și copii, atunci, eliberați de atmosfera seculară ce ne distrage, toți vor căuta să evite, în ziua Sabatului, muzica nesfîntă, radio-ul, video și programele T.V., ziarele, cărțile și revistele. După amiaza zilei de Sabat poate fi petrecută în activități misionare, vizite la bolnavi, plimbări în natură și participare la servicii divine.

PĂZIREA SABATULUI ȘI ACTIVITĂȚI RECREATIVE. Păzirea Sabatului cuprinde atît închinarea cît și comuniunea frățească. Invitația de a te bucura de amîndouă este deschisă și generoasă. Închinarea în ziua Sabatului, închinare ce ne îndreaptă spre Dumnezeu, are loc în mijlocul comunității unde se realizează și comuniunea frățească. Atît închinarea cît și comuniunea frățească oferă un potențial nelimitat de a aduce laude lui Dumnezeu și de a îmbogăți viața creștinilor. Dar cînd adorarea sau închinarea cum și comuniunea frățească sînt deformate, denaturate, atunci ambele sînt în primejdie.

FACTORI STRĂINI ÎN PĂZIREA SABATULUI. Sabatul poate fi foarte ușor invadat de elemente străine spiritului lui. Ca oameni noi ascultăm de Dumnezeu și-I aducem închinare în cadrul generației noastre, în timpul și momentul istoric și în cadrul culturii țării în care trăim. Este primejdia ca momentul istoric și al culturii în care trăim să ne condiționeze în mod fals și să deformeze sensurile valorii.

Orice încercare de a reglementa păzirea Sabatului în afara principiilor biblice, ci pe considerente de cultură, ne poate duce să ajungem la inovații de a ne permite activități recreative ce sînt incompatibile cu sfințenia Sabatului (sport, intense exerciții fizice, turism, etc.). Orice încercare de a reglementa păzirea Sabatului dincolo de principiile biblice, stabilind o listă de lucrări interzise în Sabat, este contraindicată unei sănătoase experiențe creștine.

Atunci cînd se află în călătorie, adventiștii trebuie să facă orice efort posibil pentru a păzi Sabatul împreună cu frații săi din locul respectiv. Respectînd sfințenia Sabatului Zilei a Șaptea, se recomandă ca adventiștii să evite folosirea Sabatului ca zi de sărbătoare pentru a vedea diferite locuri și a se an-

Stropii... au început să cadă

În Ioel 2,23 citim despre ploaia timpurie și târzie. Subiectul este familiar Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Noi credem că ploaia timpurie reprezintă lucrarea Duhului Sfânt în inimile noastre, aducând convingerea de păcat și o dorință puternică de curățire de păcat. Ploaia târzie reprezintă puterea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt revărsat asupra poporului Său care merge să împărtaşească și altora adevărul lui Dumnezeu.

Privind la lucrările lui Dumnezeu, eu cred că... stropii ploii târzii au început să cadă! A început să plouă. În unele părți ale pământului, sînt stropi rari. În altă parte, se revărsă.

Inimile noastre sînt încurajate de cele ce am văzut și auzit. Doresc să împărtaşesc cu dv. cîteva momente importante din cîmpul mondial.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA ORIENTULUI ÎNDEPĂRTAT

Întîlniri la scară națională — cruciade — ce au loc în Filipine sînt de acum istorice. Douăzeci și șapte de pastori au botezat mai bine de 3.000 de noi membri adventiști într-o singură zi; 30.000 de oameni s-au alăturat bisericii într-o perioadă de șase luni.

Acum o sută de ani în Diviziunea Orientului Îndepărtat, Abraam le Rue a fost primul Adventist de Ziua a Șaptea ce se găsea în limitele acestei diviziuni. Astăzi sînt mai bine de 800.000 de membri. Postul de radio AWR-Guam a început să emită în 1987 și acum el acoperă întregul teritoriu al Diviziunii Orientului Îndepărtat.

În perioada ultimilor cinci ani, peste 250.000 de oameni au fost botezați.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA AFRICII DE EST

Lucrări deosebite au loc în Diviziunea Africii de Est. La

sfirșitul anului 1989, Diviziunea Africii de Est era în fruntea cîmpului mondial în ceea ce privește botezul în cursul unui an cu 131.823 suflete.

Ploaia îmbelșugată a căzut peste întreaga diviziune în cursul celor cinci ani ce au trecut. În Etiopia, aproximativ 2.400 de persoane au fost botezate în timpul campaniei „Seceriș 90”. Am intrat cu solia adventă în Djibouti, Republica Somalia și Zanzibar.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA TRANS-EUROPEANĂ

Cu campanii evangelistice de succes în Anglia, Polonia, Suedia, Iugoslavia, Danemarca și Ungaria, Dumnezeu ne-a arătat că Duhul Sfânt este la lucru în această diviziune.

Întîmplări interesante privind progresul și binecuvîntă-

gaja în activitatea turistică obișnuită în asemenea situații.

ROLUL BISERICII (COMUNITĂȚII) ȘI AL FAMILIEI ÎN STABILIREA ACTIVITĂȚII (PROGRAMULUI) ÎN DUPĂ-AMIAZA 7 LEI DE SABAT. Pastorul, comitetul comunității, au răspunderea pregătirii cu grijă a programelor sau activităților din după amiezele de Sabat pentru copii, tineret, adulți și cei în vîrstă, cu sublinierea de a face din Sabat o zi de sfințită bucurie.

COMUNITATEA ȘI MUZICA ÎN SABAT. Muzica are un puternic impact asupra stării de spirit a unei persoane, asupra stării ei emoționale. De aceea bucățiile muzicale pentru Sabat trebuie alese cu grijă, opținându-se pentru acele bucății muzicale care să sporească atmosfera de închinare a Sabatului. Repetițiile de cor trebuie să fie evitate în timpul orelor de servicii divin sau întîlnirile programate pentru Sabat.

ACTIVITĂȚI ÎN COMUNITATE ȘI ÎN AFARA EI. Deși creștinii pot lua parte la o serie de activități sociale pentru studenți, tineret și pentru cei nevoiași din marile orașe, ei trebuie să exercite totuși o influență exemplară în ceea ce privește păzirea Sabatului.

rile deosebite ale lui Dumnezeu au loc în fiecare uniune din cadrul diviziunii. Evenimente deosebite, uluitoare au loc în răsăritul Europei, a căror impact a cuprins Ungaria, Polonia și Iugoslavia.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA EURO-AFRICA

Diviziunea Euro-Africa este compusă din patru țări din Europa de răsărit, șaisprezece țări din Europa de vest și șase țări din Africa, în cadrul cărora se află o mare varietate de culturi, limbi și tradiții. În această diviziune, lucrarea a pătruns în Gibraltar, Malta și Liechtenstein. Toate acestea erau teritorii în care nu se intrase pînă acum.

Diviziunea Euro-Africa a organizat ceea ce s-a numit „Institutul mobil de evanghelizare”, care are trei ținte:

1. Să instruiască pe lucrători și membri laici pentru lucrarea de evanghelizare folosind principiile creșterii bisericii.

2. Să experimenteze o reînviore în comunitățile unde acest institut se ține.

STRINGEREA DE FONDURI ÎN SABAT. Actul dăruirii are un loc precis în serviciile divine. Atunci cînd se fac apeluri pentru stringerea de fonduri, ele trebuie să fie făcute în așa fel încît să respecte și să susțină sfințenia Sabatului și a serviciilor divine.

SERVICIILE DIVINE DE CĂSĂTORIE ÎN SABAT. Serviciul divin al căsătoriei este sfințit și nu este nepotrivit sau în afara spiritului păzirii Sabatului. Cu toate acestea o nuntă implică eforturi, muncă pentru a o pregăti. De aceea, pentru a nu se pierde spiritul Sabatului, căsătoriile să nu se facă în ziua Sabatului.

SERVICIILE DIVINE DE INMORMINTARE. În general adventiștii trebuie să evite ținerea serviciilor divine de inmormintare în ziua Sabatului. În unele țări însă, unde clima sau anumite condiții impun inhumarea imediată, aceasta poate fi făcută și în ziua Sabatului. În asemenea condiții trebuie organizate lucrările astfel ca toate pregătirile să fie făcute dinainte, reducînd la maximum lucru' și mișcarea de la un loc la altul în Sabat. În unele situații serviciul divin de inmormintare poate fi ținut în Sabat, iar în-

3. Să cîştige suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.

În orașe ca Viena, Zürich, Berlinul de Vest, Marsilia și Porto (Portugalia), 150 de pastori s-au adunat laolaltă pentru a participa la aceste cursuri ale institutului, în urma cărora aproximativ 230 de persoane au fost botezate. Acest fapt este în adevăr minunat.

Data de 29 decembrie 1986 este o dată deosebită pentru biserica din Italia. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost oficial recunoscută de guvernul Italiei.

La această sesiune vom auzi ceva despre programul „Adventist Radio-Europa”. Ne rugăm ca mai bine de șapte milioane de dolari să fie oferiți pentru această stație de radio care să transmită solia noastră în Europa de Est și de Vest, în Orientul Mijlociu, în Uniunea Sovietică și Africa de Nord. Și ce schimbări fantastice au avut loc în astfel de țări din răsăritul Europei, ca R.D. Germană, Cehoslovacia, Bulgaria și România. Stăm acum în fața unor noi obiective, noi lucruri minunate, noi realizări și împliniri ne stau în față. Da, au început să cadă picurii ploii în Diviziunea Euro-Africa.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA PACIFICULUI LUI DE SUD

Stropii de ploaie s-au transformat în ploaie pe data de 19 august 1989, cînd 4.564 de suflete au fost botezate în Papua, Noua Guinee, într-o singură zi, într-un singur loc, întrecînd cele ce s-au petrecut în Ziua Cincizecimii. Fascinantă a fost relatarea faptului că Dumnezeu a binecuvîntat lucrarea Sa în Diviziunea Pacificului de Sud — în mod special în insulele cîmpului din acest vast teritoriu.

Știți că Diviziunea Pacificului de Sud reprezintă acum cea mai mare densitate de populație de credință adventistă din toate diviziunile cîmpului mondial, și anume un adventist la 114 cetățeni? Istoria celor cinci ani ce au trecut în Diviziunea Pacificului de Sud a cunoscut o creștere fenomenală a bisericii,

în insulele diviziunii, în comparație cu creșterea mult mai în ceață în țările de bază, și anume Australia și Noua Zeelandă. Dar aceste două țări ce suportă povara financiară, se află la baza înaintării și dezvoltării lucrării din aceste insule.

În timpul acestor cinci ani solia a pătruns în teritoriul ce pînă acum era tabu, și anume în Insulele Strimtorii Torres. Domnul să fie lăudat pentru aceasta.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA ASIEI DE SUD

Ce perspectivă prezintă, pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, Asia de Sud? Nu se pot exprima în cuvinte extraordinarele ocazii ce se oferă în India, Nepal, Bhutan și Republica

SABATUL ÎN INSTITUȚIILE MEDICALE ADVENTISTE. Instituțiile medicale adventiste oferă adesea unicul prilej de contact pe care oamenii din afară îl au cu Biserica Adventistă. Spitalele adventiste trebuie să fie mai mult decît numai unități în sistemul îngrijirii sănătății. Ele trebuie să dea mărturie 24, din 24 de ore despre biserica de care aparțin, cum și privilegiul de a prezenta săptămînal solia Sabatului.

Vindecînd pe bolnavi în ziua Sabatului și eliberînd pe oameni de infirmități fizice în ziua Sabatului, Domnul Isus Hristos a dat un exemplu de felul în care să stabilim activitatea în spitalele noastre. Ele trebuie să slujească în permanență nevoile celor suferinzi. De aceea o mare răspundere apasă asupra acestor instituții medicale ca să dezvolte rînduiriile și să reflecte exemplul Domnului Hristos.

Iată cîteva principii în păzirea Sabatului ce sînt recomandate:

1. Să ofere îngrijire medicală de urgență ori de cîte ori este nevoie și aceasta cu bunăvoință și bucurie. Cu toate acestea, nici o instituție adventistă și nici medicii nu trebuie să facă aceleași servicii și lucrări în cabinete sau clinici în ziua Sabatului, pe care le fac în mod obișnuit în celelalte zile ale săptămîinii.

2. Să înceteze orice activitate de rutină ce poate fi aminată. De obicei aceasta înseamnă o totală închidere a acelor compartimente ce nu au o directă legătură cu îngrijirea pacienților și menținerea unui număr minim de cadre calificate în celelalte compartimente pentru cazurile de urgență.

3. Să se amîne diagnosticul electiv și serviciile terapeutice. Deciziile cu privire la ceea ce este necesar

Islamică a Maldivelor. Încă o dată în ultimii cinci ani ce au trecut, am avut privilegiul de a vizita Diviziunea Asiei de Sud. Nu poți să nu fii impresionat de diversitatea de cultură, limbă și religie.

Sînt cincisprezece limbi oficiale în India, cu aproximativ 1962 limbi vorbite ca limbi materne.

Biserica din Asia de Sud are 165.000 de membri, asupra cărora cade sarcina evanghelizării milioanei din această țară. Ne bucurăm pentru cei 45.000 de membri care au fost botezați în ultimii cinci ani. Cînd luăm în considerație că în această perioadă trecută, diviziunea a operat de pe un teritoriu mic, ca teritoriu de bază această cifră este vrednică de laudă, căci este egală cu cifra din pe-

a se face sau ce este urgență aparțin medicului de serviciu. Dacă se abuzează de acest privilegiu atunci administrația spitalului se va ocupa de ele. Intervențiile chirurgicale să fie descurajate sau limitate la ziua de vineri.

4. Birourile administrației trebuie închise în Sabat pentru lucrările de rutină. Deși poate fi necesar a interna sau externă pacienți în ziua Sabatului, se recomandă ca rezolvarea problemelor financiare să nu se facă în Sabat. Păzirea Sabatului nu trebuie să fie niciodată un izvor de iritare pentru aceia care caută să slujească altora și să fie mintuiți, ci, mai degrabă, un semn al „copiilor luminii” (Etes. 5,8; A.A./260).

5. Faceți din Sabat o zi specială pentru pacienți și care să rămînă ca o amintire de neuit de mărturie creștină.

6. Îngrijirea bolnavilor este o activitate continuă în toate cele șapte zile ale săptămîinii. Boala, suferința, nu cunoaște nici un calendar.

Cu toate acestea atunci cînd se face programul întregului personal trebuie să se țină seama de convingerile religioase sincere și de practicile religioase ale fiecărui angajat, făcîndu-se posibilă respectarea convingerilor religioase ale acestora. Nici biserica și nici instituția nu pot fi conștințate pentru angajații săi.

7. Trebuie să se reziste oricărei presiuni făcute pentru o relaxare a standardelor și principiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, de a face din Sabat o zi de activitate ca oricare altă zi a săptămîinii sau de a aduce la îndeplinire toate serviciile în ziua Sabatului și a le mai descongestiona activitatea duminică. Trebuie spus un cu categoric acestei tendințe.

8. Pentru angajații neadventiști din instituțiile noastre, ei trebuie educați

rioada dinainte (1980—1984), dar care includea Burma, Sri-Lanka și Bangladesh.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ ÎN DIVIZIUNEA INTER-AMERICANA

În Diviziunea Inter-Americană, fiecare devine un evanghelist. La sfârșitul acestei perioade, de cinci ani, numărul membrilor diviziunii este de 1.177.964, cu o creștere de 40% față de perioada 1980—1985. Aceasta înseamnă că un număr de mai bine de 6.000 de noi membri s-a adăugat lunar bisericii în ultimii de cinci ani. Dumnezeu să fie mărit.

Diviziunea Inter-Americană este o diviziune tânără. Șaizeci și cinci la sută din membri ei sînt tineri între 13 și 30 de ani. Ce armată de tineri!

ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Orientul Mijlociu acoperă trei continente: Europa, Asia și Africa și constituie una dintre cele mai mari preocupări, provocări chiar, pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Cu un procent de un adventist la fiecare 45.000 de locuitori, biserica stă în fața unui urias seceriș în cadrul teritoriului ce a dat naștere iudaismului, creștinismului și islamismului.

Dar chiar și aici a început să cadă picurii ploii. Biserica se dezvoltă în Sudan, avînd mai bine de 3.000 de membri, cu comunități organizate în Kuwait și Dubai din Emiratele Arabe Unite.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ ÎN CHINA

Nu se spune prea mult despre biserica din China, dar în urma rapoartelor ce ne-au parvenit, putem spune că biserica este foarte vie și că stropii ploii au început să cadă. Din informații vrednice de crezare pe care le-am primit, există mai bine de 70.000 de păzitori ai Sabatului în China. Într-o anume parte, sînt acum mai bine de 2.000 de adventiști păzitori ai Sabatului.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ ÎN CELE DOUĂ UNIUNI ALE REPUBLICII SUD-AFRICANE

A fost privilegiul meu acela ca, în cursul lunii octombrie și o parte a lunii noiembrie a ultimului an, să petrec trei săptămîni în Africa de Sud și să observ cum bate un „vînt de schimbare”. În timpul acestei perioade de schimbări politice și sociale, poporul nostru este confruntat cu mari perspective și probleme ce solicită atunci cînd se fac planuri pentru înaintarea lucrării în ambele uniuni. Este bine să reținem că la sfârșitul acestei ultime perioade de cinci ani, 10.348 de suflete s-au botezat în Uniunea de Sud.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ ÎN MAREA DIVIZIUNE SUD-AMERICANA

Oricînd pune cineva piciorul pe teritoriul Diviziunii Americii

de Sud, acesta va experimenta imediat emoția, anticiparea și dragostea miilor de consacrați adventiști care se îngrămădesc în mii de comunități de la un capăt al diviziunii la celălalt, cu dorința de a face ceva pentru Dumnezeu.

Încă o dată în acești cinci ani care au trecut, planul de acțiune a cuprins trei faze, și anume: semănatul, secerișul și păstrarea, ce s-a urmărit a fi realizate pretutindeni în comunitățile locale.

Membrii Școlii de Sabat numără în prezent peste 1.100.000 membri. Aceasta este o diviziune în care tinerii formează 70% din totalul membrilor.

Știți că în Bolivia, Biserica adventistă este cea mai mare biserică protestantă și că în Peru sîntem a doua biserică ca număr de membri dintre protestanți? Da, plouă, pe tot cuprinsul Diviziunii Americii de Sud, unde aproximativ 400.000

cu privire la principiile păzirii Sabatului practicate de către instituția noastră. Fiecare angajat neadventist trebuie să fie pus în cunoștință, la angajare, cu privire la principiile după care se conduc instituțiile noastre.

9. Să se promoveze o atitudine de continuă mărturie creștină din partea angajaților adventiști. Fiecare legătură trebuie să fie prietenească, blîndă, exprimînd dragostea ce exemplifică viața și lucrarea Marelui Medic. Păzirea Sabatului este un privilegiu, o onoare cum și o datorie. El nu trebuie să fie vreodată o povară sau să devină neplăcut pentru cei care îl păzesc cum și pentru cei din jurul lor.

ACTIVITATEA ÎN SABAT ÎN SPITALELE NE-ADVENTISTE. Adventiștii de Ziua a Șaptea angajați în instituțiile spitalești neadventiste în care orele de Sabat nu aduc nici o eliberare de îndatoririle de rutină obișnuite, sînt obligați a-și reaminti principiile ce reglementează activitatea în Sabat.

Pentru a evita situațiile în care membri noștri ar putea să se afle în fața unor probleme de păzire a Sabatului în instituțiile neadventiste, se recomandă:

1. Cînd Adventiștii de Ziua a Șaptea se angajează în spitale neadventiste ei trebuie să facă cunoscută apartenența lor religioasă și principiul respectării Sabatului, cerînd un program de lucru care să le permită păzirea Sabatului.

2. Cînd programul activității sau alți factori fac acest lucru imposibil, adventiștii trebuie să identifice în mod clar datele ce le au, dacă

sînt vreunete pe care, cu conștiința liberă, le pot aduce la îndeplinire în ziua Sabatului și cit de des le pot face.

3. Cînd cele de mai sus nu pot fi rezolvate, membrii bisericii trebuie să rămîină, în primul rînd, credincioși cerințelor lui Dumnezeu și să se abțină de la activitatea obișnuită în ziua Sabatului.

INSTITUȚIILE DE EDUCAȚIE (ÎNVĂȚĂMÎNT) ADVENTISTE. Comitetele școlare din școlile secundare de învățămînt au un rol principal în modelarea obișnuinței păzirii Sabatului de către viitoarele generații de membri ai bisericii, iar colegiilor și universităților adventiste le revine obligativitatea de a modela gîndirea, concepția viitoarelor cadre. Este important deci, ca atît în teorie cît și în practică să știm să beneficiem la maxim de binecuvîntările Sabatului, să facem aceasta cît mai aproape de ideal în aceste instituții.

Aplicarea acestui principiu va cuprinde:

1. O adecvată pregătire pentru Sabat.
2. Evidențierea începutului și a sfârșitului orelor de Sabat.
3. Activități potrivite Sabatului. Orele de rugăciune, grupe de rugăciune, ocazii de a mărturisi pe Dumnezeu.
4. Obligațiile necesare să fie reduse la minimum cum și încredințate unor persoane care să le facă în mod voluntar, alte persoane decît acelea care de obicei le îndeplinesc în cadrul îndatoririi lor pentru care primesc un salariu.
5. Servicii divine inspiratoare în cadrul familiei școlare.

de oameni au fost botezați în campania „Seceriș '90”.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA NORD-AMERICANA

A început de asemenea să plouă în Diviziunea Nord-Americană. În marea țară — Canada — în mod deosebit în orașul Quebec de limbă franceză, unde Dumnezeu face o lucrare extraordinară, procentul de creștere al bisericii a atins 23% în ultimii cinci ani, iar vânzarea de literatură se menține pe primul loc în întreaga diviziune.

Există o creștere puternică de 10% a membrilor bisericii în timpul ultimilor cinci ani, având 743.023 la sfârșitul anului 1989. În privința finanțelor, s-a stabilit o creștere de 30%, față de perioada 1985.

Diviziunea Nord-Americană fiind și ea în situația de a face față ocaziilor și problemelor cu care este confruntată, a dezvoltat ceea ce se numește „un model relațional de evanghelism și comuniune creștină”, cuprinzând cinci compartimente :

1) Ajungerea la populația ce este în creștere cu atenție deosebită la marile centre urbane.

2) Legarea comunităților locale și conferințele cu proiecte specifice de misiune mondială.

3) Aducerea la existență a unei vitale și dinamice închinări, comuniuni și slujbe în comunități, având pe Hristos ca centru și fiind bazate pe Biblie.

4) Cercetarea și lucrarea cu foștii membri și cu cei inactivi

5) Multiplicarea punctelor de contact cu oamenii printr-un proces planificat de implantare de comunități.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA AFRICA-OCEANUL INDIAN

Dumnezeu a binecuvântat în mod deosebit lucrarea în Diviziunea Africa-Oceanul Indian în timpul ultimilor cinci ani. La sfârșitul anului 1984, Diviziunea avea un număr de 489.053 membri cu o creștere de 50% față de organizarea ei din 1981. Acum, numărul membrilor diviziunii Africa-Oceanul Indian este de 777.225 (la 31 decembrie 1989), ceea ce înseamnă o creștere de 60% față de 1984. Acest lucru este în adevăr minunat.

Universtățile adventiste din Africa Centrală joacă un rol important în pregătirea tinerilor pentru a-și găsi locul în forța de lucru a diviziunii. În Guineea, unde ADRA a fost singura prezență adventistă, nouă persoane au primit recent pe Domnul Hristos ca Mintuitor personal, șapte din ele fiind musulmani. În Mali, un botez recent a făcut ca numărul membrilor noștri aici să fie de 59 de persoane. În Niger, guvernul a recunoscut în mod oficial Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, așa că cei 18 membri ai bisericii noastre sînt acum liberi să se închine și să se implice în activități bisericești în această țară puternică musulmană. În Burundi, de la redeschiderea lucrării noastre, s-a intrat în toate provinciile în care sîntem prezenți acum.

Evanghelizarea printre păgîni s-a accelerat. În Zair, avem aproape 150 de membri. În Luanda, avem acum aproape 600 de membri și cîțiva în Camerun.

În Tago, biserica crește repede. În insula Mayotte din Insulele Comore, un predicator laic, un tîmplar, a mers ca să înceapă acolo o nouă lucrare.

6. Activități variate dar adecvate zile de Sabat.

7. Structurarea programului săptămînal astfel încît Sabatul să fie punctul culminant de bucurie al săptămîinii.

a) Bucătăria trebuie să servească pe studenți, pe părinții acestora sau oaspeții oficiali. Ea nu trebuie să fie deschisă Simbătă pentru public. În Sabat, problemele legate de plata serviciilor făcute, să aibă loc în afara zilei de Sabat.

b) Se recomandă ca în ziua Sabatului profesorii Institutului de învățămînt să fie în adunări împreună cu ceilalți membri ai bisericii și să nu ia parte la eventualele întîlniri de specializare.

c) Stațiile de radio din centrele de învățămînt să fie o binecuvîntare pentru comunitatea respectivă.

d) Călătoriile de studiu. Pentru a menține natura sfîntă de închinare a Sabatului, călătoriile de studiu trebuie să fie astfel plănuită încît să se acorde suficient timp pentru închinare (serviciu divin) împreună cu ceilalți credincioși. Orele Sabatului nu trebuie folosite în călătorie pentru a fi undeva la un program ce urmează a avea loc Simbătă seara.

e) Instituțiile care se ocupă de instruirea pastorilor și a soțiilor lor, au datoria să le formeze o filosofie

în Ciad, unde ani de zile au fost dificultăți civile, interesul pentru evanghelizare se reînnoiește.

În Congo, unde Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea n-a fost recunoscută în trecut, am primit vești bune din partea unei oficialități guvernamentale care spune : „În sfîrșit, biserica dv. este liberă”. Mulțumim lui Dumnezeu pentru libertatea religioasă de acolo.

A ÎNCEPUT SĂ PLOUA ÎN DIVIZIUNEA U.R.S.S.

Ce fantastică emoție să vezi providența lui Dumnezeu în lucrarea Sa din Uniunea Sovietică.

Soția mea și cu mine am avut privilegiul — în mai 1989 — să vizităm iarăși Uniunea Sovietică, să ne întîlnim cu frații noștri și cu conducătorii bisericii noastre spre a discuta despre statutele și regulamentele Sesiunii Conferinței Generale cu referire la organizarea lor ca diviziune a cîmpului mondial.

În ultimii doi ani, am expediat 30.000 de Biblii și 180.000 Biblii pentru copii, pentru membrii noștri din U.R.S.S.

sănătoasă a păzirii Sabatului. O instruire adecvată în timpul școlarizării poate fi de o deosebită importanță în experiența unei reale reînnoiri a bucuriei Sabatului atît în propria lor viață, cît și în viața comunităților lor.

f) Examenе Simbăta. Adventiștii ce sînt confrunțați cu problema examenelor în școli ne-adventiste, trebuie să facă aranjamentele ce se impun ca examenele să aibă loc în alte ore decît cele ale Sabatului. Biserica trebuie să încurajeze pe membri ei la o atentă păzire a Sabatului, și acolo unde este posibil să se intervină la autorități pentru a se putea păstra respectul pentru ziua lui Dumnezeu, cît și acces la examene.

ACTIVITATEA SECULARĂ — COMERȚUL ȘI SABATUL DECLARAȚIA DE PRINCIPIU.

Punctul de vedere biblic cu privire la Sabat cuprinde o dimensiune divină cît și una umană (Matei 12,7,8). Din perspectiva divină, Sabatul invită pe credincioși să reînnoiască consacraarea lor față de Dumnezeu, abținîndu-se de la lucrul lor zilnic, pentru a se închina lui Dumnezeu mult mai liber și pe deplin (Exod 20,8—11; 31,15,16; Isaia 58,13,14). Din perspectiva omenească Sabatul cheamă pe credincioși să sîrbăto-

Ne-a fost dată aprobarea de a începe un centru medical (de sănătate) în Moscova. Seminarul nostru merge foarte bine, cu 23 de studenți la internat și 100 prin corespondență. Ferma seminarului nostru a fost o puternică mărturie în Uniunea Sovietică. În decursul anului 1989, botezurile s-au dublat cu mai bine de 3.000. Da, a început să plouă peste marea Uniune Sovietică.

NUMĂRUL MEMBRILOR ȘI BOTEZURILOR ÎN INTREAGA BISERICA.

În timpul acestei perioade de cinci ani, 1984—1989, am fost martorii uneia dintre cele mai dramatice explozii evanghelice din istoria bisericii noastre.

La sfârșitul anului 1984, numărul total al membrilor noștri era de 4.424.612. La 31 decembrie, numărul membrilor noștri totaliza 6.183.585, deci o creștere de 1.758.973 de membri în această perioadă. Această cifră ne arată că rata anuală de creștere este de aproape 7%. Aceasta este cea mai mare rată de creștere din toată istoria bisericii noastre. Anul 1989 a marcat realizările istorice ale celui mai mare număr de primiri în biserică într-un singur an, cu un total de 557.105 noi membri. Dacă mai adăugăm miile de membri botezați, fără să-i cunoaștem, din China, cifrele ar fi mai mari.

În perioada 1980—1984, au intrat în biserică un număr de 1.692.105 noi membri. În perioada 1984—1989, în biserică au intrat 2.383.451, o creștere cu 691.346 de noi membri față de perioada dinainte.

Iată ceva ce cu siguranță va trezi emoțiile. Cele 2.838.451 de suflete intrate în biserică în perioada 1984—1989 sînt aproape egale cu totalul membrilor bisericii de pe tot pămîntul din anul 1973.

MISIONARI ÎN MARȘ

Perioada celor cinci ani care au trecut de la ultima Sesiune a Conferinței Generale din 1985 a fost martoră a mișcării de misionari dintr-o diviziune în alta și de la o uniune la alta, căci avem misionari bine calificați, experți chiar în domeniul lor, dispuși să lucreze cu oameni și

pentru oameni și să conducă biserica în țara unde lucrează, în sensul de a sluji și lucra împreună cu Dumnezeu.

Pe lângă misionarii noștri care merg în alte cîmpuri, avem un mare număr de misionari pe termen scurt pe care îi categorisim prin inițialele SVA (Serviciul Voluntar Adventist) și STA (Serviciul Tineretului Adventist).

Apreciem lucrarea pe care numărul mereu crescînd de misionari pe termen scurt o fac. Dar, desigur, sîntem recunoscători aceluia care merg în cadrul unui program normal și rămîn mai mult ca să lucreze la postul datoriei lor pe o anumită perioadă de timp, care este de șase ani, cu două luni concediu după fiecare 22 luni de lucru.

Numărul noilor misionari trimiși în ultimii cinci ani este de 1621, iar numărul misionarilor ce s-au întors este de 1950. SVA are un total de 2.145 și STA de 1275 cu un număr de 135 misionari ce s-au întors în diviziunile de bază.

rească iubirea creatoare și răscum-părătoare a lui Dumnezeu, înfăptuind fapte de iubire și bunătate față de aproapele lor.

LUCRAREA OBISNUITĂ ȘI DE URGENȚĂ. Pentru a susține sfințenia Sabatului, Adventiștii de Ziua Șaptea trebuie să facă o înțeleaptă alegere atunci cînd este vorba să se angajeze într-o slujbă, luminați fiind la aceasta de o conștiință luminată de Duhul Sfînt. Experiența a arătat că este hazardant să alegi ocupații care să nu-ți îngăduie să te închini Creatorului în ziua Sabatului, eliberat fiind de obligațiile muncii de fiecare zi. Aceasta înseamnă că trebuie să evităm acele tipuri de ocupații care, deși sînt esențiale pentru funcționarea unei societăți avansate din punct de vedere tehnic, rică probleme în păzirea Sabatului.

Sfînta Scriptură și Spiritul Profetic sînt foarte explicite în legătură cu indatoririle ce le avem ca creștini față de aproapele nostru, chiar în ziua Sabatului. În contextul vieții moderne mulți sînt angajați în activități ce se ocupă cu salvarea vieții și a proprietății în cazuri de forță majoră. Implicarea într-o astfel de activitate regulată la sfârșit de săptămînă, lucrare ce cere folosirea orelor Sabatului pentru a reuși să obții un astfel de angajament sau să accepți această activitate mereu la sfârșitul săptămînii, în cazuri de forță majoră, pentru a rotunji bugetul familiei, nu este în armonie cu principiile păzirii Sabatului așa cum le-a dat Domnul Hristos. A

ARHIVĂ ȘI STATISTICI

Biroul de Arhivă și Statistică are în atenție o serie de funcții de secretariat: păstrarea evidenței, statistica la nivelul bisericii și pregătirea și publicarea Year-Book-ului (anuarului). Pe lângă aceasta, face statistici pe baza declarațiilor financiare și reproduce documente istorice, periodice, cum și cărți pe microfilm pentru centrele de cercetare. Ele servesc atît Conferinței Generale, cit și Diviziunii Nord-Americane în mod direct și ajută și celelalte diviziuni atunci cînd nevoia o cere.

Printre diferitele secțiuni de lucru în Departamentul Arhivă și Statistică, probabil că prima lucrare a fost publicarea Anuarului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, un anuar al organizațiilor și instituțiilor bisericii, cu lista lucrătorilor din toate categoriile denominațiunii. Anuarul a apărut prima dată în 1883 cu 72 de pagini. Cel mai recent, ediția 1990, are 1.040 pagini și conține lista celor 60.000 de nume în cele două liste ale lucrătorilor.

răspunde unor situații de forță majoră în care viața și siguranța cuiva sînt în pericol, este cu totul diferit de faptul că cineva își câștigă existența lucrînd astfel obișnuit în ziua Sabatului. A fi lipsă din casa lui Dumnezeu, lipsiți fiind de părtășia cu credincioșii în ziua Sabatului, poate avea ca efect răcirea vieții spirituale a cuiva.

În această problemă, ca și în toate problemele ce confruntă viața noastră spirituală, trebuie să întrebăm pe Dumnezeu asemenea lui Pavel pe drumul Damascului: „Doamne, ce vrei să fac?” Cînd această atitudine a credinței predomină, ne este spus că Dumnezeu va conduce pe cel credincios să cunoască voia Sa și îi va da putere și înțelepciune s-o aducă la îndeplinire.

HOTĂRIRI MORALE CU PRIVIRE LA PĂZIREA SABATULUI. Privilegiul păzirii Sabatului este refuzat uneori de organizațiile militare, educaționale, politice sau alte organizații. Pentru a preveni sau a atenua astfel de situații regretabile, următoarele sugestii este bine să fie luate în considerație.

O persoană oficială, competentă din biserică, de preferință directorul cu relații publice și libertatea religioasă trebuie să fie numit să se ocupe de această problemă. Ca dezvoltarea ei să nu submineze libertatea închinării în Sabat, atunci cînd este necesar, această persoană oficială va lua legătura cu autoritățile de resort mijlocînd atunci cînd în cauză este un credincios adventist,

Cea mai nouă funcție a acestui oficiu este Direcția (management) centrului de înregistrare al Conferinței Generale care primește corespondența, rapoarte, dosare speciale, documente, colecții personale și material tipărit sau audio-vizual și le păstrează în seifuri speciale. Până în 1973, seifurile din subsolul clădirii din Takoma Park au fost folosite de diferite grupări administrative, dar acum toate înregistrările Conferinței Generale ce nu se folosesc curent, se păstrează în centrul de înregistrări (Recorder Center).

Acest centru păstrează, de asemenea, arhivele, un depozit pentru înregistrările istorice ale Conferinței Generale. Diversitatea serviciilor aduse la îndeplinire de personalul Conferinței Generale și al Diviziunii Nord-Americane se reflectă în aceste înregistrări, cum și în tema cercetărilor pe care le fac persoanele de la sediul Conferinței Generale sau cercetătorii (teologi, oameni de știință) ce vizitează acest centru. Printre temele mai importante făcute de personalul de la sediu din ultimii cinci ani reținem :

1. Date în legătură cu faimoasa sesiune a Conferinței Generale din 1888.

2. Înființarea și terminarea Diviziunii Nord-Americane acum aproape 75 de ani.

3. Femeia și pastorația (slujirea) în anii din urmă.

4. Răspunsul adventist față de diferite crize financiare.

5. O listă a „primilor” în adventismul din secolul al XIX-lea.

Printre activitățile sau obligațiile statistice oficiale din Arhivă și Statistică, este și publicarea raportului anual de statistică ce se află acum la cel de-al 127-lea an al apariției. El însumează eforturile multor angajați ce lucrează la secretariat și trezorerie din toată lumea și care string, prelucrează și raportează datele privind numărul de membri, angajați, instituții și contribuția financiară, ca și alte informații.

SPRE O STRATEGIE GLOBALĂ

La această sesiune ne vom lansa în Strategia Globală, un plan pentru a ajunge la aceia

la care n-am ajuns până acum, la grupele de oameni din toată lumea la care n-am ajuns. Vom auzi mai multe despre aceasta Sabatul viitor. Dorința cea arzătoare și planul cel mare sînt de a stabili o prezență adventistă în locurile în care biserica n-a pătruns încă. Aceasta, într-un anume fel, va iniția schimbări în lucrarea noastră de evanghelizare, în bugetele noastre și în folosirea resurselor noastre financiare și umane. Aceasta va însemna probabil o reorganizare a bugetelor și un nou mod de a evalua eficiența penetrării și mărturiei noastre. Vom privi la misiunea noastră globală din perspective noi, diferite și recente. Strategia globală nu va fi numai o lozincă pentru următorii cinci ani, ci ea va fi obiectivul nostru constant pînă cînd lucrarea se va încheia.

Această decadă ce ne stă înainte va fi, pentru biserică, un timp deosebit, care ne va solicita, avînd în vedere schimbările cataclismice din Europa de răsărit și evenimentele care se derulează cu repeziune și care ne surprind pe fiecare. Noi trebuie să ne obișnuim cu noi metode de abordare a lucrării și solii noastre pentru a face față acestor timpuri în schimbare.

Am reținut din raportul prezentat că dezvoltarea, creșterea

atunci cînd datorită unor legi sau situații deosebite se ivesc probleme.

Membrii Bisericii Adventiste trebuie să ofere ajutor spiritual, moral și, dacă este necesar, material, ajutînd pe membrii care trec prin astfel de situații. Un astfel de sprijin va sluji spre întărirea consacrării față de Dumnezeu, nu numai a celui membru ce a fost confruntat cu problema Sabatului, ci asupra întregii comunități.

CUMPARAREA DE BUNURI ȘI ANUMITE SERVICII ÎN SABAT. Sabatul este destinat a oferi libertate spirituală și bucurie fiecărei persoane (Exod 20,8-11). Creștini fiind noi trebuie să sprijinim acest drept pe care Creatorul l-a dat fiecărei persoane. Ca regulă generală, cumpărarea de bunuri, mîncarea în restaurante și plata pentru serviciile făcute trebuie să fie evitată pentru că nu sînt în armonie cu principiile și practicile pămîntului Sabatului.

Mai mult chiar, activitățile comerciale amintite mai sus, abat mîntea de la sfințenia Sabatului (Neemia 10,31 ; 13,15). Cu o bună planuire, o pregătire adecvată poate

rapidă a bisericii are loc în ceea ce noi numim „țările în curs de dezvoltare” ale lumii, atunci cînd le comparăm cu țările cele mai dezvoltate. În timp ce ne bucurăm cu toții de marele aflor de membri, unii s-au îngrijorat, și-au făcut probleme în legătură cu situația economică, și cu implicațiile pe care acestea le pot avea în viitor. S-a ridicat de asemenea problema banilor vis-a-vis de cea a membrilor. Lumea în curs de dezvoltare cu marele număr de membri și convertiți nu are puterea financiară pe care o au țările dezvoltate cu un mai mic număr de membri. Cine va conduce, cine va controla atunci biserica ? Cei ce au bani sau cei ce au membri ? Deși întrebările acestea sînt sensibile și critice... ele au fost ridicate, au fost puse.

Unele persoane s-au enervat în legătură cu toate acestea. Dar noi trebuie să facem față acestor probleme și, mai presus de toate acestea, sub binecuvîntarea lui Dumnezeu și revărsarea Duhului Sfînt în ploaie tîrzie, lucrarea acestei biserici se va încheia într-o extraordinară strălucire și slavă.

De aceea, SĂ PLOUĂ !... Picurii ploii tîrzii a harului lui Dumnezeu au început să cadă în jurul nostru, dar ne rugăm pentru ploaia Duhului Sfînt !

fi făcută mai dinainte pentru nevoile zilei de Sabat.

CĂLĂTORIA ÎN SABAT. În timp ce călătoria în Sabat se poate dovedi necesară pentru activități necesare a fi făcute în zi de Sabat, nimeni nu trebuie să-și îngăduie ca în Sabat, călătoria să devină o activitate obișnuită. De aceea o pregătire trebuie făcută mai dinainte. Benzina pentru mașină și tot ceea ce mai trebuie, să fie cumpărate din timp. Călătoria cu mijloacele de transport comerciale pentru motive personale sau de afaceri trebuie să fie evitată în ziua Sabatului.

TRATAREA UNOR PROBLEME SPECIALE DE ANGAJARE. Cînd un membru al bisericii găsește că este necesar să demisioneze dintr-o poziție a sa sau își pierde slujba din cauza Sabatului și este angajat în cadrul lucrării într-o slujbă asemănătoare cu aceea pe care a avut-o, și în slujba cea nouă, datorită naturii ei, se cere celui în cauză să lucreze în Sabat, în acest caz se dau următoarele sugestii :

1. Să se dea o temeinică explicație celui în cauză, cu privire la natura esențială a lucrării respective.

A TREIA ÎNTILNIRE DE LUCRU CEA DE-A 55-A SESIUNE A CON- FERINȚEI GENERALE

VINERI, 6 IULIE A.C., ORA 14
(2 p.m.)

Ca la începutul fiecărei întâlniri, are loc un program muzical sau serviciu muzical condus, în această după-amiază, de M. H. Stevenson. Cuvîntul de salut este adresat de Ted N. Wilson, iar rugăciunea este înălțată de către J. Agnero în limba franceză.

Fr. B. B. Beach, directorul departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă, prezintă pe arhiepiscopul ortodox Peter Leonid, care, în numele Bisericii ortodoxe bulgare, salută pe delegații și participanții la lucrări.

În așteptarea primului raport al comitetului de numiri, care este totdeauna așteptat cu mult interes și nerăbdare, se termină de prezentat raportul trezorerului și cel statistic.

Fr. J. Kloosterhuis, care prezidează lucrările în sală, invită pe participanții la rugăciune. Avem nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu și de ocrotirea Lui. Fr. Scragg este invitat să înalțe această rugăciune.

De la comitetul de numiri se auză că în curînd vor avea de prezentat un raport. De acum ne apropiem de momentul cînd lucrările trebuiau închise pentru a ne pregăti pentru Sabat. S-au mai rezolvat cîteva probleme privind delegații la sesiuni, și D. B. Hills, vice-președintele comitetului de numiri, aduce primul raport al acestui comitet. Un moment de maximă intensitate. Sala se află într-o liniștită și intensă așteptare.

„Comitetul de numiri”, spune D. B. Hills, „format din 226 de persoane, a lucrat de la orele 8 a.m. pînă la 5 p.m. (17). La început au fost discutate cele 24 de condiții ale funcției de președinte.

Au fost propuse — pentru discuție — douăsprezece nume, primul fiind numele fr. N. Wilson. Mulți au luat cuvîntul și au scos în evidență activitatea fr. Wilson ca lider al Conferinței Generale, respectul și dragostea de care se bucură în cîmpul mondial, serviciul deosebit de remarcabil pe care l-a adus bisericii.”

Apoi s-a discutat fiecare nume în parte. După momente de rugăciune, s-a trecut la vot. Rezultatul votului a fost propunerea unui nume ca președinte al Conferinței Generale. Fratele respectiv, însă, a considerat că nu poate primi această propunere. Astfel că lucrările comitetului au

fost reluate și numai acum o jumătate de oră (16.30), comitetul a ajuns la hotărîrea finală.

Secretarul comitetului de numiri (B. Reaves) dă citire propunerii ca fr. Robert Folkenberg să ocupe poziția de președinte al Conferinței Generale.

Înainte ca propunerea să fie pusă la vot, fr. R. J. Kloosterhuis invită pe A. C. McClure să dea cîteva informații în legătură cu fr. R. Folkenberg.

A. C. McClure: „Este deosebitul meu privilegiu de a vă prezenta cîteva date despre fr. R. Folkenberg și soția sa. În ultimii cinci ani, fr. Folkenberg a activat ca președinte al Conferinței Carolina. Mai înainte, această familie a lucrat timp de zece ani în Diviziunea Inter-Americană. S-a născut în Porto-Rico, iar soția sa, Anita, în Havana, Cuba. Părinții fr. Folkenberg au lucrat în Diviziunea Inter-Americană, în Euro-Africa și America de Nord. Părinții soriei Anita au lucrat în Diviziunea Inter-Americană și în cea Sud-Americană. Timp de mai mulți ani, fr. Emerson (tatăl soriei Folkenberg) a fost trezorerul Conferinței Generale.

Cel care a fost propus ca președinte și-a făcut educația (studiile) la Andrews University și Newbold, Anglia, și a început activitatea evanghelică ca evangelist cîntăreț în Diviziunea Nord-Americană. A lucrat în Panama ca pastor. A fost Președinte al Misiunii din Honduras, apoi a fost ales președinte al Uniunii de Misiune a Americii Centrale. A fost asistent al președintelui Diviziunii Inter-Americane.

2. Trebuie depuse toate eforturile de către organizația respectivă, astfel încît numai ceea ce este esențial în cadrul slujbei celei noi să fie făcut în Sabat.

3. Un program trebuie adoptat pentru membrul care în deplină conștiință a acceptat să lucreze în Sabat, prin rotație, ca și el să se poată bucura de o deplină sărbătorire a zilei Sabatului.

LUCRUL CU PROGRAM CE SE SCHIMBĂ DE LA O ZI LA ALTA. (ÎN TURĂ SAU SCHIMB). Cînd un credincios Adventist de Ziua a Șaptea lucrează undeva unde programul de lucru se schimbă zilnic, aceasta ca o regulă de lucru, poate să i se ceară să lucreze în Sabat sau o parte din Sabat, cum vine programul. În astfel de situații cel în cauză este încurajat a lua în considerație cele ce urmează:

1. Acest membru al Bisericii să fie încurajat să fie cel mai bun lucrător posibil din întreprinderea respectivă. Un lucrător de valoare de care patronul sau instituția să nu se poată dispensa.

2. Dacă apare o problemă, cel în cauză trebuie să caute s-o rezolve apelînd personal la patron sau la cel ce are răspunderea pentru o înțelegere bazată pe bunăvoință și atitudine cinstită.

3. Membrul bisericii să ofere patronului astfel de soluții:

Este stimat și respectat în Conferința Carolina și a ajutat pe fr. Wilson și grupul de lucru al acestuia la pregătirea programului strategiei globale. Fr. Folkenberg este la el acasă în probleme financiare. Este un om de echilibru, cu un intelect ascuțit, vorbește engleza și spaniola la fel de bine, este echilibrat și sănătos din punct de vedere teologic și puternic din punct de vedere spiritual.”

Impresionat și vrednic de luat aminte a fost și intervenția fr. Wilson:

„Stimați frați delegați, frați și surori, astăzi la prînz a fost clar pentru mine faptul că comitetul de numiri dorește o schimbare. Oricine este de acord ca numele său să fie propus pentru o funcție efectivă în această biserică, trebuie să înțeleagă și să nu aibă nici un regret atunci cînd același proces organizatoric care l-a ales poate hotări — pe aceeași cale — să aleagă pe altcineva. Acesta este testul și măsura unei persoane care este de acord să fie aleasă. Cînd acceptăm responsabilități în această biserică și avem simțămîntul că simțem chemați de Dumnezeu la această lucrare, trebuie să facem tot ce se poate mai bine pentru îndeplinirea cu succes a lucrării la care am fost chemați de Dumnezeu. Apoi, dacă Dumnezeu ne eliberează, nu trebuie să ne facem probleme. Eu cred că această biserică lucrează prin comitete. Am susținut acest lucru și cred în el și în seara aceasta.

A fost privilegiul mea seara trecutului de a privi fața majorității membrilor comitetului de numiri,

a) a lucra după un program mai flexibil,

b) cel sau aceea în cauză să opteze pentru o tură care este mai puțin acceptată de ceilalți (noaptea, duminica).

c) să schimbe tura cu altcineva sau

d) să nu lucreze în Sabat.

4. Dacă patronul nu este de acord și problema nu se rezolvă, atunci membrul bisericii să caute imediat asistență la pastor și Departamentul Libertății Religioase și al relațiilor publice, acolo unde acestea activează.”

Am prezentat în mare parte materialul din Documentul cu privire la păzirea Sabatului pentru că este deosebit de valoare. Cu cîțiva ani în urmă am deschis această problemă a păzirii Sabatului cu persoane din conducerea Conferinței Generale arătînd că problema aceasta confruntă biserica în general. Și copiii din școală, și studenții din facultate, și frații și surorile tineri și mai în vîrstă, din diferitele părți ale lumii trebuie să respecte convingerea de privire la sfințenia Sabatului. Documentul prezentat sesiunii a fost bine venit, deși s-au făcut multe discuții asupra lui. În final nu s-a luat o hotărîre de a se scoate obligatoriu, considerîndu-se că prevederile documentului sînt cuprinse în prevederile scripturistice. A fost recomandat ca un material care să fie studiat ca un ghid emanînd de la Comitetul Conferinței Generale.

Cunosc o foarte mare parte dintre ei. Cred, am încredere în ei. Când am ales un președinte și un secretar al acestui comitet am avut încredere în ei. Astfel că Elinor (soția sa) și cu mine am rămas foarte liniștiți, calmi și netulburati. Alții au fost tulburati, dar nu Elinor și nici eu. Am avut în mod clar simțământul că Dumnezeu își va arăta prezența și conducerea prin aceste lucrări, pe care această biserică le-a acceptat și pe care, stimați frați și surori, trebuie să continuăm a le respecta. Noi credem că în acest fel conduce Dumnezeu.

Elinor și cu mine am avut 12 ani minunați plini de ocazii în care am încercat să conducem biserică. Am făcut tot ce am putut mai bine și ceea ce am făcut, am făcut în curăție de inimă. Nimeni să nu încerce să spună că ceea ce am făcut, n-am făcut, în deplină cunoștință de cauză. Vreau să spun că tot ceea ce am făcut, am făcut în mod conștient. N-a existat nici o manipulare. N-a existat nici o încercare de a ocoli autoritatea constituită a bisericii, indiferent de ceea ce ar spune unele persoane. Apelul meu din seara aceasta este de a da aceluia al cărui nume a fost propus de comitetul de numiri sprijinul nostru puternic, neimpărțit și cu rugăciune. Și vă spun că el are nevoie de acest sprijin. Timpul ce ne stă înainte nu va fi mai ușor. În ultimii 10-12 ani, am trecut prin situații tulburi în această biserică. A trebuit să facem față diferitelor situații complicate. Aduc în seara aceasta laudă lui Dumnezeu, căci chiar dacă am făcut unele greșeli, am avut și multe biruințe câștigate în și pentru această biserică. Acestea au întrecut cu mult acele lucruri ce am fi dorit să fie altfel.

Vreau să vă spun însă că zilele și situațiile cele mai dificile se află înaintea noastră, dar și cele mai mari și monumentale zile și evenimente se află tot în fața noastră. Și mă bucur că a fost ales de către comitetul de numiri un bărbat tânăr. Bob și Anita au venit în Uniunea Columbia ca evangelist cîntăreț, pe cînd eram președinte al acestei Uniuni. Ne-am cunoscut atunci. I-am iubit atunci și îi iubim și astăzi.

Frate președinte, Sabatul este gata să înceapă. El trebuie să fie o zi de bucurie și binecuvîntare pentru poporul lui Dumnezeu și nu o zi de discuție și de a căuta să înțelegi... de ce! Ceea ce avem noi nevoie acum este de a se strînge laolaltă și a merge înainte. Dumnezeu poate să ne dea mari binecuvîntări.

Elinor și cu mine dorim să mulțumim pentru privilegiul pe care l-am avut în acești ani de a căuta să aducem la îndeplinire dorința acestei biserici. Eu sint ferm încredințat că Dumnezeu va continua să călăuzească comitetul de numiri în lucrările pe care le are de făcut. Am fost încredințat că vom avea unitate. Așa cum mulți din colegii mei știu și așa cum ne-a îndemnat E. G. White, noi avem nevoie de unitate în biserică. Noi nu o avem astăzi așa cum ar trebui să o avem.

Mai sint încă lecții pe care această biserică are nevoie să le învețe. Mai sint încă unele biruințe morale pe care să le cîștigăm în această biserică. Mai sint încă prăpăstii și separări. Dar sint recunoscător că Domnul, în harul Său, ne va ajuta să facem punți peste aceste despărțiri și să ne strîngem laolaltă pentru ultima și marea lucrare.

Trebuie să știți că în inima mea este o preocupare deosebită pentru succesul misiunii noastre globale prin strategia globală. Știți, de asemenea, că una din marile mele dorințe este aceea ca să I se ofere Duhului Sfînt ocazia de a lua în stăpînire pe deplin viața și inimile noastre. Aceasta este ceea ce are nevoie biserică. Avem o răspundere sacră. Elinor și cu mine vom dormi liniștiți în seara aceasta. Nu avem regrete. Ne vom odihni, încredințându-vă că nu ne simțim deloc respinși. Încrederea mea în noaptea aceasta este deplină. Nu poate fi mai puternică decît este. Vă rog să nu ne compătimiți. Mai degrabă aveți milă de Bob. Stați lingă el și cu el. Credeți-mă că are nevoie. Nu

O altă problemă supusă discuției delegaților prezenți la sesiune a fost propunerea ca — în baza unei prealabile hotărîri a diviziunii și uniunilor respective — în mod selectiv, să se acorde dreptul de a se face acte de cult (botez, căsătorie) pastorilor ajutoari și misionarilor, fără a fi deci întăriți prin binecuvîntare ca pastori, dar să fie întăriți ca prezbiteri în una din comunitățile districtului. O propunere care a surprins pe mulți delegați și care a dat loc la discuții deschise, pro și contra. Vorbind în legătură cu această problemă fr. C.E. Bradford spunea: „În Diviziunea Nord-Americană, sub călăuzirea și sfatul Conferinței Generale, noi am dat, tinerilor noștri angajați în pastorație și care întruneau anumite criterii, privilegiul de a boteza și a aduce la îndeplinire serviciul divin de căsătorie. Experiența acestora a mers bine timp de o decadă”. A.C. Mc. Clure, noul președinte al Diviziunii Nord-Americane, spunea: „Doresc să reasigur diviziunile noastre surori din cîmpul mondial că America de Nord este foarte mult o parte din biserică mondială și dorim toare mult să rămînem astfel. Dorim să desfășurăm activitatea în unitate cu biserică. Cred că problema ce este înaintea noastră nu este o problemă care să divizeze biserică, ci, mai degrabă, să ofere posibilitatea unei diversități în timp ce se păstrează unitatea”.

„Am un profund respect pentru intensitatea și preocuparea unor delegați pentru problema de față... Părerea unor delegați este aceea că Diviziunea Nord-Americană a luat-o poate înaintea bisericii mondiale și acum biserică este chemată să oficializeze aceasta. Problema dinaintea noastră — funcția pastorului neîntărit prin binecuvîntare incluzînd bărbați și femei — atinge o coardă

este nimeni în sala aceasta care să știe acest lucru mai bine ca mine.

Doresc să vă las ceva ce prețuiesc și cred că Domnul dorește să împart cu dv. Este un scurt citat, două propoziții din cartea Evangelism, pag. 213. Ellen White spune: „Domnul Hristos S-a rugat ca urmașii Săi să fie una, după cum El și Tatăl Său sint una. Aceia care doresc să primească răspuns la această rugăciune trebuie să caute să descurajeze chiar și cea mai slabă tendință de divizare și să încerce să păstreze spiritul unității și iubirii printre frați”. Acesta este apelul meu. Vă rog, faceți în seara aceasta ceea ce este drept și să începem Sabatul în unitate și cu lucrurie”.

R. J. Kloosterhuis pune propunerea la vot, propunere ce se votează în unanimitate prin ridicarea în picioare a delegaților și a tuturor celor din sală. Se dă cuvîntul fratelui R. Folkenberg, noul președinte al Conferinței Generale.

„Nu cred că este posibil să te simți mai incomod, mai nepotrivit. În mod deosebit atunci cînd tei în considerație viziunea largă și profunzimea

sensibilă. Mi-e teamă că problema poate aduce divizare și schismă în corpul lui Hristos” (P. Bath).

D. R. Blythe declară în cuvîntul său că „dacă această propunere va trece, deci se va vota, mergem sau ne mișcăm spre neunire... Cred că ceea ce vedem aici este un fel de acțiune de revenire asupra respingerii cererii de întărire a femeilor prin binecuvîntare. Fac un apel la respingerea acestui amendament”.

G. W. Reid — „Ne-am face serioase dificultăți cu această propunere. Spunem unora că nu sintem pregătiți pentru întărirea prin binecuvîntare a femeilor, dar... acceptăm cu propunerea aceasta ca ele să îndeplinească funcțiile pastorului. Soluția problemei este aceea de a ne întoarce la practicile noastre de demult ca adventiști dinainte de 1976... sper ca propunerea de modificare a Manualului Comunității în acest punct să nu fie aprobată”.

„Doresc să vorbească în numele și în favoarea surorilor mele pastori... Cer cu fermitate acestui corp mondial al bisericii să lase pe cele ce sint conduse de Duhul să facă ceea ce Duhul le conduce să facă” (D. F. Bigger).

„Aceasta este o acțiune care poate diviza biserică noastră și să distrugă unitatea ei. Sintem o biserică mondială. Avem o doctrină unitară și o organizație unică și sintem obligați de misiunea chemării noastre să rămînem uniți”. (D. Popa).

Discuțiile au fost lungi. Pus la vot, acest amendament este votat cu 776 pentru 499 contra. De reținut că din totalul de mai bine de 2.000 de delegați care ar fi trebuit să fie activi la aceste dezbateri, o mare parte au preferat să se ocupe de alte lucruri, să se afle în altă parte în timpul acestei dezbateri. În acest fel, unitatea practicilor în biserică adventă nu mai este unitară.

D. POPA

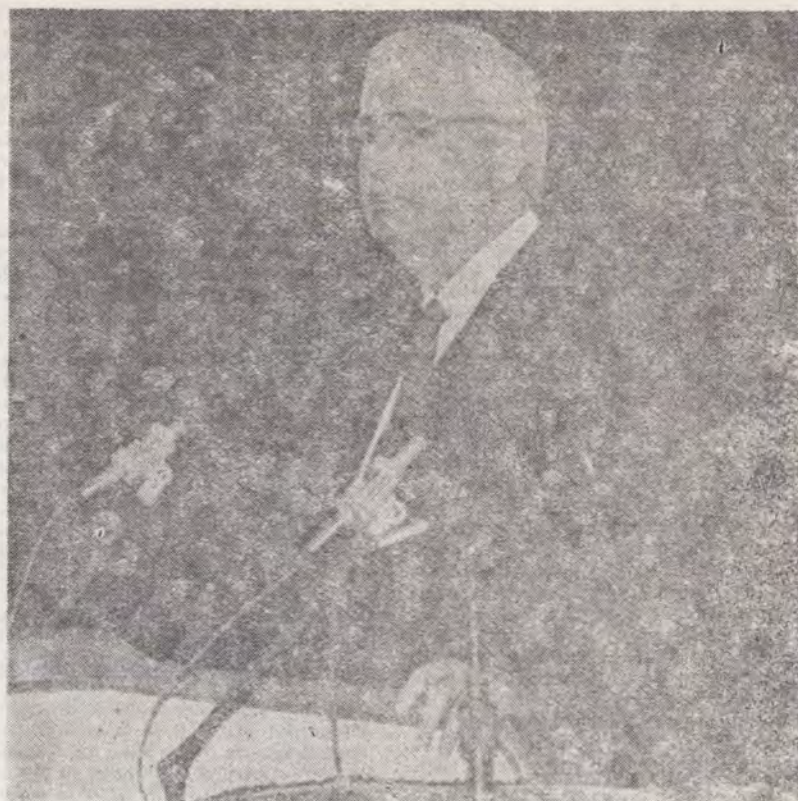
Lucrările Sesiunii Conferinței Generale aduc totdeauna reorganizări ale dispozitivului de lucru. Schimbări de ștafetă de la o generație la alta sînt normale, mai mult chiar... sînt necesare. Este în interesul lucrării și spre binele celor în cauză. Lucrarea lui Dumnezeu

V-am ales!

nu trebuie să poarte amprenta unui om, a metodelor și planurilor sale, oricît de bun, de bine intenționat și pe deplin consacrat și bun creștin ar fi el.

Biserica este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei și pregătirea unui popor care să fie gata să întîmpine pe Mîntuitorul venînd pe norii cerului. De aceea, biserica trebuie să poarte amprenta cerului. Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie lăsat să lucreze liber, să lucreze și să aducă la îndeplinire, prin uneltele omenesti, planurile divine.

Cînd delegații la Sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis s-au întîlnit, joi după amiază, în sala mare de la Hoosier Dome, printre celelalte subiecte discutate a fost și problema continuării mandatului

lui fr. N. Wilson sau se va opta pentru o schimbare?

Din discuțiile avute cu o serie de delegați din diferite părți ale lumii cu care mă cunoșteam fie cu ocazia comitetului de toamnă al Conferinței Generale din ultimii ani sau de la sesiunile Conferinței Generale de la Viena (1975) Dallas (1980) New Orleans (1985), opiniile

erau și pro și contra. Am auzit opinii ce susțineau continuarea mandatului fr. N. Wilson și am reținut și părerea multora care optau pentru schimbare. Ce mi-a reținut însă atenția a fost faptul că n-am observat la nimeni cum că ar fi fost exponenții unui „curent“ fie pro, fie contra. N-am reținut cuvinte sau manifestări care să trădeze

predecesorului. Rareori a avut biserica privilegiul de a fi condusă de un lider așa de plin de daruri și așa de talentat. Am învățat să iubesc, să apreciez și să respect pe fr. Wilson. Capacitatea sa de a reține numele persoanelor, al locurilor și evenimentelor și de a pricepe complexitatea culturii și geografiei nu poate fi înlocuită. Nimeni nu poate ocupa locul fr. Wilson.

Dar astăzi stau aici umil, pentru că singurul, unicul și realul președinte al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea este Domnul Isus Hristos. Munții pe care trebuie să-i urcăm sînt prea înalți pentru orice ființă umană sau pentru orice comitet ca să-i urce singuri. Dar nu este nici un munte prea înalt pe care noi, împreună cu Domnul Hristos, să nu-l putem urca. Cred cu stăruință că nu există o solicitare mai profundă, nici o dificultate în aparență de nerezolvat pentru care Domnul să nu poată avea un răspuns. Apelez cu umilință, sinceritate și în mod profund la rugăciunile dv., ca temelile ce au fost

puse atît de minunat în trecut, dezvoltarea și creșterea pe care le-am văzut în anii trecuți în această biserică iubită și prin revărsarea Duhului Sfînt ca în Ziua Cincizecimii, să crească în mod logaritmîc în zilele care ne stau înainte.

Cu Dumnezeu putem face orice. Dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu este Acela care face. Aș fi dorit ca Anita să fie acum aici. Ea a luat cunoștința de eveniment, nu-mai acum citeva clipe. Ea a petrecut ziua făcînd pregătiri pentru Școala de Sabat de limba spaniolă, de miine. Dar la momentul potrivit o veți cunoaște. Vă mulțumesc pentru rugăciunile voastre. Să ne rugăm ca Dumnezeu să reverse Duhul Său astfel încît să continuăm lucrările acestei sesiuni cu un spirit deosebit, spirit ce s-a manifestat pînă acum. Să ne bucurăm împreună în acest minunat Sabat. Vă mulțumesc, și Dumnezeu să vă binecuvînteze!

Pentru încheierea lucrărilor zilei a doua a sesiunii, fr. B. Reaves este invitat să înalțe o rugăciune.

„Părinte, am ajuns la acest moment copleșit de uimitorul curs al

evenimentelor pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea, dar despre care noi avem cu toți convingerea că a fost făcut sub conducerea Ta și este rezultatul providenței Tale. Conducătorul nostru care călăuzește această biserică este Isus Hristos. Slujitorul Tău tocmai ne-a vorbit despre simțămîntul său de nevrodinie și are dreptate. El este necorespunzător. Dar este plin de încredere, așa cum sîntem și noi, că Tu vei fi îndestularea lui și Te rugăm pentru această binecuvîntare. Te rugăm, Părinte, pentru slujirea și călăuzirea Ta în viața aceluia care ne conduce și Te rugăm ca Tu să continui să binecuvîntezi viața aceluia care ne-au slujit cu atîta credincioșie.

Datorită iubirii Tale pentru această biserică și pentru poporul Tău, intrăm acum în sărbătoarea Sabatului Tău, căci această biserică este lumina ochilor Tăi, iar viitorul acestei biserici este asigurat de harul Tău. Te-am rugat, Părinte, în numele lui Isus Hristos, și-ȚI mulțumim. Să spunem cu toți: Amin!”

D. POPA

acțiuni firești. Erau exprimări chibzuite și opinii ce porneau din răspunderea ce le-o dădea mandatul de delegat. Avem de învățat lecția supunerii și concucrării cu Duhul lui Dumnezeu.

Îmi amintesc că atunci când s-a prezentat propunerea comitetului de numiri privind numele fr. R. Folkemberg, pe un delegat care se exprimase pentru nevoia unei înnoiri, l-am surprins în acel moment în postura rugătorului. Se ruga! Nu se putea citi pe fața lui o bucurie malițioasă. Nu l-am auzit exclamând: „De când am așteptat momentul acesta! Am câștigat! Am scăpat de...!” Deși propunerea se înscrisa în gândirea sa, în acel moment s-a îndreptat spre Dumnezeu.

M-a impresionat, de asemenea, manifestarea respectului și aprecierii reciproce. Noul președinte a scos în evidență personalitatea și calitățile inimitabile ale fostului președinte, iar acesta face un călduros apel la susținerea celui ce a fost propus. Și cei ce au fost și cei ce sînt, cum și marea masă a credincioșilor, sîntem membri ai aceleiași familii: jii și fiice ale Tatălui ceresc.

Robert S. Folkemberg are patruzeci și nouă de ani și este

cel de-al cincisprezecelea președinte al Conferinței Generale și cel mai tânăr dintre ei. În Comitetul de Numiri candidarea sa a fost susținută de o mare majoritate a membrilor acestui comitet. Este primul președinte ales de la nivelul Conferinței. (În perioada 1985—1990 a fost președintele Conferinței Carolina, Diviziunea Nord Americană). Alegerea lui a surprins pînă și pe... cel ales. „Este greu să crezi că ziua sau momentul acesta a venit”, avea să spună R. Folkemberg imediat după vot, „mai ales atunci când iei în considerație personalitatea și capacitățile predecesorului”. „Nimeni nu putea prevedea această alegere”, a mărturisit un conducător al bisericii. „A fost în adevăr un eveniment providențial”.

Fr. R. Folkemberg mărturisea într-un interviu acordat revistei *Review and Herald*:

VISUL MEU — „Vreau să aduc pe oameni, bărbați și femei, laolaltă pentru a da cea mai deplină prioritate obiectivului nostru principal care este însărcinarea vestirii Evangheliei”.

STRUCTURA — Structura organizatorică trebuie să slujească misiunii lucrării pe care o avem de făcut.

DIRECȚIA — Scăderea schemei Conferinței Generale este esențială. Trebuie să facem pași pentru a realiza încrederea reciprocă. Trebuie ca atitudinea și comportamentul nostru să fie pe măsura soliei noastre.

CONDUCEREA — La sediul ei trebuie să nu uităm că sîntem aici ca să slujim biserica, să răspundem nevoilor ei, să lărgim orizontul ei. Trebuie să fim conducători care sînt gata să slujească. Avem nevoie de o totală deschidere.

DELEGAREA AUTORITĂȚII — Cred cu toată puterea în delegarea autorității. Dar aceia cărora le este delegată autoritatea nu trebuie să fie încărcăți cu prea multe răspunderi, căci atunci calitatea lucrării lor va avea de suferit.

DOMNUL HRISTOS — Prezența Sa, noi în El și El în noi! Iată baza pentru tot ceea ce facem.”

Cum îl văd alții: „Are un incredibil dar pentru administrație. El are acest dar fără să fi fost nevoie să urmeze cursuri speciale pentru aceasta. Tăria sa stă în felul în care se poartă cu oamenii. Este prietenos și deschis.

D. POPA

Fostul președinte al Conferinței Generale, Neal C. Wilson, care ne-a vizitat în două rinduri cunoscînd o bună parte din lucrarea și țara noas-

tră a condus această biserică timp de doisprezece ani după ce, mai înainte, alți șaisprezece ani a fost vice-președinte al Conferinței Generale pentru Nord-America.

Capacitatea fr. Wilson de a reține nume, detalii personale,

N. Wilson

infățișarea cuiva, este extraordinară iar, după expresia fr. W. Johnsson — redactorul revistei *Review and Herald* — este unică. Această capacitate pe care el a cultivat-o vine dintr-un profund interes față de oameni. La nivel personal, fr. Wilson este cald și nu este grăbit. Poate că trebuie să aștepti săptămîni ca să-l întâlnești, dar niciodată nu se va grăbi să scurteze vizita.

Mintea sa enciclopedică, precisă ca un computer, stăpînește punctele de pe agendă și problemele. „Cred”, spunea în continuare fr. Johnsson, „că istoria adventă va reține în paginile ei pe acest bărbat cu multiple daruri, nu numai ca un mare conducător, ci ca unul de excepție, unul din marii bărbați ai Bisericii Advente.

Stilul său organizat, centralizat a putut face față unei largi game de probleme ce au confruntat biserica în acești doisprezece ani.

DOCTRINA — Fr. Wilson a condus lucrările comitetului ce a restudiat — pentru prima dată în o jumătate de veac — Punctele Fundamentale de Doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, culminînd cu adoptarea celor 27 de Puncte Fundamentale de Doctrină la

Sesiunea Conferinței Generale de la Dallas din 1980. Aceste Puncte Fundamentale sînt semne de hotar teologice pentru Biserica Adventă.

MINORITĂȚI — În decursul celor șaisprezece ani cit a lucrat ca vice-președinte al Conferinței Generale pentru America de Nord, fr. Wilson a acționat în favoarea unei depline participări a fraților de culoare la viața și lucrarea bisericii. Ca președinte al Conferinței Generale, deci conducător al

Aspect din timpul lucrărilor celei de a 55-a sesiune a Conferinței Generale

Hoosier Dome

bisericii mondiale, el a continuat să acționeze pentru o comunitate a egalității și dreptății.

CREȘTEA BISERICII — „Este vreme secerișului”, a declarat fr. Wilson, atunci cînd asupra lui a căzut mantia răspunderii de președinte al Conferinței Generale. Creșterea, dezvoltarea bisericii a devenit cuvîntul de ordine în tot timpul celor doisprezece ani ai mandatului său. Biserica Adventă și-a propus o țintă de 1.000 de suflete botezate pe zi. Ea și-a atins ținta, a și întrecut-o, iar în prezent a trecut la 1.500 persoane botezate pe zi.

MOMENTE DE CRIZĂ — În timpul mandatului său, fr. Wilson și comitetul Conferinței Generale au fost confrunțați cu o serie de probleme majore. Probleme privind înțelegerea adventistă a profeției, a sanctuarului ceresc și a scrierilor sorei E.G. White, confrunțați cu crize financiare în legătură cu investițiile Davenport și falimentul întreprinderii Harris Pine Mills. Dar în toate aceste situații el a refuzat să dezarmeze sau să fie intimidat. Plin de energie și tenace, a mers înainte.

MASS-MEDIA — Fr. Wilson a fost foarte receptiv în a înțelege și a aprecia potențialul mass-mediei pentru răspîndirea soliei și credinței advente. Sub

conducerea sa, biserica a înființat un post de radio pe unde scurte de mare putere în Insula Guam și s-a angajat într-un plan similar în Italia.

STRUCTURA ȘI ORGANIZAȚIA — În perioada mandatului fr. Wilson s-a reformulat și prezentat rolul și funcția Conferinței Generale și a Diviziunilor ei, liberînd calea pentru un statut de diviziune pentru America de Nord (pînă acum ea făcea parte — din punct de vedere administrativ — din Conferința Generală) și, printr-o organizare majoră, a combinat cinci departamente într-unul: Slujirea Bisericii (Church Ministry). De asemenea, el a promovat restructurări și reorganizări în Africa, Europa și Asia de Sud.

ERUDITIE — Deși fr. Wilson nu este cadru universitar, se simte în largul lui printre teologi. El a încurajat cercetările, stringerea de date și aportul experților în luarea de decizii de către biserică.

ROLUL FEMEILOR — Ca vice-președinte pentru America de Nord și președinte al Conferinței Generale, fr. Wilson a încurajat în mare măsură creșterea rolului femeii în lucrarea bisericii, deschizînd dru-

mul ca femeile să servească Evanghelia ca prezbiteri cu binecuvîntare în comunități.

STRATEGIA GLOBALĂ — Privind totdeauna înainte, fr. Wilson a arătat calea pe care trebuie să se meargă în deceniul ce ne stă înainte — o strategie globală pentru o misiune globală.

În calitatea sa de conducător al bisericii mondiale, fr. Wilson se simțea acasă în Africa, India sau America de Sud, ca și în orice altă parte a lumii. A reprezentat biserica cu demnitate atunci cînd s-a întîlnit cu șefi de state și persoane din oficialitățile de stat. El este înțelept, cu acea înțelepciune ce vine din iubirea ce o are față de oameni ca... oameni.

Joi, 5 iulie, fr. Wilson a implinit 70 de ani. Ca și Moise, vederea nu-i slăbise, și puterea nu-i trecuse”. El mai are încă mult de dat bisericii din experiența sa, bisericii pe care a slujit-o bine. Și noi dorim ca fr. Wilson și toți cei ce au purtat poveri și acum sînt în afara cadrelor active, să dea bisericii sprijinul lor și experiența zecilor de ani să fie pusă la schimbător în biserică și nimeni să nu se simtă ispitit să minimalizeze aportul acestora la cauza Evangheliei.

pacitățile noului președinte, despre abilitatea sa creativă în administrație și management, că este orientat spre acțiune. Apoi, adresându-se noului președinte, spune: „Bob, această biserică are nevoie de tine”. Acum, când aștern pe hirtie aceste momente, îmi dau seama că ele reprezintă tot ceea ce are de valoare biserică aceasta, și anume unitatea și respectul pentru cei ce au purtat poveri în biserică. Biserica nu este locul în care să ne manifestăm ambițiile și nici să ne desfășurăm propriile noastre scheme și planuri.

La ora 13,40 s-a rostit rugăciunea de binecuvântare și zecile de mii se revarsă spre sălile de mese, spre hoteluri și locurile de odihnă și creație. Biserica stă în fața unor noi probleme și noi direcții în deceniul 90.

După amiază, programul a cuprins o paradă a tineretului, forța și viitorul bisericii. Programul lor a scos în evidență valoarea activității organizate a tineretului și aportul lor la marea seceriș.

De asemenea, s-a prezentat „Seceriș 90”, timp în care în biserică

Așa cum am luat cunoștință din raportul celei de a treia ședință a sesiunii Conferinței Generale, înainte de Sabat, vineri, pe la orele 17,30, Comitetul de Numiri și-a prezentat primul raport. Fr. R. Folkenberg a fost propus și votat în unanimitate ca președinte al Conferinței Generale. Această alegere a fost pentru mulți un șoc. Încă mai sînt Davizi care se află „cu oile la păscut”. Așa cum spune Nina Martinez, director asistent pentru știri și informații de la Agenția Adventistă de Dezvoltare și Ajutorare, „a impresionat modul liniștit al tranziției. Unitatea este cuvîntul de ordine astăzi. Delegații au plecat să se pregătească pentru Sabat sub impresia lucrărilor la care au luat parte”.

Doă zile de lucru s-au încheiat, și acum Sabatul se anunță plin de bucurie. Un program muzical în care este prezent și un grup din Ucraina, îmbrăcați în coloratele lor costume naționale, orchestra de banduriști, a marcat începutul Sabatului.

Fr. George Brown, președintele Diviziunii Inter-Americane, a vorbit la serviciul divin de vineri seara — începutul Sabatului — despre bucuria unei adevărate închinări și păzirea Sabatului. „Sabatul”, spunea vorbitorul, „ne reamintește despre faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru, este Dumnezeu și Răscumărătorul nostru și El... va face toate lucrurile noi”.

Sabat dimineața. Fetele tuturor sînt pline de zîmbet. Vechii prieteni se îmbrățișează, și noi prietenii se leagă. Este un tablou unic să stai undeva, neobservat, dar de unde să poți vedea totul și să privești la explozia de bucurie și iubire frățească.

Școala de Sabat s-a ținut pentru toate vîrstele în sălile domului. Ca și în auditoriu, Școala de Sabat rămîne ceea ce a fost întotdeauna — comunitatea la studiu, locul în care se desfășurase cunoștințele spirituale și se dezleagă tainele adevărului.

Peste 30.000 de persoane prezente în Hoosier Dome. La 11,30, fr. N. Wilson adresează un cuvînt de salut participanților, dînd citire telegrammei pe care președintele Statelor Unite, George Bush, a trimis-o Sesiunii Conferinței Generale, în care se apreciază activitatea Bisericii Adventiste, în mod deosebit în domeniile educației, îngrijirii sănătății și ajutorării în caz de calamități.

Apoi fr. Wilson prezintă pe părinții fr. Folkenberg și pe părinții soarei Folkenberg. Vorbește despre ca-

Sabatul din 7 iulie 1990

Nu! Aici Dumnezeu trebuie să fie lăsat să-și aducă la îndeplinire planurile și lucrările.

Din cele cîteva cuvinte rostite de noul președinte, rețin următoarele: „Am putea fi ispițiți să ne îndreptăm atenția spre vasta diversitate a bisericii noastre, dar vă implor să ațintim privirea și să ne concentrăm atenția la piciorul crucii”.

Fr. Gilbert, trezorerierul Conferinței Generale, face apel la o colecție substanțială pentru cei 1.000.000 de dolari pentru proiectul stației de radio din Italia. Allen și Andrea Steele, managerul și directorul stației de radio din Guam, prezintă un scurt raport al activității acestuia. De cînd stația a început să funcționeze (martie 1987) au primit 32.000 de scrisori din 114 țări. Au primit 14.000 scrisori-cereri pentru cursuri biblice și în Burma 177 de persoane au fost botezate în urma emisiunilor acestui post de radio.

La orele 12,30, fr. A. Thompson, secretarul în funcție al Conferinței Generale, începe să prezinte predica spunînd: „Uitați-vă la ceasurile dv. și apoi uitați-le pentru o oră bună, căci nu trebuie să fim terorizați de timp atunci cînd ne ocupăm de veșnicie”. Predica sa — care se va publica separat — s-a ocupat de Biblie și însemnătatea ei pentru noi, cei de astăzi. „Biblia”, spunea fr. Thompson, „este împărțită în trei părți: Vechiul Testament care ne-a făgăduit că va veni un Mîntuitor. Evangheliile care declară că Mîntuitorul a venit și restul Noului Testament, care făgăduiește că Mîntuitorul va reveni”.

Sabatul este centrul adorării lui Dumnezeu. El ne determină să cunoaștem pe Dumnezeu, să credem și să ne încredem în el.

Muzica „Tobelor de oțel” al tinerilor din Trinidad și Tobago a încântat asistența.

a intrat prin botez un număr de 2.383.451 de suflete. Aducem laudă lui Dumnezeu pentru binecuvîntările secerișului bogat. Secerișul însă continuă în paralel cu semănarea la drumuri și la garduri. Fiecare din cei ce fac parte din biserică lui Dumnezeu să se considere în permanență în activitatea de semănare și secerare, pînă cînd vom fi cu toți strînși ca niște snopi bogați în roade și vom fi duși în ceruri spre slava Celui Atotputernic.

După un program muzical deosebit de inspirator, Diviziunile Trans-Europa și Pacificul de Sud și-au prezentat raportul în cadrul Festivalului Internațional al Misiunilor.

Regret foarte mult că nu putem prezenta raportul audio-vizual, în schimb vom prezenta cuvîntul fr. Paulsen, președintele Diviziunii Trans-Europa, și fr. W. R. Scragg, președintele Diviziunii Pacificului de Sud.

La încheiere, am mulțumit lui Dumnezeu pentru bogatele binecuvîntări ale Sabatului Său, prezent fiind în mijlocul familiei advente mondiale, o pregustare a Sabatelor minunate din ceruri.

O! Amin. Vîno, Doamne Isuse!

D. POPA

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în bucuria închinării și a păzirii Sabatului

Solia
devoțională
rostită
vineri
seara
6 iulie 1990

de

George Brown
președintele Diviziunii Inter-
Americane

Timpul, locul și cadrul acestor mari întâlniri mondiale a păzitorilor Sabatului dă o însemnătate deosebită și stimulatorie acestui subiect. „Îl vom vedea în bucuria închinării adevărate și a păzirii Sabatului“. Cele două cuvinte cheie ale acestei teme sînt *închinare* și *Sabat*.

Solia din această seară caută să pună în atenție legătura dintre adevărata păzire a Sabatului și adevărata închinare. Vă invit să citiți împreună cu mine două pasaje biblice potrivite care vor pregăti calea și inima pentru dezvoltarea subiectului nostru (Romani 14,6-7; Exod 10,8-11).

În teologia adventistă, adevărata închinare și adevărata păzire a Sabatului sînt în mod inseparabil asociate formînd un tot indivizibil. Ele sînt parte integrantă a experienței noastre religioase și a stilului nostru de viață. Prin Duhul Sfînt, închinarea și păzirea Sabatului fac să crească în mod progresiv în noi, cunoșterea de Dumnezeu, face mai profundă consacrarea noastră față de El și lărgeste înțelegerea de către noi a Lui Dumnezeu ca Creator, Susținător și Cel care sfințește. Mai mult decît atîta, fiind o mișcare profetică, avînd o solie specială cu privire la Sabat pentru lume, ni se reamintește mereu de unde am venit, unde ne aflăm și încotro mergem. Aceste trei direcții nu pot fi izolate de o autentică păzire a Sabatului și o adevărată închinare.

ADEVĂRATA ÎNCHINARE — O SĂRBĂTOARE

Pentru poporul lui Dumnezeu, fiecare Sabat trebuie să fie un eveniment sărbătoresc. Primul principiu al unei adevărate închinări cerești este acela că ea este o sărbătoare. Sabatul, în virtutea originii lui, a naturii și scopului său, este, în mod esențial, un eveniment sărbătoresc. În Vechiul ca și în Noul Testament, închinarea era foarte festivă și plină de bucurie. Sărbătorirea a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel — fie că era Paștele, Ziua ispășirii sau sărbătoarea săptămînilor — totdeauna erau ocazii de sărbătoare. Închinarea confirmă actele supranaturale ale lui Dumnezeu din trecut și stimulează încrederea în El ca un conducător în viitor. Închinarea este o provocare la adresa secularismului, pentru că ea stabilește o legătură cu Dumnezeu și pune lumea în rînduială. În închinare, vestea cea bună se reînnoiește. Ea reafirmă realitatea lui Dumnezeu și importanța vieții. Ea crează, susține și întărește legătura noastră cu Dumnezeu, ea vindecă relațiile ce au fost rupte. Închinarea împropătează sufletul, reînsofletește spiritul și reînnoiește viața.

Închinarea în Sabat, deci, înseamnă stringerea laolaltă a poporului răscumpărat al lui Dumnezeu pentru o închinare plină de solemnitate și bucurie. Deși ea se face în ordine și într-un decor adecvat, închinarea este plină de o bucurie sărbătorească, pentru că ea este determinată de acțiunea spontană a

Duhului Sfânt. Scopul adevăratei închinări nu este acela de a dovedi existența lui Dumnezeu, ci de a celebra veste cea bună a mântuirii prin Isus Hristos. Închinarea este o întâlnire ce are loc din inițiativa lui Dumnezeu și în care noi sîntem binecuvîntați, reînviați și în care primim putere.

Teologia adventistă cuprinde credința că Sabatul este un veșnic monument de aducere aminte a faptului că Iehova este :

a) Atotputernic Creator al infinitului univers.

b) Binecuvîntatul Răscumpărător al neamului omenesc.

c) Atotputernicul Restaurator al întregii creațiuni.

UN VIU AMINTITOR AL PUTERII CREATOARE A LUI DUMNEZEU

Mesajul apocaliptic din Apocalips 14 dă glas mandatului divin : „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă... Închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pămîntul, marea și izvoarele apelor“ (Apoc. 14,7). Această anunțare globală din Apocalips 14 se reverberează în mod elocvent în porunca Sabatului din Exod 20,8—11. Aceia care se închină lui Dumnezeu în spirit și în adevăr, văd în fiecare Sabat binecuvîntat o chemare de a sărbători actele de creație ale lui Dumnezeu.

Dumnezeul Evangheliei veșnice din Apocalips 14 este Dumnezeu care a adus universul la existență prin Cuvîntul Lui. „Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă“ (Ps. 33,9). Da, la porunca creatoare a lui Dumnezeu, cerurile și pămîntul, marea și tot ce se află în ele (Exod 20,11) au luat ființă imediat. În șase zile literale, Dumnezeu a terminat lucrarea Sa creatoare și S-a odihnit în ziua a șaptea. Numai acceptarea neechivocă a raportului cel simplu al Bibliei despre creațiune, fără înflorituri omenesti, situează pe adventiști pe o poziție aparte prin credința că Sabatul și creațiunea stau în mod inseparabil legate laolaltă.

Sabatul ne determină să cunoaștem pe Dumnezeu, să credem în El, să ne închinăm Lui, să dezvoltăm și să confirmăm astfel o mai mare credință în

El. Sabatul este deci pentru noi centrul adorării lui Dumnezeu. Ca un monument al creațiunii, el ne descoperă motivul pentru care Dumnezeu trebuie să fie adorat. El este Creatorul, iar noi sîntem creaturile Sale. E.G. White face această pătrunzătoare declarație cu privire la Sabat și închinare. Sabatul „este un martor permanent al existenței Sale și un amintitor al măreției Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat nicio dată ateism sau idolatrii“ (F.B. vol. I/348). Ellen White face mai departe următoarea remarcă importantă : „Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și mintuitoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzînd pe Hristos în Sabat, ei se desfată în el. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii ca o dovadă a marii Lui puteri de a mîntui. În timp ce el ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mintuitorul“ (H.L.L./276).

Serva Domnului concluzionează spunînd că orice lucru din natură repetă invitația „veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11,28).

Această sărbătorească închinare lui Dumnezeu este o puternică respingere a evoluționismului, a secularismului, materialismului, hedonismului și a tuturor celorlalte „isme“ care nu recunosc supremația marelui nostru Creator. Sabatul, deci, este o sărbătoare săptămînală a actelor creatoare ale lui Dumnezeu care sînt atît de viu și atît de puternic desfășurate în lumea cosmică. Adorarea oricărui alt dumnezeu este minciună, este ceva meschin, zadarnică și chiar ciudată.

O SĂRBĂTOARE A ACTULUI RĂSCUMPĂRĂTOR AL LUI DUMNEZEU

În adevărata închinare și păzire a Sabatului, Domnul Hristos nu este numai Domn a toată creațiune. El este, de asemenea, Mintuitor, Răscumpărător și Cel care sfințește. Fiecare Sabat este o sărbătoare mintuitoare a

emancipării păcătoșului din robia păcatului și a condamnării. Sabatul este un monument falnic al eliberării noastre de lanțurile păcatului și vinovăției. „El este monumentul de aducere aminte a exodului din robia păcatului sub conducerea lui Emanuel“ (S. Bacchiocchi, „Odihnă pentru omul modern“, pag. 19, în „Adventiștii de Ziua a Șaptea cred...“, pag. 225).

Sabatul este un amintitor incontestabil al puterii eliberatoare, transformatoare și sfințitoare a lui Dumnezeu, așa cum reiese din Exod 31,13 și Ezech. 20,20. Crucea a dat o importanță actuală, noi dimensiuni Sabatului în schema plină de har a planului lui Dumnezeu de răscumpărare. Sabatul este în adevăr un semn al acceptării Celui credincios prin harul răscumpărător al lui Dumnezeu. El este un monument săptămînal de aducere aminte a miraculoasei răscumpărări a lui Dumnezeu. În Sabat, închinarea și răscumpărarea își ocupă locul alături de creațiune. El reaffirmă credința noastră în Isus Hristos și face ca vestea cea bună să se audă din nou. „Ca un semn al puterii Lui sfințitoare, Sabatul este dat tuturor aceluia care prin Hristos devin o parte a Israelului lui Dumnezeu“ (D.A./288).

În Exod 31,13, se spune în mod explicit că Sabatul este un semn care dă poporului lui Dumnezeu o îndoită cunoaștere a faptului că Iehova este Domnul tuturor și a toate și că Dumnezeul lui Israel „sfințește“ pe poporul Său declarîndu-l un popor sînt. În această mișcătoare declarație, caracterul răscumpărător al Sabatului apare în mod clar. Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a Domnului Hristos, va fi o plăcere... Sabatul care-i îndreaptă spre lucrările creațiunii ca o dovadă a puterii Sale în lucrarea răscumpărării (Idem/289).

Refrenul acestei răscumpărări domină psalmii și literatura ce vizează închinarea lui Israel. Într-un limbaj convingător, Dumnezeu instruieste pe poporul Său : „Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a

scos din ea cu mină tare și cu braț întins ; de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeuul tău, să ții ziua de odihnă" (Deut. 5,15). Ce tablou răscumpărător !

O SĂRBĂTOARE A APROPIATEI RESTATORNICIRI

Am ajuns la cea de-a treia și finala dimensiune a Sabatului și a locului său unic în adorarea lui Dumnezeu. Această dimensiune ne ia din trecut și ne aduce în prezent și pînă în viitor. Ea concentrează atenția noastră asupra locului proeminent pe care Sabatul îl ocupă în restaurarea sau refacerea finală a planetei noastre, atunci cînd Dumnezeu va face toate lucrurile noi. Într-un sens singular, Dumnezeu a celebrat actele Sale creatoare prin Sabat.

Să reținem locul Sabatului în întreita dimensiune a Planului de Mîntuire a lui Dumnezeu : „Sabatul arată spre înapoi la o lume perfectă cu mult, mult timp în urmă... și ne reamintește de timpul cînd creatorul va face iarăși toate lucrurile noi" (Apoc. 21,5). El mai este de asemenea un monument de aducere aminte a faptului că Dumnezeu este gata să restaureze în inimile și viața noastră chipul Său, așa cum a fost la început" (1 B.C./604).

În restaurarea finală, care este chiar înaintarea noastră, Sabatul va continua să ocupe un loc important în închinarea și adorarea lui Dumnezeu. Isaia, marele profet al restaurării, într-un limbaj escatologic sărbătoreț, profetiza : „Căci după cum cerurile cele noi și pămîntul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea — zice Domnul — așa va dăinui și sămînța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea — zice Domnul" (Isaia 66,22,23). Acest pasaj al restaurării imortalizează instituția Sabatului. Sabatul aparține celor ce aici și de acum, după cum aparține și celor ce vor veni.

Sabatul, deci, ca un element esențial al adevăratei închinări, va atinge maiestuosul său crescendo în glorioasa ordine a lu-

mii celei noi. Astfel, deci, că Sabatul cel binecuvîntat al lui Dumnezeu, blestemat, respins și pîngărit, călcat în picioare, va fi în cele din urmă restabilit.

Aceasta este, în adevăr, ultima odihnă a Sabatului de care vorbește apostolul Pavel : „Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta" (Evrei 4,9—11).

O TRIPLĂ SĂRBĂTOARE

În solia din seara aceasta, am revăzut, ne-am reîmprospătat adevăratele dimensiuni sărbătorești ale Sabatului cel sfînt — el celebrează uimitoarele acte creatoare ale lui Dumnezeu, sărbătorește activitatea plină de bunătate a acțiunii răscumpărătoare a lui Dumnezeu și sărbătorește resturarea finală în vastul Său univers a unei armonii desăvîrșite și permanente.

Cît de mișcător este pentru poporul rămășiței lui Dumnezeu ca „dregători de spărturi" să aștepte acea sublimă zi a ultimei restatorniciri a tuturor lucruri-

lor. Cît de minunat ! Din Sabat în Sabat, în toată veșnicia, întreg poporul răscumpărat al lui Dumnezeu va veni laolaltă să se închine Lui ca Creator și Răscumpărător, Eliberator, Împărat atotstăpînitor și Domn incontestabil al întregii creațiuni. Gîndiți-vă, dacă puteți, la acest lucru : o veșnicie de sărbătorire a Sabatului, adorîndu-L pe El care ne-a creat, ne-a iubit și ne-a răscumpărat.

Dumnezeu să fie lăudat ; ziua restatornicirii tuturor lucrurilor este lingă noi ! Această mare întîlnire în această binecuvîntată zi de închinare și laudă nu este decît o repetiție a celui glorios mîine de nesfîrșite bucurii și sărbători deosebite. Ce bucurie de nedescris va fi să aduci adorare marelui nostru Creator și milostiv Răscumpărător și să faci acest lucru față către față, spunînd sau povestind istoria... mîntuirii prin har. Aceasta va fi ultima închinare, comuniune și sărbătorire. Apoi Il vom vedea în toată splendoarea Sa răscumpărătoare și creatoare și-L vom adora pentru veșnicie. Ce Sabat sărbătoreț va fi acela !

INSTANTANEU FOTOGRAFIC

Luările de cuvînt, exprimarea convingerilor referitoare la punctele de pe agenda Sesiunii Conferinței Generale au fost prezentate cu deschidere, obiectivitate, demnitate.

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în puterea Cuvîntului Său

Solia
devoțională
rostită
sîmbătă
dimineața
7 iulie 1990

de

R. Thompson,
Secretarul Conferinței Generale

Biblia este o carte despre Dumnezeu și legătura Sa cu familia omenescă. Este revelația scrisă a lui Dumnezeu față de neamul omenesc. Așa după cum obișnuiau să facă pastorii mai în vîrstă, puteți împărți Biblia în trei părți.

1. Făgăduința Vechiului Testament cu privire la un Mîntuitor ce avea să vină,

2. Declarațiile Evangheliilor că Mîntuitorul este aici — Mesia a venit și,

3. Făgăduința Noului Testament că Mîntuitorul Se va întoarce, Mesia va reveni și noi îl vom vedea.

FĂGĂDUINȚA UNUI MÎNTUITOR

Vechiul Testament ne vorbește despre intrarea păcatului în lumea cea nouă a lui Dumnezeu, despre Adam și Eva care au ieșit fără de pată și fără de păcat din mîna lui Dumnezeu și despre viitorul fantastic al vieții veșnice ce stătea înaintea lor. Tot ceea ce ei aveau de făcut era simplu și anume să asculte și să trăiască.

Dar Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi. Ei puteau alege să asculte sau să nu asculte. Într-o zi ei au ales cea de-a doua alternativă — să nu asculte.

Ce tragedie ! Ce dezamăgire ! Cu toate acestea omenirea n-a fost lăsată fără speranță. Cîndva, înapoi în veșnicie, Dumnezeu a făcut un pact : dacă omul își va exercita dreptul său liber și va alege să păcătuiască, al doilea membru al Treimii Divine va veni în mod voluntar aici pe pămînt pentru a-și da viața pentru rîscumpărarea noastră. Dumnezeu nu este cel ce a adus la existență păcatul,

dar El este Cel care a adus un remediu pentru păcat.

Și astfel Dumnezeu a rostit acele minunate cuvinte, Evanghelia în miniatură, marea luptă într-o capsulă embrionară, protoevangheliism, baza nădejzii noastre : „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul“ (Gen. 3,15).

Astfel a început pentru familia neamului omenesc lupta împotriva atacurilor lui Satana, dar cu nădejdea și făgăduința conținută aici, în textul de mai sus, nădejdea ultimei biruințe.

Restul Vechiului Testament este o continuă aducere aminte a acestei făgăduințe făcute în grădina Edenului primilor noștri părinți. Un Mîntuitor vine. Mesia va veni. Răscumpărătorul stă să vină.

Sistemul jertfelor, care a început cu Adam și Eva și a continuat în serviciile de la sanctuar și de la templu, arătau spre Mielul lui Dumnezeu care avea să vină ca împlinire a făgăduinței din Geneza 3,15. Întregul plan al rîscumpărării, de la intrarea păcatului și pînă la stăpînirea lui, este cuprins în această mare Carte, Biblia.

Unii oameni astăzi par să minimalizeze importanța Vechiului Testament și să înalțe Noul Testament, dar amîndouă sînt Cuvîntul lui Dumnezeu pentru astăzi. Vechiul Testament este Noul Testament ascuns și Noul este Vechiul Testament revelat.

Conducători ai lumii din diferite domenii sociale au înălțat Biblia.

Abraham Lincoln ; „Cu privire la această mare Carte, am de spus numai faptul că ea este

cel mai bun dar pe care Dumnezeu l-a dat omului“.

George Washington : „Este imposibil să guverneze în mod drept lumea fără Dumnezeu și Biblie“.

Regina Victoria : „Acesta este secretul măreției Angliei — Biblia“.

John Wesley : „Doresc să știu un singur lucru : calea spre ceruri, cum să ajungi cu bine pe noul țărnm fericit. Dumnezeu Înșuși este plin de condescendență pentru a ne învăța Calea. El a scris lucrul acesta într-o carte. O, dați-mi acea Carte. Cu orice preț, dați-mi această Carte“.

Vechiul Testament a fost completat cam cu 400 de ani înainte de Domnul Hristos, iar Noul Testament cam pe la anul 100 e.n. Întreaga Biblie a fost astfel adusă la ființă într-o perioadă de mai bine de 1500 de ani și scrisă de aproximativ de 40 de diferiți oameni. Ce minune este originea ei, păstrarea, unitatea, frumusețea și puterea ei.

Cu mulți ani în urmă H. L. Hastings a pus pe hirtie următoarele cuvinte cu privire la Biblie : „Iată, aici sînt cuvinte scrise de regi, împărați, de prinți, de poeți, de oameni înțelepți, de filosofi, de pescari, de oameni de stat, de oameni învățați în știința Egiptului, educați în școlile Babilonului, instruiți la picioarele rabinilor din Ierusalim. A fost scrisă de oameni în exil, în deșert, în corturile păstorilor, 'la pășuni verzi' și pe lângă ape de odihnă. Printre autorii ei găsim un vameș, crescători de vite, strîngători de smochine sălbatice, găsim oameni săraci, oameni bogați, oameni de stat, predicatori, exilați în deșert, legislatori și judecători. Sînt reprezentați oameni de toate gradele și de toate clasele sociale... Ea conține tot felul de scrieri, dar ce harababură ar fi ea, dacă cele 66 de cărți ar fi fost scrise în acest fel de oameni obișnuiți.“

Să presupunem, de exemplu, că luăm 66 de cărți de medicină scrise de 30 sau de 40 de autori diferiți, de diferite școli medicale... legate laolaltă și apoi să tratezi un om după această carte... Sau să presupu-

nem că strîngem la un loc 35 de pastori care să scrie cărți de teologie și apoi să vezi dacă poți găsi piele destul de tare ca să țină aceste cărți laolaltă“ (H.L. Hastings, Will the Old Book Stand, pag. 21).

Și astfel, prietenii mei, Biblia este realmente o carte unică asemenea unui cub de granit.

Biblia stă sus, indiferent de cite ori o întorci și ea lasă cele scrise în ea pretutindeni pe unde merge. Ea a fost tradusă în mai multe limbi și dialecte decît orice altă carte. Cineva a scris : „Imperiul lui Cezar s-a dus. Legiunile Romei sînt acum în țărînă. Avalanșele pe care Napoleon le-a aruncat asupra Europei s-au topit. Mîndria faraonilor a căzut, piramidele pe care ei le-au înălțat spre a fi morminte ale lor se scufundă zi după zi în nisip. Tirul este o stîncă pentru plasele de pescuit ale pescarilor. Sodoma abia dacă a mai lăsat o stîncă în urma ei, dar CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU a supraviețuit. Toate lucrurile pregătite pentru nimicirea ei i-au fost de ajutor și ea dovedește zilnic cît de trecător este cel mai nobil monument pe care omul îl poate ridica, dar cît de durabil este cel mai mic sau neînsemnat cuvînt pe care l-a rostit Dumnezeu. Tradiția a săpat un mormînt pentru ea, intoleranța a înălțat multe ruguri pentru ea, mulți Iuda au trădat-o cu o sărutare, mulți Petru au renegat-o cu jurămînt, mulți Dima au uitat-o, dar Cuvîntul lui Dumnezeu dăinuiește încă“ (citat din Lickey, God Speaks to Modern Man pag. 129).

MESIA A VENIT

În această glorioasă carte găsim veștile cele minunate ale Evangheliei. Căci așa cum scoate în evidență Vechiul Testament, Mesia vine. Evangheliile ne spun că Mesia a venit. Vezi, toate darurile și jertfele de la altar aduse în sanctuar și apoi în Templul iudaic, nu pot șterge, îndepărta păcatul. Ele nu fac altceva decît să arate spre marele Antitip — Mielul lui Dumnezeu care va veni și va lua păcatele lumii. Ele ne reamintesc că păcatul este un lu-

cru groaznic. El cere sînge. Căci Biblia spune că „fără vărsare de sînge nu este iertare“ (Evrei 9,22).

Îngăduiți-mi să punctez aceasta aici. Enoh și Ilie au fost luați la cer fără să vadă moartea — înainte de cruce — Moise a fost înviat și luat la cer mai înainte de cruce. Dar biruința lor a fost sprijinită pe biruința Domnului Hristos asupra păcatului și asupra lui Satana — pe cruce. Speranța tuturor păcătoșilor, din vremurile Noului Testament, privește înapoi spre cruce. Cînd Dumnezeu a devenit om, acesta a fost cel mai surprinzător eveniment din istoria lumii.

Biblia spune : „Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1,14). „În care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor“ (Col. 1,14).

Datorită acestei biruințe, Domnul Hristos este calificat, este îndreptățit să slujească ca Marele nostru Mare Preot în sanctuarul ceresc. „Astfel dar, după cum copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El Înșuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor, căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul semînței lui Avraam“ (Evrei, 2,14—16).

Astfel dar, să ne strîngem în jurul crucii. În lumina ce izvoară din Golgota noi vedem esența Evangheliei. Vino cu mine acum pe dealul Golgotei și privește la suferințele, noastre, la însîngeratul și muribundul Mîntuitor ! IATĂ OMUL !

Au fost trei cruci pe Calvar, pe dealul Golgotei. Trei oameni sînt dați morții. Omul din mijlocul crucii moare pentru păcat. Omul din stînga Sa este aproape să moară ÎN PĂCAT. Iar omul din dreapta Sa este gata să moară față de păcat. Aceste trei cruci, la ele s-a făcut referire ca fiind crucea răscumpărării, crucea lepădării și crucea primirii.

Domnul Hristos tocmai trecea prin chinurile teribile ale Ghetsemanilor, unde S-a rugat: „Tată, dacă este posibil, să treacă paharul acesta de la Mine“ (Matei 26,39). Este bine să ne reamintim că Domnul Isus Hristos nu trebuia să moară. El nu trebuia să îndure rușinea și dezonorarea, separarea de Tatăl Său, experiența agoniei sufletului Său.

Când Domnul Isus S-a rugat: „Dacă este cu putință“, era în mod sigur posibil. „Să treacă paharul acesta de la Mine“. El nu trebuia să bea paharul acesta cu amărăciune. În El nu era păcat. Diavolul nu avea nimic la El și El nu trebuia să moară. Domnul Isus a trecut printr-o înfrustare de moarte, indescriptibilă, rugându-Se singur în grădina. În agonia sufletului Său, transpirația îi era asemenea picăturilor mari de de sânge căzând pe pământ.

„Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum El Se ruga pentru ucenicii Săi, pentru ca să nu se piardă credința lor, ci pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Momentul cel teribil sosise. Momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenească atârna în balanță. Domnul Hristos ar fi putut acum refuza să bea paharul ce se cuvenea omului vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-și ștergă sudoarea de sânge de pe frunte și să lase pe om să piară în nelegiuirea lui. Cuvintele ieșeau tremurînde de pe buzele palide ale lui Hristos. „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta fără să-l beau, făcă-Se voia Ta!“ (Matei 26,42 — Hristos Lumina Lumii/677).

Permiteți-mi să reamintesc că atunci când Planul de Mîntuire a fost pus în acțiune, Dumnezeu Și-a asumat un risc foarte mare, căci El a golit cerul de Darul cel mai ales pentru a trimite aici jos pe Cineva egal cu El ca să trăiască și să moară, cu posibilitatea ca El să dea greș. Aceasta este ceea ce eu și dv. nu putem înțelege pe deplin și anume, însemnătatea reală a întrupării. O, această iubire minunată și fără egal a lui Dumnezeu! Agonia Ghetsema-

nilor, mîntuirea ta și a mea atîrnînd în balanță și Domnul Isus Hristos hotărîndu-Se să meargă tot drumul pînă la Golgota.

Vrei să știi cum este Dumnezeu? Atunci privește la cruce. Vrei să știi dacă Dumnezeu este dragoste? Atunci privește îndelung la cruce! Vrei să știi care este esența Evangheliei? Atunci privește la cruce!

Domnul Isus Hristos în mijlocul crucii moare pentru păcat, dar tilharul din stînga Sa moare în păcat. El se alătură batjocoritorilor. El strigă: „Nu ești Tu Hristosul? Mîntuiește-Te pe Tine Înșuși și mîntuiește-ne și pe noi!“ (Luca 23,39). Dacă Domnul Hristos ar fi coborît de pe cruce, noi am fi fost pierduți. El S-ar fi putut salva pe Sine Înșuși, dar în acest caz nu ne-ar mai fi salvat pe noi, pe Dvs. și mine. Omul ce se afla pe cruce și care L-a respins era chiar lîngă Isus Hristos care murea pentru păcatele lumii. Ce ocazie a pierdut el! El urma să moară în păcatul său, un suflet pierdut, chiar alături de Mîntuitorul lumii, atît de aproape de Hristos, dar... pierdut!

Dar tilharul de pe crucea primirii, după ce își mustră colegul de nelegiuiri, spune: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în împărăția Ta“ (vers. 42). Ce rugăciune! Isus este în durere și agonie, dar trebuie să răspundă acelei rugăciuni de iertare și ajutor. Isus a spus: „Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în rai“ (Îți dau astăzi asigurarea Mea, că vei fi cu Mine în Paradis — vers. 43). Acel om murea față de păcat, iertat în cel de-al unsprezecelea ceas.

Da, aceasta este mîntuirea, pe deplin și liberă, dată fiecăruia care crede. Geneza 3,15 este acum împlinită în mod glorios în Ioan 3,16: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică“. Întrebarea ce se pune astăzi este: CUNOSC PE ISUS HRISTOS? Am acceptat eu acest minunat sacrificiu? Pe-deapsa ce se cuvenea nouă a fost plătită pe Calvar, la Golgota.

Era vineri seara. Dar venea duminică dimineața. Și cînd a sosit timpul ca Isus să învieze, nici o combinație a tuturor puterilor iadului nu puteau să-L oprească. Cînd a venit la viață, ca un puternic biruitor asupra mormîntului, El a izbîit cu putere ușile morții și ale iadului în urma Sa cu acest strigăt triumfal: Eu sînt „Cel viu“. Am fost mort și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuințelor morților“ (Apoc. 1,18).

Pentru dv. ca și pentru mine, ca persoane, învierea Domnului Hristos înseamnă că nu este nici o deprindere, nici un păcat care să poată rezista, să stea în fața puterii eliberatoare a Domnului Hristos Cel înviat. De orice ai nevoie pentru a cîștiga biruința asupra concepției că „nu-mi pasă de ceea ce este“, poți avea pentru că Domnul Hristos este viu. De aceea putem spune și noi astăzi în lume; „Eu știu că El trăiește, indiferent de ce ar zice oamenii“. Aceasta este mare deosebire dintre creștinism și oricare din celelalte religii.

Mulțumim lui Dumnezeu că avem un Mare Preot. Avem un Mijlocitor — Isus Hristos, avocatul nostru, singurul care are dreptul să practice înaintea barei de judecată a cerului. Îngăduiți-mi să vă mai spun ceva. El niciodată n-a pierdut vreun caz. El vine la fiecare dintre noi în dimineața aceasta și ne spune: „Dă-Mi inima ta, dă-Mi viața ta“.

O, scumpi coreligionari, membri ai bisericii, conlucrători tineri și bătrîni! Ne-am predat noi viața pe deplin Domnului Hristos? Mai sînt încă lucruri în viața noastră pe care trebuie să i le mărturisim, astfel încît puterea învierii lui Hristos să continue a veni în viața noastră spre a ne curăți de orice păcat? L-am acceptat noi în adevăr ca Domnul și Mîntuitorul nostru personal, care să locuiască în noi? Dacă am făcut acest lucru, vă spun, El ne va accepta, pe dv. și pe mine chiar așa cum sîntem, cu toate păcatele și slăbiciunile noastre. El

Continuare în cop. 3-a

UȘI DESCHISE

Jan Paulsen
Președinte

Cînd acum cinci ani am prezentat raportul diviziunii noastre, eram o diviziune al cărui teritoriu fusese amputat și numărul de membri diminuat, atunci cînd a luat ființă Diviziunea Africa-Oceanul Indian. De fapt, ce ne-a mai rămas era în Europa. A fost ceva traumatizant, mai ales că de zeci de ani diviziunea lucra în colaborare cu mai multe țări din Africa. De aceea, perioada 1980—1985 a fost neobișnuită pentru noi.

Reașezarea granițelor diviziunii. În 1985, această situație a fost rezolvată. Granițele diviziunii au fost reașezate. Diviziunea a fost lărgită cu Pakistanul, Israel, Grecia, Iugoslavia și Ungaria, o rază de peste 6.000 de mile, de la Insula Islanda, din nordul Atlanticului, la Asia de Sud.

Diviziunea Trans-Europeană este compusă din 16 țări. Dintre acestea, în Albania și Afganistan nu sînt prezente. Afganistanul este o țară musulmană, iar Albania este greu s-o definești. Este o anomalie în Europa de astăzi, avînd legi care interzic orice religie.

Diviziunea Trans-Europeană este cea mai mică dintre diviziuni în ceea ce privește numărul de membri. Ea are ceva mai mult de 66.000 de membri. Dar va fi greu să găsești o diviziune mai complexă ca aceasta. Vasta întindere geografică este cunoscută și prin diversitatea de cultură și limbă, religie și tradiție, de istorie. Unele țări sînt puternic religioase, cum ar fi de exemplu Pakistan, Palestina, Grecia și Israel. În altele, cele apusene, în care cîndva creștinismul protestant era un mod de viață, acum ne confruntăm cu indiferența, ceea ce constituie o puternică provocare pentru noi.

În cadrul diviziunii noastre, mahomedanismul este puternic (42% din totalul populației diviziunii). Israelul, Grecia, centrele iudaismului și ortodoxismului cad în sarcina noastră să le slujim. Și mesajul acestor zile de pe urmă trebuie să fie dus și acestor țări.

SCHIMBĂRI ÎN EUROPA DE RĂSĂRIT

Extraordinairele și rapidele schimbări din estul Europei au dărmărit ziduri, diferite feluri de ziduri și au deschis uși. În aceste țări putem funcționa ca biserică cum nu se gîndeam înainte că vom putea func-

ționa. Dar în termeni misiunii Evangheliei, simțămîntul euforiei nu-și are locul. Libertatea religioasă este bună. Adventiștii de Ziua a Șaptea au fost campioni ai libertății religioase chiar de la începutul lor. Dar să gîndești că schimbările bruște și radicale ce au avut loc în Europa de răsărit vor determina un veac de aur în viața și lucrarea bisericii ar fi o cutezanță. Oare istoria lumii apusene nu ne-a arătat că prezența a ceea ce numim „libertate religioasă” nu produce un remediu universal? Intoleranța inter-bisericească și secularismul constituie formidabile probleme pentru misiunea bisericii, indiferent de sistemele politice.

EVANGHELIZARE

În 1985, ne-am pus ca țintă pentru următorii cinci ani 10.925 de botezuri, deci 25% din numărul de membri de atunci, 43.700. Ne-am atins ținta, căci numărul total va fi între 12.200—12.500 de persoane botezate în perioada „Seceriș 90”.

O intensă activitate evanghelică a fost desfășurată în diviziunea noastră. Sute de pastori și membri laici au activat și sînt aceia care au contribuit la ceea ce s-a realizat ca număr de botezuri în această perioadă. Mark Finley a condus școli de evanghelizare în Londra cu 450 de persoane botezate, în Gdansk, Polonia, cu 140 de persoane botezate, Stockholm, cu 30 persoane botezate, Belgrad, cu 100; Copenhaga, cu 52, și Budapesta cu peste 110 persoane botezate. Istoria convertirii multora dintre ei este foarte interesantă. Iată una din ele. La Londra, Lori s-a rugat: „Ajută-mă, Doamne, să pun această invitație în mîna unei persoane ce are nevoie de ea”. Intrînd în metroul de la Picadilly Circus, ea a observat un bărbat care era singur. Duhul a impresionat-o: „Dă-i lui invitația”. Și ea i-a dat-o. El a venit cu entuziasm la seria de conferințe biblice de la New Gallery Centre, aducînd cu el mai mulți prieteni de-ai lui. Astăzi el se bucură ca membru al Bisericii adventiste. În Copenhaga, Budapesta, Gdansk, asemenea experiențe au luminat viața multora.

RADIOUL ȘI TELEVIZIUNEA

Biserica trebuie să facă mai mult pentru vestirea Evangheliei decît a predica numai de la amvon. În programul strategiei globale, un post

de radio urmează să fie instalat în Europa. În diviziunea noastră, noi producem 186 de ore de programe de radio pe săptămînă. Ele se transmit de la posturi locale ale comunităților, în mod deosebit în Scandinavia, unde operăm mai bine de 40 de asemenea stații. Peste 400 de persoane lucrează la producerea programelor radio. Două studiiouri echipate cu cele mai noi și moderne aparate le avem la Belgrad, Iugoslavia, și în Polonia, la Podkowa Lesna.

Transmiterea programului T.V. „Este scris” via satelit în Europa are un bun impact asupra telespectatorilor. Peste 1000 de telespectatori ne-au scris și în Danemarca a avut loc primul botez ca rezultat al acestui program.

PUBLICAȚII

Casa de editură din Finlanda a dovedit o deosebită îndemînare în producerea de literatură. În prezent ea are în plan tipărirea seriei „Conflictul veacurilor” sub titlul „Alfa și Omega”, în opt volume.

În Ungaria, după evenimentele ce au avut loc, se fac eforturi pentru reluarea lucrării de publicații și colportaj, așa cum aveam cu ani de zile în urmă, cînd peste 100 de colportori activau în Ungaria.

ADRA

Diviziunea Trans-Europeană a continuat să susțină ADRA care de fapt s-a născut pe teritoriul diviziunii. În ultimii cinci ani, 23 milioane dolari au fost strînși în cadrul diviziunii pentru diferite planuri de ajutorare. Numai un singur proiect ADRA pentru înființarea unui colegiu în Nicaragua a primit 1.500.000 dolari. Deci Diviziunea Trans-Europeană este prezentă în activitatea ADRA.

EDUCAȚIE

Anul 1990 este un an special pentru noi: aniversăm 100 de ani de activitate a școlii de comunitate din cadrul diviziunii. În 1890, s-a înființat prima școală a bisericii în afara granițelor Statelor Unite, în Danemarca. Astăzi avem 75 institute de educație cu aproximativ 5.600 elevi și studenți. Majoritatea uniunilor operează școli la nivel secundar sau primar sau la ambele. Se fac planuri pentru înființarea unui colegiu pentru instruirea pastorilor.

LIBERTATEA RELIGIOASĂ

Vocea libertății religioase a fost făcută mai puternică prin publicarea de către Departamentul Libertății Religioase a revistei „Conștiință și Libertate”. Majoritatea materialului este preluat din revista de limbă franceză cu același nume publicată de Asociația Internațională pentru Apărarea Libertății Religioase.

O diviziune atît de variată ca a noastră dă mărturie despre modul minunat în care lucrează Dumnezeu.

1. Anglia și Irlanda. O biserică multitehnică și multiculturală, cu o puternică creștere anuală a membri-

lor, cea mai mare din vestul Europei. Un nou complex de educație la Birmingham, cu o industrie de alimente în creștere și cu un centru evanghelic în Londra, care se adresează populației de limbă franceză, spaniolă, mahomedanilor și hindușilor, cum și populației autohtone.

Olanda. Cu noul său centru evanghelic din Eindhoven, în sudul romano-catolic, cu noua ei viziune privind educația adventistă și cu o creștere constantă — în fiecare an — a membrilor ei.

Iugoslavia. Cu un centru educațional deosebit de important la Marusevec, care include cursuri la nivel secundar, pregătirea pastorilor și a surselor medicale, o vigoasă inițiativă pentru revitalizarea activității radio pentru a ajunge la locuitorii diferitelor naționalități și de limbi diferite din teritoriul ei. Cu un tineret activ în a umple centrul modern „Sova” pentru un Sabat deosebit, la care au luat parte 4—5000 de adventiști, fiind singura biserică creștină căreia i s-a permis să folosească acest centru.

Ungaria, care a terminat cu dispozițiile interne, este hotărâtă să ducă mai departe misiunea bisericii, organizând un puternic efort evanghelic la Budapesta.

Polonia. Cu 100 campanii evanghelice în ultimele șase luni ale „Secerișului 90” și o continuă și vigoasă lucrare cu publicații ce a făcut ca E. G. White să fie la numărul trei pe lista autorilor cei mai citați, așa cum apare pe lista oficială neadventistă.

Finlanda. Cu o lucrare evanghelică internațională și națională, în marile orașe Helsinki și Tampere, demonstrând ceea ce poate servi ca model în multe țări ale diviziunii.

Suedia. Aici a început o lucrare prin stațiile de radio la nivelul comunităților locale și în prezent 50 de ore de programe se transmit săptămânal.

Danemarca-Norvegia. Deși au mai puțin de 9.000 de membri, ei conduc 21 de centre de educație, cinci mari centre de sănătate, o fabrică mare de alimente și un mare număr de

clinici ce aparțin adventiștilor, proprietate personală.

Islanda, Grecia, Israel, deși au un mic număr de membri, stau în fața unei sarcini ce din punct de vedere omensc par a fi o imposibilitate, dar care lucrează cu curaj și încredere în Dumnezeu.

Pakistan. Cea de-a doua republică islamică ca mărime din lume — 110.000.000 locuitori și 7.000 de adventiști. O mare lucrare. Reținem o acțiune a tineretului la Quetta, capitala Belucistanului, deschiderea unui centru „Pentru o viață mai bună” la Islamabad, capitala federală, a cărei ceremonie inaugurală a fost transmisă la televiziune. Spitalul Adventist din Karachi, cu un program de ajutorare a copiilor, cu 103 Școli biblice de vacanță în 1989. În ciuda marilor și variatelor deosebiri, biserica din Diviziunea Trans-Europeană continuă să fie orientată spre lucrarea de evanghelizare. Considerăm ca un privilegiu acela de a fi o parte din marea familie a lui Dumnezeu și a misiunii Lui.

Raportul Diviziunii Pacificului de Sud.

Secerișul în Pitcairn

W. R. L. Scragg
Președinte

lui studenți în 1984 și au avut până acum 223 absolvenți prin corespondență. Educația pentru grupul de insule situate la distanță, este programul ce se dezvoltă cel mai repede în cadrul colegiului. Un plan de lucru — sponsorizat — bazat pe sfaturile servei Domnului, ajută mai mult de jumătate din numărul elevilor, îngăduind și celor din locurile cu o economie mai puțin dezvoltată, să urmeze cursurile colegiului.

În întreaga diviziune 20.942 de studenți (elevi) frecventează 309 școli primare și secundare. Un total de 1.066 profesori, aproape toți educați la Avondale, oferă o educație creștină. Alți 1.281 elevi sînt instruiți de 135 profesori în alte cinci colegii.

CERINȚA NR. 3

MENȚINEREA DIMENSIUNII ADVENTE ÎN EDUCAȚIE ȘI IMPORTANȚA CERINTELOR ADMINISTRAȚIEI DE STAT.

SANATATE: Cinci spitale și 27 de clinici au îngrijit 183.000 pacienți și 721.000 pacienți ambulatorii (în afara spitalelor) în ultimii cinci ani. Spitalul adventist din Sidney își menține poziția sa ca fiind primul spital particular din Australia. El servește ca o clinică de bază pentru programul de instruire a surselor medicale, controlat de Colegiul Avondale. În Victoria, spitalul și centrul de îngrijire a sănătății din Warburton oferă un program plin de succes pentru recuperarea alcoolicii.

Cele două spitale din insule oferă programe de instruire a surselor medicale. Ele servesc regiunilor mai primitive în care luptele tribale frecvente, fac ca rănile provocate de topoare și sulițe să fie permanente cazuri de urgență. Pacienții plătesc la aceste spitale mai puțin de un dolar pentru majoritatea tratamentelor.

Acum o sută de ani vasul Pitcairn făcea o lucrare de pionierat, îndeplinind noi eforturi misionare pentru biserică, care aduce astăzi un seceriș bogat. Diviziunea Pacificului de Sud raportează astăzi că la fiecare 114 locuitori din această Diviziune există un adventist, până la ora aceasta fiind cea mai mare densitate adventistă din orice parte a lumii.

O privire asupra botezurilor și a ratei de creștere de membrilor în unele din grupele de insule, ne va permite să vedem binecuvîntarea lui Dumnezeu. Iată principalele cerințe ce stau înaintea noastră:

CERINȚA NR. 1

SĂ ȚINEM PASUL — ÎN CEEA CE PRIVEȘTE HRĂNIREA, EDUCAREA — CU CREȘTEREA RAPIDĂ A MEMBRILOR PRINTRE NAȚIUNILE INSULELOR.

Într-un contrast izbitor cu această uimitoare creștere, biserica din țările cu o economie avansată ca Australia, și Noua Zeelandă, au un proces mai lent de creștere. În timp ce numărul membrilor în cele trei Uniunii de Misiuni a crescut cu 31% de la 127.321 la 167.226, în cele două Uniuni de Conferințe, din Australia și Noua Zeelandă, numărul membrilor a crescut numai cu 4,5 de la 53.000 la 55.363.

CERINȚA NR. 2

HRĂNIREA MEMBRILOR ACTUALI ȘI RIDICAREA RATEI DE CREȘTERE ÎN SOCIETĂȚILE SECULAR-MATERIALISTE.

Diviziunea Pacificului de Sud și-a atins ținta pusă pentru „Seceriș 90” de 62.901, țintă pusă de comitetul anual, cum și ținta credinței de 75.000, în perioada anilor 1984—1989. Întreaga cifră face ca totalul botezurilor pe an să fie de 22.442. La încheierea acestei perioade (31 decembrie 1989), cifra totală a botezurilor a atins numărul de 75.199, comparată cu 52.442 din perioada 1980—1984. Numărul membrilor a crescut cu 32,3%, de la 174.822 la 231.370.

Dacă vasul Pitcairn a stabilit strategia pentru înaintarea misiunii, prezența Ellenei White în Australia în anii de formare a bisericii a stabilit modelul dezvoltării.

EDUCAȚIE. Colegiul Avondale se află în fruntea sistemului educațional al diviziunii, consacrandu-se în mare măsură instruirii lucrătorilor bisericii. Toate principalele lui cursuri sînt creditate (recunoscuțe) în Australia. În 1985 studenții și corpul profesoral s-au închinat pentru prima dată lui Dumnezeu în propria lor casă de rugăciune.

Colegiul „Adventist Pacific” din Papua, Noua Guinee, a primit primii

RESPINGEREA ÎNCERCĂRILOR SATANICE DE A SUBMINA SANĂTATEA ȘI SENSIBILITĂȚILE PRIN ABUZAREA DE LUCRURILE MATERIALE ȘI VICIL.

Compania „Sanitarium Health Food Company” a început, ca răspuns la mărturiile Ellenei White, să conducă 15 fabrici și centre de alimente naturale în Australia, Noua Zeelandă și Papua, Noua Guinee. Compania, un departament al bisericii, folosește 1.440 salariați. În ultimii cinci ani producția a crescut cu 50% de la 36.000 tone, la 54.000 tone. În timp ce cerealele pentru masa de dimineață constituie majoritatea producției, un lapte soia ca băutură, a contribuit în mare măsură la creșterea producției. Noi posibilități în Sydney și Melbourne și extinderi în alte centre au mărit spațiul fabricilor și al depozitelor cu 81.000 m², făcând astfel un total 378.000 m² sau o creștere de 27%.

PUBLICAȚII : Revistele : Record, Signs of the Times și Good Health, trioul revistelor adventiste, caută să-și lărgescă masa cititorilor printr-un format contemporan și un conținut potrivit.

Vinzările colportorilor au crescut cu 26,5% în anul 1989. Noi cărți tipărite și vinzarea cu plata directă din contul bancar al clienților au contribuit la această creștere a vinzării. Compania „Signes Publishing”, care produce „Pictorial Aid for Bible Studies”, a făcut lucrare de pionierat în producerea transparentelor în patru culori pentru aparatul overhead proiector. Un grup de 285 colportori au lucrat în această perioadă, ajutând 2.644 de suflete să primească solia, ceea ce înseamnă mai mult de jumătate față de perioada anterioară.

VIATA ȘI LUCRAREA BISERICII : Un recensământ demografic al bisericii noastre insulare arată că ea are membri foarte tineri. Unele comunități locale raportează că media lor de vîrstă este între 17 și 18 ani. De fapt, 58% din membrii diviziunii se încadrează în grupa tinerilor. La congresul tineretului din diviziunea noastră, care a avut loc anul trecut, 99 de tineri s-au consacrat pregătirii pentru a fi slujitori ai Evangheliei. Nevoia lucrării cu și pentru cei tineri a determinat biserica mondială să producă manuale pentru conducătorii tineretului din comunitățile locale și pentru organizația Pathfinders.

Membrii bisericii noastre și-au adus aportul la creșterea sumelor strînse ca daruri speciale și aceasta peste rata inflației din ultimii trei ani. O subliniere a preoției tuturor membrilor și a darurilor spirituale a determinat pe mulți membri laici să se angajeze în activitatea evanghelică personală, la care se adaugă 2350 seminarii despre Apocalips.

Pentru a se ocupa de problemele căsătoriei, 34 de persoane își completează studiile (M.A.) în educația vieții de familie. Departamentul „Family Life” organizează o conferință

Președintele Etpison din Palao, insulele Oceaniei, și soția sa prezenți la Sesiunea Conferinței Generale.

anuală, „Conferința Națională a Vieții Creștine de Familie”, care atrage un mare număr de neadvențiști cunosători în materie.

CERINȚA Nr. 5

FĂCIND FAȚĂ CERINȚELOR CAUZATE DE SCHIMBĂRILE SURVENITE ÎN FORMELE SAU SISTEMELE CULTURALE ȘI NORMELE SOCIETĂȚII.

CONDUCEREA : În cursul ultimilor cinci ani, noi ne-am ocupat de nevoile conducerii din cadrul bisericii. Punctele următoare reprezintă unele din activitățile din domeniul acesta :

1. Oferirea de Master of Arts în educație administrativă în cadrul unui program de studii (34 studenți), în baza unei înțelegeri cu Universitatea Loma Linda, care oferă ocazii suplimentare pentru o educație superioară.

2. Două simpozioane de istorie adventă și două tururi cu institutul „Geoscience Research Institute”, au concentrat atenția asupra rădăcinilor și preocupărilor adventiste.

3. Conferințe pastorale pregătite pentru a răspunde diferitelor nevoi și la un nivel academic au fost ținute pentru toți pastorii.

4. Inițierea Centrului pentru Continuarea Educației Pastorilor și alte programe au servit cerinței ca angajații bisericii să continue să crească în educația lor.

5. Șaizeci și șase de băstinași din insule s-au înrolat în cursuri de administrație, obținind diplome de absolvire.

6. Au fost ținute seminarii pentru mai mult de 60 de adventiști care dețin funcții politice și guvernamentale în insulele națiunii.

7. Primul absolvent (dintre aborigeni, adică populație autohtonă a Australiei) al secției de teologie a fost angajat în pastorație.

În timpul ultimilor cinci ani, 283 persoane și-au completat sau sînt în curs de completare a studiilor avansate, ajutate fiind de biserică. Nevoia unei mai bune educații și a unei mai bune conduceri este enormă, în mod deosebit în insule.

MENTINEREA DEZVOLTĂRII CONDUCERII ÎN MOD DEOSEBIT ÎN INSULE, PENTRU A FACE FAȚĂ NEVOILOR INFRASTRUCTURII ȘI A CREȘTERII COMPLEXITĂȚII ȘI DEZVOLTĂRII ACTIVITĂȚII BISERICII.

EVANGHELISM ȘI ÎNAINȚARE.

În timpul unei perioade de 30 de luni, diviziunea a cheltuit peste un milion de dolari pentru evanghelizare și a sprijinit de două ori, cu încă un milion dolari revista Semnele timpului pentru a fi folosită în campanii evanghelistice în uniunile insulei, la care au participat peste 18.000 (Rabaul și Goroka), avînd ca rezultat botezul a mai mult de 400 (Port Maresby, Rabaul, Goroka, Honiara și Suva). Mai mulți evangheliști au atins 5.000 botezuri într-un an.

Centrul adventist mass-media a inundat cîmpurile noastre insulare cu casete evanghelistice video de înaltă calitate tehnică, folosind limba și personalitățile locale. În Australia și Noua Zeelandă, programul radio și de televiziune „Focus on Living” a fost suplimentat cu patru serii evanghelistice video, cum și o nouă și dramatică casetă video „The Final Act”.

„Pastrătorii făcliei”, un document în nouă părți cu privire la începuturile Bisericii Adventiste și ale lucrării Ellen White, va fi relansat la Sesiunea Conferinței Generale. Un nou motto al bisericii și un nou steag au ajutat să dea identitate bisericii.

Agenția Adventistă a Pacificului de Sud de Dezvoltare și Ajutorare (ADRA), care canalizează anual mai mult de 6,5 milioane în programul său, se situează printre primele cinci agenții din Australia. În prezent, ea conduce un program de dezvoltare în Botswana. Recent cutremurul de la Newcastle și Cyclone Ofa a produs dezastru, ADRA răspunzînd cu sume de bani și ajutoare materiale de urgență.

Dar evanghelizarea este ceea ce stăpînește inima poporului nostru. Papua Noua Guinee și-a întrecut cu mult ținta de a conduce 2.000 de campanii publice în 1989. Toate au fost susținute financiar din bugetul diviziunii. În aceeași țară, zeci de comunități au atins ținta propusă ca fiecare comunitate să lucreze și să inițieze o nouă comunitate. Dacă în Diviziunea Pacificului de Sud este greu să găsești un loc printre insulele aparținînd diviziunii în care să nu fim prezenți, în ultimii cinci ani lucrarea noastră a intrat în Insulele Torres, unde avem construită o casă de rugăciune și unde activează misionarii noștri.

În programele voluntare ale bisericii activează la nivel de diviziune un număr de 1.801 persoane.

FINANCIAR : În 1985, totalul zecimii intrate în biserică era de 29.459.067 dolari. În 1989, el este de 41.315.143, cu o creștere de 40%. Darurile pentru misiuni au crescut de la 3.786.254 dolari la 4.594.278 dolari, creștere de 21%.

Sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, venitul bugetar al diviziunii s-a ridicat de la 16.390.800 în 1986 la 25.099.164 pe 1990, deci o creștere de 53% mai mare decît rata inflației din ultimii cinci ani în Australia, care a fost de 49%. La aceste venituri contribuie substanțial instituțiile bisericii dintre care de amîntit este „Sanitarium Health Food Company”.

CERINȚA NR. 7

GĂSIREA DE SPRIJIN FINANCIAR PENTRU RAPIDA CREȘTERE A BISERICII ÎN LUMEA A TREIA.

O serie de programe inițiate de biserică, cum ar fi: Stewardship și „Trust Services”, contribuie la revitalizarea financiară a bugetului, aducînd un beneficiu, între 1984—1989, de 4.461.604 dolari, ceea ce înseamnă o creștere de 20%.

STRATEGIA GLOBALĂ ȘI ÎNCHEIEREA LUCRĂRII. În ultimii cinci ani, s-a folosit orice ocazie pentru a conduce pe membrii la o activă lucrare misionară și la sprijinirea soliei și misiunii bisericii. Cartea „Advenștii de Ziua a Săptea cred...” a fost distribuită mai mult decît în alte diviziuni.

Pentru noua perioadă de cinci ani ce ne stă înainte, au fost adoptate următoarele trei inițiative:

1. Ne-am angajat să ducem mesajul la orice om, căutînd să ajungem la aceia care eventual nu am ajuns încă.

2. Pentru că în diviziunea noastră nu avem grupe mari de oameni în mijlocul cărora să nu fim prezenți, dorim să contactăm fiecare persoană individual. Ținta noastră este de a pune înaintea fiecărei persoane cuvintele Evangheliei celei veșnice, cel puțin o dată în această perioadă de cinci ani.

3. Prin harul lui Hristos și ca urmare a consacrării noastre, Duhul Sfînt să pregătească poporul său pentru revărsarea Duhului Sfînt în ploaia fîrzie, în vederea revenirii Domnului Hristos.

ÎI VOM VEDEA ÎN PUTEREA CUVÎNTULUI SĂU

Urmare din pag. 29

ne va da bucurie în locul tristeții, biruință în locul înfrîngerii, pace pentru inimile noastre tulburate, lumină în locul întunericului, untelemn de bucurie în locul bocetului, nădejde în locul disperării, credință în locul îndoielii, fericire în locul necazului, tărie în locul slăbiciunii, și iertare pentru păcatele noastre.

Toate acestea pot fi ale dv. și ale mele, aici și acum, dar și în lumea veșniciei ce stă să vină, în viața veșnică. Ce lucru minunat! Ce schimb avantajos! Ce Mîntuitor plin de iubire.

După un Sabat ce a culminat cu festivalul internațional al Diviziunilor Trans-Europa și a Pacificului de Sud, delegații și invitații s-au reîntîlnit duminică dimineața pentru a asculta mesajul devoțional al fr. Ariel Roth, directorul Institutului „Geoscience”, care ne-a vorbit despre „Minunile Creației”. Prezentarea a fost urmărită cu mult interes (se publică separat).

„Toate în numele Domnului” a fost titlul bucații muzicale pe care G. Henderson a interpretat-o într-un mod magistral.

Deschizînd lucrările fr. K. J. Mitteldeier, vice-președinte al Conferinței Generale invită pe fr. M. T. Battle, secretarul-asociat al Conferinței Generale să facă o comunicare. Fr. Battle arată că, intrucît fr. R. Folkenberg a fost ales președinte al Conferinței Generale, locul lui în Comitetul de Numiri a rămas vacant. La sugestia Uniunii de Sud, fr. C. Shankel, președintele Conferinței Kentucky-Tennessee este propus ca membru al Comitetului de Numiri. Propunerea este susținută și votată de delegați.

L. L. Boek propune, de asemenea, ca frații ce se află prezenți și care au făcut parte din comitetul Conferinței Generale (vice-președinți, președinți de diviziune, etc.) să li se acorde calitatea de participanți la sesiune, cu dreptul de a lua cuvîntul împreună cu ceilalți delegați. (se votează).

În această dimineață programul este deosebit. Are loc o discuție în jurul mesei rotunde organizată de comitetul special al Bisericii Advențe de luptă împotriva tutunului. La aceste discuții au luat parte: J. Seffrin, președintele Asociației Americane de Luptă împotriva Cancerului; R. Pelo, directorul comitetului de studierea cancerului al Universității Oxford, Anglia, și președinte al Organizației Mondiale a Sănătății; grupul consultativ cu privire la aspectele statistice ale mortalității din cauza tutunului; G. Connolly directorul Departamentului Sătății și al Oficiului de luptă împotriva tîmăturii; Commonwealth, Massachusetts și alții.

La încheierea discuției Ray Bauson cercetător la Institutul de Educație Kennedy, a invitat pe R. Folkenberg, noul președinte al Conferinței Generale să spună cîteva cuvinte. Fr.

R. Folkenberg a făcut următoarea declarație: „Unchiul meu, E. Folkenberg împreună cu J. W. Mc. Farland, au realizat Planul de Cinci Zile pentru a te lăsa de fumat, prin care milioane de oameni din lumea întreagă au ajuns să biruiască acest viciu dăunător. Eu am crezut totdeauna în succesul Planului de Cinci Zile și de succesul acestui program: „The Breathe — Free Program” (Respirație liberă) un program pe care îl putem folosi la maximum. Cînd te gîndești că 2,5

A PATRA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

milioane de oameni mor anual ca urmare a acestui obicei dăunător, îți dai seama că noi ca biserica trebuie să facem tot ceea ce este omenesc posibil pentru a determina pe oameni să renunțe la folosirea tutunului. Mă bucur că biserica are posibilitatea să susțină o declarație care va avea un impact direct asupra diferitelor țări din lume pentru reducerea folosirii tutunului. Isaia 58 se ocupă de cerința lui Dumnezeu de a dezlega lanțurile răutății și a dezlega legăturile robiei. Cînd marile companii fac averi din durerea, suferința și moartea multor milioane de oameni, nu avem de ales decît să ne ridicăm glasul (aplauze).

„Domnul nostru a folosit adesea ultimele capitole din Isaia. El vorbea despre vestea cea bună, despre „Vestirea ei celor săraci. O veste bună este și vestea cu privire la biruința dătătoare de viață asupra tutunului”.

„Ca biserică trebuie să ne unim în lupta ce duce la biruință și viață în întreaga lume. Este timpul să vorbim, este timpul să strigăm în gura mare că alternativa este moarte, distrugere și o conștiință vinovată”.

Cu rugăciunea de binecuvîntare rostită de Judith Simmet-Pratt, lucrarea de dimineață a luat sfîrșit.

D. POPA

PASTORII DIN LUMEA ÎNTREGĂ STUDIAZĂ ÎMPREUNĂ

Adrian Bocăneanu,
secretarul Uniunii

Fie că abia a absolvit Seminarul, fie că acest lucru s-a întâmplat cu 30 sau 40 de ani în urmă, fiecare pastor adventist este la fel de nerăbdător să intre iarăși într-o sală de curs, să asculte o lecție și să-și ia notițe ca orice școlar sîrguincios.

Această dorință după instruire continuă își găsește împlinirea la fiecare cinci ani cînd, în zilele premergătoare sesiunii Conferinței Generale, Asociația Pastorală a Conferinței Generale organizează o presesiune de studii și seminarii. Fratele Floyd Bresse, secretarul Asociației Pastorale, spunea: „Dacă avem nevoie să ne întîlnim la fiecare cinci ani într-o sesiune a Conferinței Generale ca să acționăm ca o organizație mondială, este la fel de important să ne luăm timp să examinăm orientările noastre teologice, metodele noastre evanghelice și sănătatea spirituală a bisericii din lumea întregă”.

Programul pentru cele patru zile — din seara de duminică, 1 iulie pînă la amiaza zilei de joi, 5 iulie — cuprindea patru părți: pastorul ca sol (viața personală, profesională și devoțională), pastorul și soția sa (studii biblice). După amiază erau organizate seminarii iar seara era consacrată pastorului și misiunii sale cu accent asupra activității evanghelice.

Un element nou l-a constituit organizarea, în fiecare dimineață, a unei mese rotunde. Cinci pastori au discutat într-o manieră foarte directă, deschisă, colegială, subiecte destul de „calde”, cum sînt disciplina bisericească, instruirea membrilor și predicarea și serviciul divin. Nu rareori s-au exprimat opinii diferite, s-au auzit argumente și replici, dar atmosfera de părtășie frățească de respect al ideilor celuilalt, bunăvoința de a înțelege punctul de vedere al celuilalt, modestia și prețuirea reciprocă — toate acestea au fost o lecție la fel de impresionantă ca și cunoștințele pro-

priu-zise care au fost exprimate. Și poate că aici noi avem încă foarte mult de învățat.

Pentru fiecare după amiază am fost în situația cît se poate de neplăcută de a alege unul dintre cele 14 pînă la 21 de seminarii care se desfășurau simultan! În total au fost 42 de titluri, dar nu puteai participa decît la patru! Fiecare dintre noi a cercetat iar și iar, cu febrilitate, programul, ne-am sfătuit între noi — ca să ne asigurăm că la fiecare seminar va participa cineva dintre pastorii din România și în cele din urmă fiecare a hotărît. Gîndiți-vă, patru din 42! Și subiectele erau așa de atrăgătoare, în stare să satisfacă așteptările, nevoile și preferințele cele mai variate. Cu cinci ani în urmă, subiectele fuseseră în cea mai mare parte chestiuni teologice. Dar acum erau multe subiecte fierbinți din domeniul pastoral, personal și al relațiilor umane. Au predominat prezentările privind evanghelizarea. Iată cîteva dintre titluri: Evanghelizare urbană, predicarea evanghelică într-o societate fără preocupări religioase, strategii pentru înființarea de noi comunități, evanghelizarea prin subiecte legate de familie, cum să ajutăm pe oameni să se hotărască pentru Hristos, noi metode de evanghelizare, mijloace audiovizuale și electronice în evanghelizare.

Nu mai puțin atrăgătoare erau subiectele legate de activitățile de păstorie: integrarea în comunitate a noilor membri, perfecționarea capacităților de sfătuitoare, cum să conducem pe copii la Hristos, stilul de viață adventist, biserica vie, sfătuirea celor ce trec prin crize, administrarea resurselor pastorului, aspecte ale lucrului cu tinerii, lucrare în orașe, recuperarea celor apostaziați, lucrarea în grupe mici.

Un număr de seminarii — foarte frecventate de altfel — era plănuit să răspundă nevoilor și dilemelor pastorilor și

familiilor lor: revitalizarea stării de spirit a pastorului, reducerea riscurilor de îmbolnăvire pentru pastori, finanțele familiei pastorului, ajutorul pentru copiii pastorilor, îmbogățirea vieții spirituale a pastorului.

Alții au fost atrași de subiecte privind organizație și disciplina bisericească, evenimentele sfîrșitului, Biblia și știința, Spiritul Profetiei, tratarea victimelor alcoolului și drogurilor. Un seminar a fost rezervat surorilor, iar cîteva s-au desfășurat în limbile spaniolă și portugheză.

Tot atît de tentante erau și numele celor care conduceau aceste seminarii. Cum să alegi între George Rice, Mark Finley, Gerhard Hasel, Rex Edwards, Ariel Roth sau Winton Beavon? Și cum între sălile de curs adesea nu era decît un perete subțire de panel, de cîte ori nu ni se părea că „alături” este un curs și mai interesant, un vorbitor și mai dăruit, o clasă și mai dinamică?

Dar seminariile nu însemnau numai prezentare de cursuri. Mult timp era rezervat convorbirilor între participanți, în grupe mici. La unul dintre cursuri, în grupa mea, am conversat cu o familie din California, un pastor din Canada și o soră din Frankfurt, iar la altul am avut în grupă persoane din Costa Rica, Australia și Statele Unite.

Dacă interesul și bucuria participării au fost atît de mari, imi imaginez ce trebuie să simtă — citind acest articol — colegii noștri care nu au avut privilegiul să fie la aceste cursuri! Avem în plan ca treptat, aceste materiale să fie traduse și puse la îndemîna tuturor celor interesați, prin intermediul Asociației Pastorale din țara noastră. Astfel, surplusul de cunoștințe, de bucurie și entuziasm acumulat dorim să fie asemenea aluatului care să transforme întregă plămădeală.